DE LA AUTOAREA SERIEI *CARAVAL*

STEPHANIE GARBER

Un amestec strălucit de mister, iubire și magie.

A FOST ODATĂ O INIMĂ FRANTĂ

VOLUMUL I AL SERIEI *A FOST ODATĂ O INIMĂ FRANTĂ*

STEPHANIE GARBER

A FOST ODATĂ O INIMĂ FRÂNTĂ

Once Upon a Broken Heart #1

Original: *Once Upon a Broken Heart* (2021)

Traducere din limba engleză:
LILIANA PELICI
prin Lingua Connexion

virtual-project.eu

— 2022 —

Pentru oricine a luat vreodată o decizie greşită
din cauza unei inimi frânte

BINE AȚI VENIT ÎN MAGNIFICUL NORD
Sirena
și Perlele
Cimitirul
Turnurile
Regatul
subteran al lui Haos
Docurile
Spre Imperiul Meridian

Avertismente şi semne

Clopoţelul care atârna în faţa magazinului de curiozităţi ştia că omul aducea necazuri din felul în care intră pe uşă. Clopoţeii au un auz excelent, dar acesta nu avu nevoie de un talent deosebit ca să simtă zăngănitul ţipător al lanţului ceasului de buzunar de prost gust de la şoldul acestui tânăr sau scârţâitul puternic al cizmelor lui în timp ce încerca să meargă ţanţoş şi reuşea doar să zgârie podeaua Magazinului de Ciudăţenii, Curiozităţi şi Capricii al lui Maximilian.

Acest tânăr avea să o distrugă pe fata care lucra în magazin.

Clopoţelul încercase să o avertizeze. Cu două secunde înainte ca băiatul să deschidă uşa, clopoţelul sună cu limba lui. Spre deosebire de majoritatea oamenilor, această vânzătoare crescuse în jurul ciudăţeniilor – şi clopoţelul bănuia de multă vreme că şi ea era o curiozitate, chiar dacă nu îşi putea da seama exact în ce fel era diferită.

Fata ştia că multe obiecte erau mai mult decât păreau şi că, în general, clopotele aveau un al şaselea simţ care le lipsea oamenilor. Din păcate, această fată, care credea în speranţă, basme şi dragoste la prima vedere, adesea interpreta greşit dăngănitul clopoţelului. În acea zi, clopoţelul era destul de sigur că ea îi auzise clinchetul de avertizare. Dar, după tonul emoţionat al vocii ei când vorbea cu tânărul, părea că fata înţelesese dangătul de mai devreme ca pe un semn de noroc în loc de un avertisment.

PARTEA I

Povestea lui Evangeline Fox

CAPITOLUL 1

1

Gazeta Şoaptelor

UNDE SE VOR RUGA ACUM
CEI CU INIMA FRÂNTĂ?

de Kutlass Knightlinger

Uşa bisericii Prinţului Inimilor a dispărut. Vopsită în roşul-închis al inimilor frânte, intrarea simbolică a dispărut, pur şi simplu, dintr-una dintre bisericile cele mai vizitate din Cartierul Templului cândva în timpul nopţii, lăsând în urmă un zid de marmură impenetrabil. Acum e imposibil pentru oricine să intre în biserică…

Evangeline vârî hârtia de ziar veche de două săptămâni în buzunarul fustei ei înflorate. Uşa de la capătul acestei alei vechi era puţin mai înaltă decât ea şi era ascunsă în spatele unui grilaj de metal ruginit în loc să fie acoperită cu o frumoasă vopsea roşie ca sângele, dar ar fi pariat pe magazinul de curiozităţi al tatălui ei că aceasta era uşa dispărută.

Nimic din Cartierul Templului nu era atât de neatrăgător. Fiecare intrare de aici avea panouri sculptate, arhitrave decorative, marchize de sticlă şi găurile cheilor aurite. Tatăl ei fusese un om credincios, dar obişnuia să spună că bisericile de aici erau ca vampirii – nu erau destinate închinării, ci erau proiectate pentru a ademeni şi a prinde în capcană. Dar această, uşă era diferită. Această uşă era doar un bloc brut de lemn cu o clanţă ruptă şi vopsea albă scorojită.

Această uşă nu voia să fie găsită.

Dar nu putea ascunde de Evangeline ceea ce era cu adevărat. Forma ei crestată era inconfundabilă. O parte era o curbă înclinată, cealaltă, o tăietură zimţată, formând o jumătate de inimă frântă – un simbol al Prinţului Sortit al Inimilor.

În sfârşit.

Dacă speranţa era o pereche de aripi, ale lui Evangeline se întindeau în urma ei, dornice să îşi ia zborul din nou. După două săptămâni de căutare prin oraşul Valenda, o găsise.

Când ziarul de bârfe din buzunarul ei anunţase prima dată că uşa de la biserica Prinţului Inimilor dispăruse, puţini îşi imaginaseră că era ceva magic. Era primul articol al foii de scandal şi oamenii spuseseră că era o parte a unei farse pentru a vinde abonamente. Uşile nu dispăreau, pur şi simplu.

Dar Evangeline credea că puteau face asta. Povestea nu i se păruse un truc; i se păruse un semn care îi spunea unde să caute dacă voia să-şi salveze inima şi pe băiatul căruia îi aparţinea.

Poate nu văzuse multe dovezi ale magiei în afara ciudăţeniilor din magazinul de curiozităţi al tatălui ei, dar avea credinţa că aceasta exista. Tatăl ei, Maximilian, întotdeauna vorbise despre magie ca şi cum ar fi fost reală. Iar mama ei fusese din Nordul Magnific, unde nu era nicio diferenţă între basme şi istorie. „Toate poveştile sunt făcute atât din adevăruri, cât şi din minciuni, obişnuia ea să spună. Ceea ce contează e felul în care credem în ele."

Iar Evangeline avea un dar când era vorba de a crede în lucruri pe care alţii le considerau mituri – cum ar fi Sorţile nemuritoare.

Deschise grilajul de metal. Uşa nu avea o clanţă, forţând-o să îşi vâre degetele în micul spaţiu dintre marginea ei zimţată şi zidul murdar de piatră.

Uşa îi ciupi degetele, făcând să curgă o picătură de sânge, şi putu să jure că îi auzi vocea spartă zicând: „Ştii în ce vei intra? Nu o să faci altceva decât să-ţi frângi

inima”.

Dar inima lui Evangeline era deja frântă. Şi înţelegea riscurile pe care şi le asuma. Ştia regulile pentru vizitarea bisericilor Sortite:

Promite întotdeauna mai puţin decât poţi da, pentru că Sorţile iau întotdeauna mai mult.

Nu te târgui cu mai mult de o Soartă.

Şi, mai presus de toate, nu te îndrăgosti niciodată de o Soartă.

Erau şaisprezece Sorţi nemuritoare, şi erau nişte fiinţe geloase şi posesive. Înainte să dispară cu secole în urmă, se spunea că ele conduseseră o parte din lume cu o magie care era la fel de malefică pe cât era de minunată. Niciodată nu încălcau un târg, deşi adesea răneau oamenii pe care îi ajutau. Totuşi, majoritatea oamenilor – deşi credeau că Sorţile erau doar nişte mituri – deveneau destul de disperaţi ca să se roage lor la un moment dat.

Evangeline întotdeauna fusese curioasă în legătură cu bisericile lor, dar ştiuse destul despre firea schimbătoare a Sorţilor şi a târgurilor Sortite ca să evite să le caute locurile de închinare. Până în urmă cu două săptămâni, când devenise unul dintre acei oameni disperaţi despre care o avertizaseră întotdeauna poveştile.

— Te rog, îi şopti ea uşii în formă de inimă, cu vocea plină de speranţa sălbatică şi rănită care o condusese acolo. Ştiu că eşti un lucruşor isteţ. Dar mi-ai permis să te găsesc. Lasă-mă să intru.

Trase pentru ultima dată de lemn.

De data asta, uşa se deschise.

Inima lui Evangeline bătea nebuneşte în timp ce făcea primul pas. În timpul căutării uşii dispărute, citise că biserica Prinţului Inimilor avea un parfum diferit pentru toţi cei care o vizitau. Trebuia să miroasă precum cea mai mare suferinţă a acelei persoane.

Dar, în timp ce Evangeline intră în catedrala rece, aerul nu îi aminti de Luc – nu era niciun miros de piele de căprioară sau vetiver. Intrarea întunecoasă a bisericii era uşor dulce şi metalică: mirosea a mere şi a sânge.

I se făcu pielea de găină pe braţe. Asta nu-i amintea de băiatul pe care îl iubea. Povestirea pe care o citise trebuia să fi fost greşită. Dar nu se întoarse. Ştia că Sorţile nu erau sfinţi sau salvatori, deşi spera că Prinţul Inimilor era mai simţitor decât ceilalţi.

Paşii o purtară mai adânc în catedrală. Totul era şocant de alb. Covoare albe, lumânări albe, strane din lemn de stejar alb, plop alb şi mesteacăn alb scorojit.

Evangeline trecu pe lângă rândurile de bănci albe care nu arătau prea bine. Poate fuseseră frumoase cândva, dar acum multora le lipseau picioarele, în timp ce altele aveau perne destrămate sau fuseseră rupte în jumătate.

Rupte.

Rupte.

Rupte.

Nu era de mirare că uşa nu voise să o lase să intre. Poate că biserica nu era sinistră, era tristă…

O ruptură zgomotoasă întrerupse liniştea.

Evangeline se învârti şi îşi înăbuşi un suspin.

La câteva rânduri în urma ei, într-un colţ umbrit, un tânăr părea să jelească sau să facă un fel de act de penitenţă. Şuviţe încâlcite de păr auriu atârnau pe chipul lui în timp ce ţinea capul aplecat, iar cu degetele rupea mânecile pardesiului roşu de Burgundia pe care îl purta.

Simţi un junghi în inimă când îl văzu. Fu tentată să-l întrebe dacă avea nevoie de ajutor. Dar probabil alesese acel colţ ca să nu fie observat.

Iar ea nu mai avea mult timp.

Nu erau ceasuri în biserică, dar Evangeline putea să jure că auzea ticăitul unei a doua limbi de ceas, care se mişca pentru a şterge minutele preţioase pe care le avea până la nunta lui Luc.

Merse grăbită prin navă, spre absidă, unde se termina rândul rupt de bănci şi un podium lucios de marmură se ridica înaintea ei. Platforma era impecabilă, luminată de un perete de lumânări de ceară şi înconjurată de patru coloane canelate, păzind o statuie supradimensionată a Prinţului Sortit al Inimilor.

Simţi fiori pe ceafă.

Evangeline ştia cum trebuia să arate el. Pachetele Destinului, care foloseau imaginile Sorţilor pentru a prezice viitorul, deveniseră recent un articol popular în magazinul de curiozităţi al tatălui ei. Cartea cu Prinţul Inimilor reprezenta dragostea neîmpărtăşită şi întotdeauna înfăţişa această Soartă ca pe un tânăr tragic de frumos, cu ochii de un albastru viu care vărsau lacrimi ce se asortau cu sângele care îi păta întotdeauna colţul gurii triste.

Nu erau lacrimi însângerate pe această statuie strălucitoare. Dar chipul lui avea un fel de frumuseţe crudă, genul pe care Evangeline l-ar fi aşteptat de la un semizeu care avea puterea de a ucide cu sărutul său. Buzele de marmură ale prinţului se strâmbau într-un surâs afectat perfect care ar fi trebuit să pară rece, dur şi tăios, dar buza lui de jos, puţin mai plină, avea o blândeţe – se ţuguia ca o invitaţie fatală.

Conform miturilor, Prinţul Inimilor nu era capabil de iubire pentru că inima lui încetase să bată cu mult timp în urmă. O singură persoană putea să o facă să bată din nou: singura lui iubire adevărată. Se spunea că sărutul lui era fatal pentru toate în afară de ea – singura lui slăbiciune – şi, în timp ce o căutase, lăsase în urmă o mulţime de cadavre.

Evangeline nu îşi putea imagina o existenţă mai tragică. Dacă unei Sorţi i-ar fi fost milă de situaţia ei, ar fi fost Prinţul Inimilor.

Descoperi cu privirea degetele lui elegante din marmură strângând un pumnal de mărimea antebraţului ei. Lama lui era îndreptată în jos, spre un bazin de piatră pentru ofrande, aşezat în echilibru pe un arzător, chiar deasupra unui cerc jos de flăcări albe care dansau. Cuvintele *Sânge pentru o rugăciune* erau sculptate pe o parte a lui.

Evangeline inspiră adânc.

Pentru asta venise aici.

Îşi apăsă degetul pe vârful lamei. Marmura ascuţită îi străpunse pielea şi sângele căzu strop după strop, sfârâind şi sâsâind, umplând aerul cu mai mult miros metalic şi

dulce.

O parte din ea spera ca această ofrandă să declanşeze un fel de spectacol magic. Ca statuia să prindă viaţă sau ca vocea Prinţului Inimilor să umple biserica. Dar nimic nu se mişcă în afară de flăcările de pe zidul cu lumânări. Nici nu-l mai auzea pe tânărul chinuit din spatele bisericii. Erau doar ea şi statuia.

— Dragă – Prinţule, începu ea şovăitoare. Niciodată nu se mai rugase unei Sorţi şi nu voia să greşească. Sunt aici pentru că părinţii mei au murit.

Evangeline se aplecă ruşinată. Nu aşa ar fi trebuit să înceapă.

— Ce voiam să spun este că amândoi părinţii mei au murit. Mi-am pierdut mama acum câţiva ani. Apoi l-am pierdut pe tata în anotimpul trecut. Acum sunt în pericol să-l pierd şi pe băiatul pe care îl iubesc. Luc Navarro. Simţi un nod în gât când îi spuse numele şi îşi imagină zâmbetul lui strâmb. Poate dacă el ar fi fost mai simplu, mai sărac sau mai crud, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Ne-am văzut în secret. Eu trebuia să fiu în doliu după tata. Apoi, acum două săptămâni, în ziua în care eu şi Luc aveam să le spunem familiilor noastre că suntem îndrăgostiţi, sora mea vitregă, Marisol, a anunţat că ea şi Luc se vor căsători.

Evangeline tăcu şi închise ochii. Această parte încă o ameţea. Logodnele rapide nu erau neobişnuite. Marisol era drăguţă şi, deşi era rezervată, era şi bună – mult mai bună decât mama vitregă a lui Evangeline, Agnes. Dar Evangeline nu îl văzuse niciodată pe Luc în aceeaşi cameră cu Marisol.

— Ştiu cum sună, dar Luc mă iubeşte. Cred că a fost blestemat. Nu a mai vorbit cu mine de când a fost anunţată logodna – nici nu vrea să mă vadă. Nu ştiu cum a fost posibil să se întâmple asta, dar sunt sigură că totul e făcătura mamei mele vitrege.

Evangeline nu avea vreo dovadă că Agnes era o vrăjitoare şi că îl blestemase pe Luc. Dar era sigură că mama ei vitregă aflase despre relaţia ei cu Luc şi îl dorise

pe Luc şi titlul pe care acesta avea să îl obţină într-o zi pentru fiica ei.

— Agnes m-a urât de când a murit tata. Am încercat să vorbesc cu Marisol despre Luc. Spre deosebire de mama mea vitregă, nu cred că Marisol mi-ar face rău intenţionat. Dar, de fiecare dată când încerc să deschid gura, cuvintele nu ies, de parcă şi ele sunt blestemate sau eu sunt blestemată. Aşa că sunt aici şi îţi cer ajutorul. Nunta e azi şi am nevoie ca tu să o opreşti.

Evangeline deschise ochii.

Statuia fără viaţă nu se schimbase. Ştia că statuile, în general, nu se mişcau. Dar nu se putu abţine să nu se gândească la faptul că ar fi trebuit să facă *ceva* – să se mişte, să vorbească sau să îşi mişte ochii de marmură.

— Te rog, ştiu că înţelegi ce înseamnă o inimă frântă. Împiedică-l pe Luc să se însoare cu Marisol. Salvează-mi inima ca să nu se frângă din nou.

— Ăsta da discurs jalnic.

Două aplauze rare urmară vocea nepăsătoare care sună la doar un metru depărtare.

Evangeline se întoarse şi tot sângele îi dispăru de pe chip. Nu se aşteptase să-l vadă pe el – pe tânărul care îşi rupsese hainele în spatele bisericii. Deşi îi era greu să creadă că era aceeaşi persoană. Crezuse că băiatul era în agonie, dar probabil că îşi smulsese durerea împreună cu mânecile jachetei care acum atârna zdrenţuită peste o cămaşă cu dungi albe şi negre, băgată doar pe jumătate în pantaloni.

Stătea pe treptele podiumului, rezemându-se leneş de unul dintre stâlpi, cu picioarele slabe întinse înaintea lui. Părul lui era auriu şi încâlcit, ochii albaştri prea strălucitori erau injectaţi, iar gura îi zvâcnea în colţ de parcă nu se bucura mult, dar găsea plăcere în scurta durere pe care tocmai i-o provocase. Părea plictisit, bogat şi crud.

— Ai vrea să mă ridic şi să mă întorc ca să mă vezi bine cu totul? îi spuse el în bătaie de joc.

Culoarea se întoarse imediat în obrajii lui Evangeline.

— Suntem într-o biserică.

— Şi ce dacă?

Cu o mişcare elegantă, tânărul îşi băgă mâna în buzunarul interior al hainei lui roşii de Burgundia rupte, scoase un măr pur alb şi muşcă din el. Sucul roşu-închis se prelinse de pe fruct pe degetele lui lungi şi palide, apoi pe treptele impecabile de marmură.

— Nu face asta! Evangeline nu voise să ţipe. Deşi nu era timidă cu străinii, în general, evita să se certe cu ei. Dar părea să nu se poată abţine cu acest tânăr grosolan. Eşti lipsit de respect.

— Iar tu te rogi unui nemuritor care ucide orice fată pe care o sărută. Chiar crezi că merită să fie venerat?

Tânărul îngrozitor îşi sublinie cuvintele cu altă muşcătură largă din mărul lui.

Ea încercă să-l ignore. Chiar încercă. Dar era ca şi cum o magie îngrozitoare ar fi pus stăpânire pe ea. În loc să plece în grabă, Evangeline îşi imagină că străinul îi lua buzele în locul gustării lui şi o săruta cu gura lui dulce ca fructul până când murea în braţele lui.

Nu. Nu putea fi…

— Te holbezi din nou, mârâi el.

Evangeline se uită imediat în altă parte, întorcându-se din nou spre sculptura din marmură. În urmă cu câteva minute, doar buzele ei îi făcuseră inima să bată nebuneşte, dar acum părea o statuie obişnuită, fără viaţă în comparaţie cu acest tânăr răutăcios.

— Personal, cred că sunt mult mai chipeş. Brusc, tânărul ajunse chiar lângă ea.

Fluturi se treziră la viaţă şi bătură din aripi în stomacul lui Evangeline. Speriaţi. Doar aripi frenetice şi bătăi prea rapide, care o avertizau să plece de acolo, să fugă, să dispară. Dar nu putea să-şi ia privirea de la el.

De atât de aproape, era incontestabil de atrăgător şi mai înalt decât îşi dăduse seama. Îi zâmbi sincer, arătându-şi o pereche de gropiţe care îl făcură, pentru scurt timp, să arate mai mult ca un înger decât ca un diavol. Dar îşi imagină că până şi îngerii trebuiau să se ferească de el. Şi-

l imagină arătându-şi acele gropiţe amăgitoare în timp ce păcălea un înger să renunţe la aripile sale doar pentru ca el să se joace cu penele.

— Tu eşti, şopti ea. Tu eşti Prinţul Inimilor.

CAPITOLUL 2

Prinţul Inimilor luă ultima muşcătură din mărul lui înainte să îl scape pe podea şi să stropească totul cu roşu.

— Oamenii care nu mă plac îmi spun Jacks.

Evangeline voi să spună că nu îl displăcea, că întotdeauna fusese Soarta ei preferată. Dar acesta nu era Prinţul Inimilor bolnav de dragoste pe care şi-l imaginase. Jacks nu arăta ca întruchiparea unei inimi frânte.

Totul era o glumă proastă? Se presupunea că Sorţile dispăruseră din lume cu secole în urmă. Dar tot ce purta Jacks – de la cravata lui dezlegată la cizmele lui înalte de piele – era la ultima modă.

Privi în jur, în biserica albă, de parcă prietenii lui Luc ar fi putut sări în orice moment ca să râdă. Luc era fiul unui domn şi, deşi nu se purtase niciodată cu Evangeline de parcă asta ar fi contat, tinerii care îi ţineau companie o considerau sub nivelul lor. Tatăl lui Evangeline deţinuse câteva magazine în Valenda, aşa că nu fusese niciodată săracă. Dar nu făcea parte din clasa superioară a societăţii, ca Luc.

— Dacă vrei să cauţi ieşirea pentru că ţi-a venit mintea la cap, nu te voi opri.

Jacks îşi îndoi mâinile în spatele capului lui auriu, se aplecă cu spatele pe statuia lui şi zâmbi.

Simţi un nod de avertizare în stomac, care îi spunea să nu se lase păcălită de zâmbetul lui cu gropiţe sau de hainele rupte. Aceasta era cea mai periculoasă fiinţă pe care o întâlnise vreodată.

Evangeline nu îşi imagină că el avea să o ucidă – niciodată nu ar fi fost atât de proastă ca să îl lase pe

Prinţul Inimilor să o sărute. Dar ştia că, dacă rămânea şi făcea un târg cu Jacks, el ar fi distrus pentru totdeauna o altă parte a ei. Şi totuşi, dacă pleca, nimeni nu l-ar fi salvat pe Luc.

— Ce mă va costa ajutorul tău?

— Am spus că te-aş ajuta?

Privirea lui se îndreptă spre panglicile crem care se ridicau de pe pantofii ei pentru a-i înfăşură gleznele până când dispăreau sub tivul rochiei ei cu găurele. Era una dintre rochiile vechi ale mamei ei, acoperită cu un model cusut de ciulini violeţi-deschişi, floricele galbene şi vulpiţe.

Colţul gurii lui Jack se strâmbă dezgustat şi rămase aşa în timp ce privirea lui continua să se ridice până la buclele de păr pe care le ondulase cu cleşti fierbinţi în acea dimineaţă.

Evangeline încercă să nu se simtă insultată. Din scurta experienţă pe care o avusese cu această Soartă, nu îşi imagina că aproba multe lucruri.

— Ce culoare-i aia?

Îşi flutură mâna vag spre buclele ei.

— E aur roz, răspunse ea veselă.

Evangeline nu lăsa niciodată pe nimeni să o facă să se simtă prost din cauza părului ei neobişnuit. Mama ei vitregă încerca întotdeauna să o convingă să îl vopsească şaten. Dar părul, cu buclele lui roz-deschise şi cu şuviţe aurii-deschise, era lucrul pe care îl plăcea cel mai mult din înfăţişarea ei. Jacks îşi înclină capul într-o parte, încă observând-o încruntat.

— Te-ai născut în Imperiul Meridian sau în Nord?

— De ce contează asta?

— Sunt doar curios.

Evangeline rezistă impulsului de a se încrunta şi ea la el. În mod normal, adora să răspundă la această întrebare. Tatăl ei, care îi plăcea să o facă pe Evangeline să se simtă de parcă toată viaţa ei era un basm, întotdeauna o tachinase că o găsise împachetată într-o ladă împreună cu alte ciudăţenii care fuseseră livrate la magazinul lui – de aceea părul ei era roz ca al unei zâne, aşa spunea el

întotdeauna. Iar mama ei dăduse din cap afirmativ şi îi făcuse semn cu ochiul.

Îi era dor de felul în care mama ei îi făcea semn cu ochiul şi tatăl ei o tachina. Îi era dor de tot ce era legat de ei, dar nu voia să împărtăşească vreuna dintre poveştile lor cu Jacks.

Reuşi să ridice din umeri în loc să-i dea un răspuns verbal.

Sprâncenele lui Jacks se lăsară în jos.

— Nu ştii unde te-ai născut?

— E o cerinţă pentru a primi ajutorul tău?

Se uită din nou la ea, cu privirea zăbovind pe buzele ei de data asta. Dar nu o privea ca şi cum ar fi vrut să o sărute. Evaluarea lui era prea clinică. Se uită la gura ei în felul în care cineva studia mărfuri într-unul dintre magazinele tatălui ei, de parcă buzele ei erau un lucru care putea fi cumpărat – un lucru care i-ar fi putut aparţine.

— Câţi oameni ai sărutat? o întrebă el.

Evangeline simţi un mic junghi cald în gât. Lucrase în magazinul de curiozităţi al tatălui ei de la doisprezece ani. Nu fusese crescută exact ca o adevărată domnişoară; nu era ca sora ei vitregă, care fusese învăţată să stea întotdeauna la un metru de un domn şi să nu vorbească niciodată despre ceva mai controversat decât vremea. Părinţii ei o încurajaseră pe Evangeline să fie curioasă, aventuroasă şi prietenoasă, dar nu era îndrăzneaţă în toate felurile. Anumite lucruri o speriau şi felul în care Prinţul Inimilor se tot holba la gura ei era unul dintre acele lucruri.

— L-am sărutat doar pe Luc.

— Penibil.

— Luc e singura persoană pe care vreau să o sărut.

Jacks îşi scărpină falca ascuţită, părând să aibă îndoieli.

— Aproape că sunt tentat să te cred.

— De ce aş minţi?

— Toată lumea minte – oamenii cred că e mai probabil să îi ajut dacă urmăresc ceva nobil ca dragostea adevărată.

Vocea lui parcă lua totul în derâdere, ciobind un pic mai mult din Prinţul Inimilor pe care şi-l imaginase. Dar chiar dacă îl iubeşti cu adevărat pe acest băiat, ţi-e mai bine fără el. Dacă te-ar iubi şi el, nu s-ar însura cu altcineva. Şi cu asta, basta.

— Te înşeli.

În vocea ei avea aceeaşi convingere ca în inimă. Evangeline îşi pusese sub semnul întrebării relaţia cu Luc după logodna neaşteptată cu Marisol, dar la această întrebare avea întotdeauna ca răspuns luni de amintiri semnificative. În noaptea în care tatăl lui Evangeline murise – în noaptea în care inima ei nu înceta să bată nebuneşte sau să doară –, Luc o găsise rătăcind pe culoarele magazinului de curiozităţi, căutând un leac pentru inimile frânte. Obrajii ei fuseseră pătaţi de lacrimi şi ochii îi erau înroşiţi. Se temuse că plânsul ei avea să-l sperie şi să-l alunge. În schimb, el o luase în braţe şi îi spuse:

— Nu ştiu dacă îţi pot vindeca inima frântă, dar o poţi lua pe a mea pentru că e deja a ta.

Ştia că îl iubea de o vreme, dar atunci ştiu că şi Luc o iubea. Cuvintele lui puteau fi împrumutate dintr-o poveste populară, dar le susţinea cu acţiuni sincere. Îi alinase inima în acea noapte şi în numeroasele nopţi care urmaseră. Iar acum era hotărâtă să îl ajute şi ea pe el. Cererile în căsătorie şi logodnele nu însemnau întotdeauna iubire, dar ştia că momentele ca acelea pe care le împărtăşise cu Luc însemnau.

Trebuia să fie blestemat. Oricât de extrem sau nebunesc ar fi părut asta pentru alţii, era singura explicaţie pe care o putea crede. Nu avea nicio logică faptul că el nici măcar nu vorbea cu ea sau că, de fiecare dată când Evangeline încerca să-i spună lui Marisol adevărul, îşi deschidea gura şi cuvintele nu ieşeau.

— Te rog! Imploratul nu era sub demnitatea ei. Ajută-mă!

— Nu cred că ce vrei te va ajuta. Dar apreciez o cauză bună pierdută. Voi opri nunta în schimbul a trei săruturi.

Privirea lui Jacks căpătă o sclipire amuzată când se îndreptă din nou spre gura ei.

Un nou val de căldură se ridică în obrajii lui Evangeline. Se înşelase când crezuse că el nu voia să o sărute. Dar, dacă poveştile erau adevărate, un sărut de la el şi ar fi fost moartă.

Jacks râse, aspru şi scurt.

— Relaxează-te, dragă, nu vreau să te sărut. Te-aş ucide, şi-atunci nu mi-ai fi de niciun folos. Vreau ca tu să săruţi *alţi* trei. Pe cine aleg eu. Când aleg eu.

— Ce fel de săruturi? Pupici… sau mai mult?

— Dacă tu crezi că asta contează, poate că nu ai fost sărutată aşa cum trebuie. Jacks se împinse ca să se îndepărteze de statuie şi se apropie încet de ea, înălţându-se deasupra ei din nou. Nu e un sărut adevărat dacă nu e cu limba.

Se îmbujoră mai tare fără să vrea, până când simţi că gâtul, obrajii şi buzele îi luară foc.

— De ce eziţi, dragă? Sunt doar săruturi. Jacks părea să îşi înăbuşe încă un râs. Ori acest Luc nu ştie să-şi folosească gura, ori te temi să spui da prea devreme pentru că, în secret, îţi place ideea.

— Nu-mi place ideea…

— Atunci Luc al tău chiar nu ştie să sărute?

— Luc sărută excelent!

— De unde ştii dacă n-ai cu cine să-l compari? Dacă rămâi cu Luc la final, s-ar putea chiar să-ţi doreşti să-ţi fi cerut să săruţi mai mult de trei oameni.

— Nu vreau să sărut străini – singura persoană pe care o vreau e Luc.

— Atunci ar trebui să fie un preţ mic de plătit, spuse Jacks pe un ton categoric.

Avea dreptate, dar Evangeline nu putea fi de acord, pur şi simplu. Tatăl ei o învăţase că Sorţile nu hotărau viitorul cuiva aşa cum sugera numele lor. În schimb, deschideau uşi către noi viitoruri. Dar uşile deschise de Sorţi nu duceau întotdeauna unde se aşteptau oamenii; în schimb, adesea, îi duceau pe oameni spre noi târguri disperate

pentru a-şi drege primele târguri proaste. Asta se întâmplase în nenumărate poveşti, iar Evangeline nu voia să se întâmple şi în a ei.

— Nu vreau să moară cineva, spuse ea. Nu poţi opri nunta sărutând pe cineva de acolo.

Jacks păru dezamăgit.

— Nici măcar pe sora ta vitregă?

— Nu!

Îşi duse degetele la gură şi se juca cu buza lui de jos, acoperindu-şi jumătate de expresie care putea fi ori iritată, ori de amuzament.

— Nu eşti în poziţia de a te târgui.

— Credeam că Sorţilor le plac târgurile, îl provocă ea.

— Doar când facem noi regulile. Dar sunt în toane bune, aşa că o să-ţi accept cererea asta. Vreau doar să mai ştiu un lucru. Cum ai reuşit să intri pe uşă?

— Am întrebat-o politicos.

Jacks îşi frecă o parte a obrazului.

— Atât? N-ai găsit nicio cheie?

— N-am văzut nici măcar gaura cheii, răspunse ea cu sinceritate.

O licărire victorioasă apăru în ochii lui Jacks, apoi o prinse de încheietura mâinii şi o ridică până la gura lui rece.

— Ce faci? suspină ea.

— Nu te teme, n-am să te sărut.

Buzele lui atinseră uşor partea de jos delicată a încheieturii mâinii ei. O dată. De două ori. De trei ori. Deabia era o atingere, dar era ceva incredibil de intim la ea. O făcu să se gândească la celelalte poveşti care spuneau că săruturile lui puteau fi fatale, dar merita să mori pentru ele. Gura rece a lui Jacks se târî intenţionat înainte şi înapoi pe pulsul ei care bătea nebuneşte, catifelată, blândă şi dinţii lui ascuţiţi se înfipseră în pielea ei.

Ea strigă:

— M-ai muşcat!

— Relaxează-te, dragă, nu ţi-am supt sângele.

Ochii lui străluciră mai tare când dădu drumul braţului

ei.

Ea îşi plimbă degetul peste pielea sensibilă în care el tocmai îşi înfipsese dinţii. Trei mici cicatrici albe, în formă de trei inimioare frânte, erau aliniate pe partea de jos a încheieturii ei. *Una pentru fiecare sărut.*

— Când...

Evangeline îşi ridică privirea.

Dar Prinţul Inimilor deja plecase. Nici măcar nu îl văzuse plecând; doar auzise uşa bisericii închizându-se cu zgomot.

Obţinuse ce îşi dorise.

Atunci de ce nu se simţea mai bine?

Făcuse ce era corect. Luc o iubea. Nu putea crede că se însura cu Marisol de bunăvoie şi nesilit de nimeni. Problema nu era că Evangeline nu o plăcea pe Marisol. Adevărul era că de-abia îşi cunoştea sora vitregă. Cam la un an după ce murise mama ei, tatălui lui Evangeline îi intrase în cap ideea că trebuia să se însoare din nou, că avea nevoie de o soţie ca să aibă grijă de Evangeline în caz că lui i se întâmpla ceva. Încă îşi amintea îngrijorarea care înlocuise lumina din privirea lui, de parcă ar fi ştiut că nu mai avea mult timp.

Tatăl ei era însurat cu Agnes de doar şase luni când murise. În acea perioadă, Marisol nu pusese niciodată piciorul în magazinul de curiozităţi în care Evangeline îşi petrecea majoritatea timpului. Marisol spusese că era alergică la praf, dar era atât de speriată în jurul oricărui lucru puţin ciudat, că Evangeline întotdeauna bănuise că sora ei vitregă se temea, de fapt, de blesteme şi de tot ce era straniu. În timp ce Evangeline şi Luc obişnuiau să spună în glumă că, dacă ar fi fost vreodată blestemaţi, asta doar ar fi dovedit că magia exista.

Era de râsu-plânsu’ că Evangeline avea acum această dovadă, dar nu îl avea pe el.

Chiar dacă Jacks s-ar fi întors şi i-ar fi permis lui Evangeline să se răzgândească, ea nu ar fi făcut-o. Jacks spusese că avea să oprească nunta şi îi promisese să nu ucidă pe nimeni.

Şi totuşi… Evangeline nu putea scăpa de senzaţia că făcuse o greşeală. Nu credea că fusese de acord prea repede, dar vedea doar sclipirea din ochii lui Jacks când îi luase încheietura mâinii.

Evangeline începu să fugă.

Nu ştia ce avea să facă sau de ce se simţea, brusc, rău. Ştia doar că avea nevoie să vorbească din nou cu Jacks înainte ca el să oprească nunta.

Dacă ar fi fost într-o biserică obişnuită, l-ar fi ajuns repede din urmă. Dar aceasta era o biserică Sortită, protejată de o uşă vrăjită care părea să aibă o minte proprie. Când o deschise, uşa nu o întoarse în Cartierul Templului. O aruncă într-o farmacie veche şi mucegăită, plină de praf plutitor, sticle goale şi ceasuri care ticăiau.

Tic. Tac. Tic. Tac. Tic. Tac.

Secundele nu trecuseră niciodată atât de repede. Între un tic şi un tac, uşa vrăjită prin care tocmai păşise dispăru şi fu înlocuită de o fereastră cu gratii care dădea spre un rând de străzi strâmbe ca nişte dinţi. Era în Cartierul Mirodeniilor – în partea opusă a oraşului faţă de locul în care Luc şi Marisol trebuiau să se căsătorească.

Evangeline înjură în timp ce fugi.

Până când traversă oraşul şi ajunse acasă la ea, se temu că deja era prea târziu.

Marisol şi Luc aveau să-şi spună jurămintele în grădina mamei ei, în chioşcul pe care îl construise tatăl ei. Greierii îl umpleau de muzică noaptea şi păsările ciripeau în timpul zilei. Evangeline le putea auzi toate cântecelele când intră în grădină, dar nu se auzeau voci. Erau doar păsările delicate, fâlfâind vesele prin chioşc înainte să aterizeze pe un grup de statui de granit.

Genunchii lui Evangeline se înmuiară.

Nu mai fuseseră statui în grădina asta până atunci. Dar acum erau nouă, toate ţinând cupe de parcă tocmai terminaseră un toast. Fiecare chip era înspăimântător de realist şi îngrozitor de cunoscut.

Evangeline privi scârbită cum o muscă bâzâitoare ateriză pe chipul unei statui care arăta exact ca Agnes,

înainte să-şi ia zborul din nou şi să coboare pe unul din ochii de granit ai lui Marisol.

Jacks oprise nunta făcându-i pe toţi stane de piatră.

CAPITOLUL 3

Lui Evangeline îi îngheţă sângele în vene de groază.

Musca plecă bâzâind şi o pasăre cenuşie, de aceeaşi culoare ştearsă ca a statuilor, găsi cununa de flori din părul lui Marisol şi începu să ciugulească.

Poate că Evangeline şi Marisol nu fuseseră apropiate – şi poate că Evangeline era mai geloasă pe sora ei vitregă decât ar fi vrut să recunoască –, dar voise doar să-i oprească nunta. Nu voise să o transforme în stană de piatră.

Când se întoarse cu faţa spre statuia lui Luc, o duru până şi să respire. De obicei, părea foarte relaxat, dar, ca piatră, chipul lui era încremenit într-o stare de panică, falca lui netedă era rigidă, ochii îi erau strânşi şi un rid se formase între sprâncenele lui de granit.

Se mişca.

Apoi buzele lui de piatră se despărţiră de parcă se chinuia să vorbească, să îi spună ceva.

— Peste un minut, nu va mai zvâcni.

Evangeline îşi întoarse repede privirea spre spatele chioşcului.

Jacks se rezema neglijent de un spalier acoperit de un nor de flori albastre şi muşca din alt măr alb strălucitor. Părea pe jumătate un tânăr nobil plictisit, pe cealaltă jumătate – un semizeu rău.

— Ce-ai făcut? întrebă Evangeline.

— Exact ce mi-ai cerut. Muşcă încă o dată din mărul lui. M-am asigurat că nu se va face nunta.

— Trebuie să repari asta.

— Nu pot. Tonul lui era laconic, de parcă deja se

plictisise de această conversaţie. Un prieten de-al meu care îmi datora o favoare a făcut asta. Singurul mod prin care se poate desface e dacă cineva le ia locul.

Jacks aruncă o privire spre un petic de iarbă de lângă chioşc, unde o cupă de aramă stătea pe un ciot vechi.

Evangeline se apropie de băutură.

— Ce faci?

Jacks se împinse de lângă spalier, nemaifiind indiferent în timp ce Evangeline se uita la potir.

Dacă bea din el, ar fi îndreptat totul?

— Nici să nu te gândeşti la asta. Vocea lui deveni mai tăioasă. Dacă bei din el şi le iei locul, nimeni nu te va salva. Vei rămâne stană de piatră pentru totdeauna.

— Dar nu-i pot lăsa aşa.

Totuşi, o parte din Evangeline era de acord cu Jacks. Nu voia să devină o statuie de grădină. Nici nu putu să ridice cupa când citi cuvintele gravate pe o parte a ei.

Otravă

Nu mă bea

Mirosea a sulf şi ea nici măcar nu era sigură că putea bea lichidul scârbos. Dar cum putea trăi cu conştiinţa împăcată dacă îi lăsa pe toţi să rămână blestemaţi?

Privirea lui Evangeline se îndreptă de la pasărea care încă ciugulea din cununa de nuntă a lui Marisol, apoi înapoi la Luc şi la cererea lui încremenită de ajutor. Părinţii lui Luc stăteau de fiecare parte a lui. Apoi mai era nenorocitul de preot, care alesese să oficieze nunta greşită. Evangeline nu voia să-i pară rău pentru cei trei prieteni ai lui Luc sau pentru Agnes. Dar, chiar dacă tatăl ei nu se însurase cu Agnes din dragoste, nu ar fi suportat toate astea. Amândoi părinţii ei ar fi fost foarte dezamăgiţi că aici o adusese credinţa ei în magie.

— Nu asta mi-am dorit, şopti ea.

— Draga mea, priveşti totul din unghiul greşit. Jacks îşi aruncă mărul pe jumătate muşcat, lăsându-l să se rostogolească pe podeaua chioşcului până când lovi gheata de piatră a lui Luc. Când se va răspândi povestea asta, toată lumea din Imperiul Meridian va vrea să te ajute. Vei

fi fata care şi-a pierdut familia din cauza oribilelor Sorţi. Poate nu-l vei avea pe Luc, dar vei uita de el în curând. Cu mama vitregă şi sora vitregă transformate în stane de piatră, cred că vei moşteni nişte bani. Până mâine-dimineaţă, vei fi faimoasă şi nu vei mai fi săracă.

Jacks îşi arătă ambele gropiţe din obraji de parcă i-ar fi făcut o favoare.

Lui Evangeline i se făcu rău din nou.

În poveşti, Sorţile erau zei răi care voiau doar distrugere şi haos. Dar de *asta* ar fi trebuit să fie speriaţi oamenii. Evangeline se uită la aceste statui umane şi le văzu ca pe o oroare, dar Jacks le considera utile. Sorţile nu erau periculoase pentru că erau rele; Sorţile erau periculoase pentru că nu ştiau să facă diferenţa dintre bine şi rău.

Dar Evangeline ştia care era diferenţa. Ştia şi că era un spaţiu tulbure între bine şi rău. Acela era spaţiul în care crezuse că intrase în acea dimineaţă când păşise în biserica lui Jacks ca să se roage pentru o favoare. Dar făcuse o greşeală şi acum era timpul să o îndrepte.

Evangeline ridică potirul.

— Pune-l jos, o avertiză Jacks. Nu vrei să faci asta. Nu vrei să fii eroină, vrei un sfârşit fericit – de-asta ai venit la mine. Dacă faci asta, atunci nu se va întâmpla niciodată. Eroii nu au parte de finaluri fericite. Le oferă altor oameni. Asta e ce-ţi doreşti cu adevărat?

— Vreau să-l salvez pe băiatul pe care îl iubesc. Va trebui doar să sper că şi el va hotărî să mă salveze. Înainte ca Jacks să o poată opri, Evangeline bău.

Otrava avea un gust mai rău decât mirosul – de oase arse şi speranţă pierdută. Simţi un nod în gât în timp ce se chinuia să respire, apoi să se mişte.

I se păru că îl vede pe Jacks dând din cap, dar era greu să fie sigură. Îşi pierdea vederea. Nişte vene negre umpleau grădina, răspândindu-se ca o cerneală vărsată. Întuneric, întuneric peste tot. Era noapte, fără lună şi stele.

Evangeline încercă să-şi spună că făcuse ce era corect. Salvase nouă oameni. Unul dintre ei avea să o salveze şi pe

ea.

— Te-am avertizat, murmură Jacks.

Îl auzi inspirând frustrat, îl auzi murmurând cuvântul *păcat.* Apoi…

Nu mai auzi nimic.

CAPITOLUL 4

Măcar Evangeline mai avea abilitatea de a gândi. Deşi, uneori, acea abilitate o făcea să sufere. De obicei, se întâmpla după zile în care nimicul părea nesfârşit, când Evangeline îşi imagina că, în sfârşit, simţea ceva. Dar niciodată nu era ceea ce îşi dorea. Niciodată nu era senzaţia de căldură pe pielea ei, furnicături în degetele de la picioare sau atingerea altei persoane care să o anunţe că nu era singură pe lume. De obicei, era ceva doar ca o săgeată care îi frângea inima sau un junghi de regret.

Regretul era cel mai rău.

Regretul era acru şi amar, şi avea un gust atât de asemănător cu al adevărului, că trebuia să lupte ca să nu se prăbuşească sub greutatea lui. Trebuia să lupte ca să nu creadă că Jacks avusese dreptate – că ar fi trebuit să lase cupa în pace, să-i lase pe ceilalţi să rămână stane de piatră şi să joace rolul victimei.

Jacks se înşelase.

Făcuse ce era corect.

Cineva avea să o salveze.

Uneori, când se simţea deosebit de optimistă, Evangeline chiar se gândea că Jacks ar fi putut să o salveze. Dar, oricât de optimistă era Evangeline, ştia că Prinţul Inimilor nu era un salvator. Oamenii aveau nevoie să fie salvaţi de pericolul reprezentat de el.

CAPITOLUL 5

Apoi… Evangeline simţi ceva ce nu era inima ei frântă sau regretul.

CAPITOLUL 6

6

Ceva ca lumina îi gâdilă pielea.

Pielea ei.

Evangeline îşi putea simţi pielea.

Nu mai simţise nimic de – de fapt, nu ştia cât timp trecuse. Mult timp nu se întâmplase nimic, dar acum putea simţi totul. Pleoapele. Gleznele. Coatele. Buzele. Picioarele. Oasele. Pielea. Plămânii. Inima. Părul. Venele. Rotulele. Lobii urechilor.

Gâtul. Pieptul.

Tremura din cap până-n picioare. Pielea îi era acoperită de sudoare şi i se părea incredibilă – rece, umedă şi vie.

Era vie din nou!

— Bine ai revenit.

Un braţ solid cuprinse talia lui Evangeline în timp ce picioarele ei care se clătinau se obişnuiau să fie din nou muşchi şi oase.

Apoi i se limpezi vederea.

Poate pentru că nu mai văzuse un chip de ceva timp, tânărul care o cuprinsese cu braţul i se păru extraordinar de chipeş – piele închisă la culoare, ochi cu gene groase, un zâmbet şarmant. Umerii îi erau acoperiţi cu o capă de un verde dramatic, brodată cu frunze de cupru strălucitoare precum chipul lui.

— Poţi vorbi? întrebă el.

— De ce... Evangeline tuşi ca să scape de nişte pietriş din gât. De ce arăţi ca un mag din pădure?

Se ruşină imediat ce îi ieşiră cuvintele pe gură. Era evident că unele dintre simţurile ei – cum ar fi fost filtrul cuvintelor rostite – încă nu îşi făceau treaba. Străinul o

salvase. Speră că nu îl jignise.

Din fericire, zâmbetul strălucitor al bărbatului se făcu mai larg.

— Excelent. Uneori, vocea nu se întoarce imediat. Acum spune-mi numele tău întreg, dragă. Trebuie să mă asigur că ţi-ai recăpătat memoria înainte să te las să pleci.

— Unde să plec? Evangeline încercă să observe restul împrejurimilor ei. Părea să fie într-un laborator. Fiecare masă de lucru şi raft de farmacie erau pline de cupe în care clocotea ceva şi cazane din care ieşea spumă care umplea aerul cu ceva ca o răşină. Asta nu era grădina mamei ei. Singurul lucru cunoscut din cameră era stema regală a Imperiului Meridian pictată pe unul dintre pereţii de piatră. Unde suntem? Şi cât timp am fost statuie?

— Doar vreo şase săptămâni. Eu sunt maestrul de poţiuni al palatului şi eşti în excelentul meu laborator. Dar poţi pleca imediat ce îmi spui numele tău.

Evangeline avu nevoie de un moment pentru a-şi aduna gândurile. Şase săptămâni însemna că erau în mijlocul Sezonului Fierbinte. Nu era o pierdere devastatoare. Ar fi putut fi şase ani sau şaizeci.

Dar, dacă trecuseră doar şase săptămâni, de ce nu era nimeni acolo care să o întâmpine? Ştia că mamei ei vitrege nu îi păsa de ea şi nu era foarte apropiată de sora ei vitregă, dar le salvase vieţile. Şi Luc… dar nu voia să-şi imagineze de ce Luc nu era acolo. Poate niciunul dintre ei nu ştia că ea fusese înviată?

— Sunt Evangeline Fox.

— Poţi să-mi spui Otravă.

Maestrul de poţiuni îşi luă braţul de pe talia ei pentru a face un gest de curtoazie.

Iar Evangeline ştiu imediat cine era acest tânăr. Ar fi trebuit să-şi dea seama imediat. Arăta remarcabil de asemănător cu cartea lui de ghicit din Pachetul Destinului. Purta o capă lungă şi drapată, inele cu pietre preţioase pe toate degetele şi, evident, lucra cu poţiuni. Otravă era Otrăvitorul. O Soartă, la fel ca Jacks.

— Am crezut că toate Sorţile au dispărut, spuse

Evangeline repede.

— Ne-am făcut o mare întoarcere recent, dar asta e altă poveste.

Chipul lui Otravă rămase ciudat de nemişcat, avertizând-o că nu era un subiect pe care voia să-l discute.

Evangeline încă era ameţită, dar ştia că nu trebuia să insiste, în ciuda întrebărilor la care o îndemna această revelaţie. Reputaţia lui Otravă nu era atât de fatală ca a lui Jacks. Conform miturilor, de obicei, nu rănea pe nimeni direct, dar crea tonice toxice, otrăvuri speciale şi seruri ciudate pentru alţii care, uneori, le foloseau în scopuri îngrozitoare.

Evangeline se uită la cupa care era încă în mâinile ei.

Otravă
Nu mă bea

— Te superi dacă o iau? Cu o mână împodobită, Otravă îi luă cupa.

Evangeline făcu un pas precaut în spate.

— De ce sunt aici? Jacks ţi-a cerut să mă ajuţi?

Otravă râse, expresia lui devenind din nou prietenoasă.

— Îmi pare rău, dragă, dar probabil Jacks a uitat de tine. A avut nişte probleme în timpul săptămânilor în care ai fost împietrită. Te asigur că nu se va mai întoarce în Valenda.

Evangeline ştia că nu trebuia să fie curioasă. După ultima întâlnire cu Jacks, nu mai voia să-l vadă şi să-i dea o şansă de a-şi recupera datoria pe care o avea la el. Dar Jacks nu părea genul care să fugă. Nu putea fi ucis – dacă nu cumva partea aceea din povestea lui nu era adevărată şi Sorţile nu erau chiar nemuritoare?

— Ce probleme a avut Jacks? întrebă ea.

Otravă îi strânse umărul într-un fel care o făcu pe Evangeline să creadă că *probleme* nu era cuvântul potrivit pentru ce i se întâmplase lui Jacks.

— Dacă mai ai un simţ de autoconservare, uită de el.

— Nu-ţi face griji, spuse Evangeline. Nu-mi doresc să-l

mai revăd pe Jacks vreodată.
Otravă îşi ridică sceptic o sprânceană.
— Poţi spune asta, dar după ce intri pe uşă în domeniul nostru, e aproape imposibil să te întorci la normal. Am fugit aproape toţi din oraş, aşa că, probabil, nu te vei mai întâlni cu vreo Soartă din întâmplare. Dar acum, că ai gustat un pic din lumea noastră, viaţa ta va începe să ţi se pară plictisitoare. Vei fi atrasă de neamul nostru. Chiar dacă nu mai vrei să-l vezi pe Jacks niciodată, vei gravita spre el până când vei împlini târgul pe care l-ai făcut cu el. Dar, dacă îţi doreşti o şansă să fii fericită, luptă contra acestei atracţii – Jacks te va conduce doar la propria ta distrugere.
Evangeline îşi strânse gura în timp ce se încruntă. Nu era în dezacord cu el, dar nici nu înţelegea de ce o Soartă i-ar da acest avertisment.
— Nu voi înţelege niciodată oamenii, oftă Otravă. Toţi păreţi să primiţi cu bucurie minciunile noastre, dar niciodată nu vă place când vă spunem adevărul.
— Poate pentru că e greu de crezut că o Soartă ar ajuta un om din bunătatea inimii ei?
— Dacă ţi-aş spune că o fac pentru propriul meu interes? Otravă sorbi din cupa lui. Valenda e casa mea. Aş prefera să nu fiu nevoit să fug în Nord pentru că m-am purtat urât ca ceilalţi – nu-mi place efectul magiei de acolo asupra abilităţilor mele şi e prea frig. Aşa că încerc să fiu util Coroanei. Acum, pleacă, sunt alţii care aşteaptă să te vadă în salonul mare.
Otravă o întoarse spre un set de scări în formă de spirală, unde Evangeline simţi unul dintre cele mai delicioase mirosuri: cel de tort cu glazură roz.
Îi chiorăi stomacul. Nu-şi dăduse seama cât de flămândă era.
După ce îi mulţumi lui Otravă, urcă pe trepte.
În câteva secunde, aerul deveni mai dulce şi lumea se lumină într-un fel care îi dădu senzaţia că viaţa ei de dinainte fusese plictisitoare. Marele salon părea făcut din strălucire şi lumină; candelabre aurii în formă de coroane

tronau peste mese aurite, harpe şi piane mari cu clape aurite. Dar vederea tuturor acelor oameni o lăsă fără răsuflare.

Atât de mulţi oameni! Toţi aplaudau şi îi zâmbeau *ei.*

Evangeline era prietenă cu mulţi oameni din magazinul de curiozităţi al tatălui ei şi părea că fiecare dintre ei era acolo ca să o primească înapoi. Era emoţionant şi cald, dar şi puţin ciudat că erau prezenţi atât de mulţi oameni.

— Bună, draga mea! strigă doamna Mallory, care colecţiona hărţi ale locurilor ficţionale. Am multe să-ţi povestesc despre nepotul meu.

— De-abia aştept să aud, îi răspunse Evangeline înainte să accepte o strângere de mână de la un domn care întotdeauna comanda cărţi de bucate străine puţin cunoscute.

— Sunt foarte mândră de tine! strigă doamna Vane, care prefera vasele cu cerneală semitransparentă.

După săptămâni de nimic nesfârşit, Evangeline fu înconjurată de îmbrăţişări şi pupături pe obraji. Dar îşi simţi inima grea pentru că nu reuşea să-l găsească pe Luc în mulţime.

Sora ei vitregă stătea la margine şi Luc nu era nici cu ea. Dar Evangeline nu simţi uşurarea la care se aştepta când nu îi găsi împreună. Oare nu ştia el despre această adunare? Sau era alt motiv pentru care Luc alesese să nu participe?

Expresia lui Marisol era greu de citit. Se clătina pe picioare şi încerca să împiedice o muscă să aterizeze pe tortul roz cu glazură sclipitoare din mâinile ei. Dar imediat ce Marisol o zări pe Evangeline, zâmbetul ei se lărgi până fu la fel de luminos ca frumosul tort.

Agnes dispreţuia dragostea fiicei ei pentru gătit – voia lucruri măreţe pentru Marisol şi spunea că gătitul era o îndeletnicire prea comună –, dar Evangeline se întrebă dacă o lăsase pe Marisol să facă această delicatesă pentru acea zi. Tortul avea patru niveluri roz şi pufoase, straturi alternante de cremă de portocale dulci, o fundă din glazură şi o etichetă supradimensionată făcută dintr-un

biscuit pe care scria: „Bine ai revenit, sora mea!”

Vinovăţia grea îşi făcea simţită prezenţa în neliniştea lui Evangeline. Nu s-ar fi aşteptat niciodată la un asemenea gest din partea mamei ei vitrege şi, cu siguranţă, nu îl merita.

— O, uite-o pe draga şi frumoasa mea fetiţă! Agnes se apropie şi o cuprinse cu amândouă braţele pe Evangeline. Am fost cu toţii îngrijoraţi şi disperaţi. Am simţit o mare uşurare când am auzit că cineva putea să te salveze.

Agnes o strânse pe Evangeline mai tare şi şopti:

— Foarte mulţi peţitori au întrebat de tine. Acum că te-ai întors, voi aranja să te viziteze cei mai bogaţi.

Evangeline nu ştiu cum să răspundă la ceea ce tocmai îi spusese Agnes sau la această versiune a mamei ei vitrege care credea în îmbrăţişări. Nici când Agnes se măritase cu tatăl lui Evangeline nu o îmbrăţişase. Agnes se măritase cu Maximilian din acelaşi motiv pentru care el se însurase cu ea – ca fiica ei să aibă viitorul asigurat. Maximilian Fox nu fusese bogat – afacerile lui dăduseră faliment aproape de tot atâtea ori cât îi reuşiseră –, dar era o partidă respectabilă pentru o văduvă cu o fiică.

Agnes îi dădu drumul lui Evangeline din îmbrăţişare, doar ca să o întoarcă spre un domn despre care Evangeline speră că nu era un peţitor.

Purta o cămaşă largă, din mătase albă, cu un jabou din dantelă, care se revărsa în jos până la o pereche de pantaloni negri din piele atât de strâmţi că fu surprinsă că el se putea mişca.

— Evangeline, spuse Agnes, acesta e domnul Kutlass Knightlinger de la *Gazeta Şoaptelor.*

— Scrieţi pentru acele foi de scandal?

— Nu sunt foi de scandal, ci o publicaţie periodică, o corectă Agnes pufnind, făcând-o pe Evangeline să creadă că numărul de cititori ai noului ziar şi credibilitatea acestuia crescuseră de la articolul care o inspirase să caute uşa bisericii Prinţului Inimilor.

— Nu-mi pasă cum o numiţi, domnişoară Fox, dacă îmi permiteţi să scriu un articol despre dumneavoastră.

Kutlass Knightlinger îşi atinse uşor buzele cu un stilou cu pană neagră. Am scris totul despre întoarcerea Sorţilor şi am câteva întrebări pentru dumneavoastră.

Brusc, Evangeline de-abia se mai putu ţine pe picioare. Ultimul lucru despre care voia să vorbească era ceea ce se întâmplase cu Jacks. Nimeni nu putea afla vreodată că făcuse un târg cu o Soartă.

Dacă Evangeline şi-ar fi revenit în totalitate, s-ar fi retras cu o scuză inteligentă. În schimb, domnul Kutlass Knightlinger, cu jaboul de dantelă şi cu pantalonii negri din piele, era cel care trăgea toate sforile. Repede, o luă de la petrecere, trecură printr-o pereche de perdele aurii groase şi se aşezară pe o bancă ascunsă într-un alcov care mirosea a mister, mosc şi imitaţie de magie. Sau era apa de colonie a lui Kutlass Knightlinger?

— Domnule Knightlinger – Evangeline se ridică de pe bancă şi totul începu să se învârtă în jurul ei. Chiar avea nevoie să mănânce. Nu cred că azi e cea mai bună zi pentru un interviu.

— Nu vă faceţi griji, nu contează ce spuneţi. Îi fac pe oamenii pe care îi intervievez să arate bine. Şi toată lumea deja vă iubeşte. După sacrificiul pe care l-aţi făcut, sunteţi una dintre eroinele preferate ale Valendei.

— Dar nu sunt o eroină.

— Sunteţi prea modestă. Kutlass se aplecă mai aproape. Mirosul greu din jurul ei sigur era apa lui de colonie. În timpul Săptămânii Terorii…

— Ce e Săptămâna Terorii?

— A fost atât de captivantă! A început chiar după ce aţi fost transformată în stană de piatră. S-au întors Sorţile – vă vine să credeţi că au fost închise într-un pachet de cărţi de joc? Au făcut foarte multe pagube şi haos când au scăpat şi au încercat să cucerească imperiul. Dar povestea dumneavoastră despre cum aţi luat locul oamenilor de la acea nuntă şi v-aţi transformat în stană de piatră a inspirat oamenii de peste tot în acele vremuri grele. Sunteţi o eroină.

Evangeline îşi simţi, brusc, gâtul uscat. Nu era de

mirare că atât de mulţi oameni erau acolo.

— Sper că am făcut ceea ce ar fi făcut oricine altcineva în situaţia mea.

— Asta e perfect. Kutlass scoase un carneţel incredibil de mic din vesta lui de piele şi începu să mâzgălească. Cititorii mei vor adora asta. Acum…

Stomacul ei îl întrerupse cu un chiorăit zgomotos.

Kutlass râse repede şi fals în timp ce scria cu stiloul lui.

— Vă e puţin foame?

— Nu-mi aduc aminte când am mâncat ultima dată. Probabil ar trebui…

— Mai am doar câteva întrebări. Există zvonuri că, în timp ce eraţi împietrită, mama dumneavoastră adoptivă a început să primească cereri în căsătorie pentru mâna dumneavoastră…

— O, Agnes e mama mea vitregă, îl întrerupse Evangeline repede, nu m-a adoptat niciodată.

— Dar cred că se poate spune cu siguranţă că o va face acum. Kutlass îi făcu cu ochiul. Domnişoară Fox, steaua dumneavoastră doar va continua să se înalţe. Acum, pot primi nişte vorbe de încheiere pentru toţi admiratorii dumneavoastră?

Cuvântul *admiratori* îi lăsă un gust amar lui Evangeline. Chiar nu merita nişte admiratori. Şi, fără îndoială, toţi ar fi simţit altceva dacă ar fi ştiut ceea ce făcuse ea cu adevărat.

— Dacă aţi rămas fără cuvinte, voi inventa eu ceva genial.

Stiloul lui cu pană foşni peste jurnal.

— Aşteptaţi – Evangeline încă nu ştia ce avea să spună, dar tremura când se gândea la ce ar fi putut scrie el. Ştiu că poveştile capătă, adesea, o viaţă proprie. Deja simt că oroarea prin care am trecut se transformă într-un basm, dar nu sunt specială şi acesta nu e un basm.

— Şi totuşi, s-a încheiat foarte bine pentru dumneavoastră, o întrerupse Kutlass.

— A fost împietrită timp de şase săptămâni, spuse o voce blândă din spatele lor. Nu aş spune că s-a încheiat bine.

Evangeline se uită peste umărul lui Kutlass ca să îşi vadă sora vitregă.

Marisol stătea între perdelele aurii, ţinându-şi tortul de portocale dulci ca pe un scut.

Kutlass se întoarse cu un foşnet de dantelă şi piele.

— Mireasa Blestemată!

Obrajii lui Marisol căpătară o dureroasă nuanţă de roşu.

— Excelent! Stiloul cu pană al lui Kutlass începu să se mişte din nou. Mi-ar plăcea să stau de vorbă cu tine.

— De fapt, îl întrerupse Evangeline, simţind că Marisol era cea care avea nevoie de salvare atunci. N-am avut timp să stau cu sora mea vitregă, aşa că acum cred că am s-o iau de aici ca să ne bucurăm de puţin tort.

În cele din urmă, Evangeline se împinse pe lângă el, o luă de braţ pe sora ei vitregă şi plecară printre perdele.

— Mulţumesc!

Marisol se agăţă mai tare de Evangeline şi, chiar dacă nu prea merseseră braţ la braţ înainte, Evangeline simţi că sora ei vitregă slăbise. Marisol fusese întotdeauna slabă ca mama ei, dar în acea zi părea fragilă. Iar pielea ei era aproape la fel de palidă ca ceara, probabil din cauza interacţiunii cu Kutlass. Dar avea şi cearcăne, care păreau să fie acolo de zile sau poate de săptămâni întregi, sub ochii ei căprui-deschişi.

Evangeline se opri brusc înainte să se alăture din nou restului adunării. Mai devreme, se întrebase de ce Luc nu era acolo, dar acum se temea de răspuns.

— Marisol, care e problema? Şi… unde e Luc?

Marisol dădu din cap.

— N-ar trebui să vorbim despre asta acum. Astăzi e ziua ta de bucurie. Nu vreau să o stric.

— Mi-ai făcut un tort şi m-ai salvat de regele ziarelor de scandal – cred că tu eşti adevărata eroină.

Ochii lui Marisol se umplură de lacrimi, iar Evangeline se simţi de parcă un cuţit era răsucit în ea.

— Ce e? insistă Evangeline. Care e problema?

Marisol îşi muşcă buza.

— S-a întâmplat acum patru săptămâni, când eu şi Luc

am hotărât să încercăm să ne căsătorim din nou.

Încercaseră să se căsătorească din nou când ea era împietrită? De data asta, lui Evangeline i se păru că un cuţit o făcea să sângereze. Vestea nu ar fi trebuit să o rănească atât de tare. Când nu îl văzuse pe Luc aşteptând-o în laboratorul lui Otravă sau la petrecerea de bun-venit, îşi imaginase că nimic nu se schimbase între ei. Dar tot o durea să audă că el nici măcar nu o jelise, că la doar două săptămâni după ce fusese transformată în stană de piatră, el plănuise altă nuntă.

— Am crezut că vom fi în siguranţă pentru că se terminase Săptămâna Terorii. Dar, în drum spre nuntă, Luc a fost atacat de un lup sălbatic.

— Stai – stai – ce? Evangeline se bâlbâi.

Valenda era un port agitat. Cele mai mari animale pe care le avea erau câinii, urmaţi de pisicile sălbatice care umblau pe docuri după şoareci. Valenda nu avea lupi.

— Nimeni nu ştie de unde a venit lupul, spuse Marisol pe un ton jalnic. Medicul ne-a spus că e un miracol că Luc a supravieţuit. Dar nu sunt sigură că a fost aşa. A fost schilodit rău de tot.

Lui Evangeline i se înmuiară picioarele. Încercă să-şi deschidă gura, să spună că măcar era viu. Atât timp cât încă era în viaţă, avea să fie bine. Dar Marisol vorbea ca şi cum el deja ar fi fost mort.

— Au trecut câteva săptămâni, iar el încă n-a ieşit din casă şi... lui Marisol îi tremură vocea, iar minunatul tort din mâinile ei se clătină până când o bucată de cremă căzu pe podea. Nu vrea să mă vadă. Cred că el crede că e vina mea.

— Cum ar putea să fie vina ta?

— L-ai auzit pe domnul Knightlinger. Toată lumea din Valenda îmi zice Mireasa Blestemată. Două nunţi şi două tragedii îngrozitoare în două săptămâni. Mama spune că nu e un lucru rău, că sunt specială pentru că, atunci când s-au întors Sorţile, am fost prima care le-a atras atenţia. Dar eu ştiu că nu sunt. Sunt blestemată.

Lacrimi curseră pe obrajii palizi ai lui Marisol.

Până în acel moment, Evangeline încercase din răsputeri să nu îşi regrete alegerile. Putea fi o coincidenţă faptul că Luc fusese atacat în drum spre nuntă, dar părea mult mai probabil ca atacul împotriva lui să nu fi fost doar acţiunea unui lup sălbatic. Jacks îi spusese că avea să oprească nunta şi era evident că se ţinuse de cuvânt.

Evangeline nu ar fi trebuit să facă niciodată un târg cu el.

Voia să-l învinuiască doar pe Jacks, dar vina ei era la fel de mare ca a lui. Imediat ce văzuse statuile din grădină, ştiuse că făcuse o greşeală. Credea că o îndreptase prin sacrificiul ei, dar nu ar fi trebuit să ceară ajutorul Prinţului Inimilor de la început.

— Marisol, trebuie să-ţi spun…

Dar cuvintele se lipiră de limba lui Evangeline. Îşi mişcă falca pentru a scoate mărturisirea, dar ştia că problema nu era nodul pe care îl simţea brusc în gât. Îi era teamă.

Evangeline tremura la fel de tare ca atunci când auzise vestea despre logodna lui Luc cu Marisol. Cuvintele îi rămaseră blocate în gât în acea zi în care încercase să stea de vorbă cu Marisol despre Luc. Fusese convinsă că era un fel de blestem. Şi încă voia să creadă asta. Dar Evangeline nu mai putea ignora posibilitatea de a se fi înşelat.

Poate că adevăratul motiv pentru care Evangeline nu putuse să vorbească niciodată cu Marisol despre Luc nu era o vrajă. Poate frica îi paralizase limba. Poate că, în adâncul inimii ei, Evangeline se temea că ea şi Luc nu erau blestemaţi, iar el era doar un băiat infidel.

— E în ordine, Evangeline. Nu trebuie să spui nimic. Doar mă bucur că te-ai întors!

Marisol îşi puse tortul pe cea mai apropiată masă aurită şi o cuprinse cu braţele pe Evangeline, îmbrăţişând-o aşa cum Evangeline îşi imaginase întotdeauna că se îmbrăţişau surorile adevărate.

Şi ştiu că nu putea să-i spună adevărul, nu în acea zi.

Evangeline îşi petrecuse ultimele şase săptămâni singură, ca o stană de piatră. Nu era pregătită să fie singură din nou, aşa cum s-ar fi întâmplat dacă cineva ar fi

aflat ce făcuse.

CAPITOLUL 7

Dacă furtunile ar fi fost făcute din ziare de scandal, cozi de domni cu cravate scrobite şi bileţele cu origini dubioase, atunci furtuna perfectă s-ar fi desfăşurat în lumea lui Evangeline în următoarea dimineaţă. Doar că ea încă nu ştia asta.

Ştia doar despre biletul cu origine ciudată care o determinase să plece pe furiş de acasă în zori.

Trebuie să ne întâlnim.
La magazinul de curiozităţi.
Imediat după răsărit.
Luc

Lui Evangeline era să-i sară inima din piept când descoperise mesajul în dormitorul ei noaptea trecută. Nu ştia dacă era un bilet nou sau unul vechi pe care îl găsise doar atunci. Dar adormise citindu-l de nenumărate ori, sperând că Luc avea să o aştepte dimineaţa cu o poveste diferită de cea pe care o auzise de la Marisol.

Conversaţia din ziua precedentă cu Marisol o şocase pe Evangeline; aproape că o convinsese că se amăgise în privinţa lui Luc. Dar speranţa e greu de ucis, doar o scânteie din ea poate aprinde un foc, iar acest bilet îi oferise o nouă scânteie lui Evangeline.

Tatăl ei deţinuse patru magazine şi jumătate în Valenda. Fusese partenerul tăcut al unui croitor care cosea arme în haine. Construise o librărie secretă, accesibilă doar printr-un pasaj ascuns. Apoi mai era magazinul lui din Cartierul Mirodeniilor, acoperit cu postere decorative pe care scria

Căutat şi descrieri ca nişte scurte poveşti ciudate despre crime. Al treilea magazin al lui era un secret, chiar şi pentru Evangeline. Iar al patrulea era locul ei preferat: Curiozităţile, Capriciile şi alte Ciudăţenii.

Acesta era magazinul în care Evangeline începuse să lucreze imediat ce tatăl ei îi permisese. El obişnuia să le spună clienţilor că tot ce era înăuntrul lui era *aproape* magic. Dar Evangeline întotdeauna crezuse că unele dintre obiectele care treceau prin magazin chiar erau fermecate. Găsise adesea piese de şah care plecaseră de pe tablele lor, iar uneori tablourile aveau expresii diferite de cele pe care le avuseseră cu o zi înainte.

Evangeline simţi în piept greutatea unui sentiment ca dorul de casă când merse după colţ pe strada pietruită care era casa Curiozităţilor lui Maximilian. Îi fusese dor de magazin în timpul săptămânilor în care fusese împietrită, dar nu simţise cât de mult până în acel moment. Îi fusese dor de pereţii pe care îi vopsise mama ei, de rafturile pline de descoperirile tatălui ei, de clopoţel…

Evangeline se opri.

Uşile magazinului Curiozităţile lui Maximilian fuseseră închise. Ferestrele cu margini de cupru erau acoperite cu scânduri. Marchiza era ruptă şi cineva scrisese cu vopsea peste numele de pe uşă:

Sub un nou proprietar
Închis până la noi ordine

— Nu! Nu magazinul!

Evangeline lovi şi iar lovi în uşă. Acesta era ultimul lucru care îi rămăsese de la tatăl ei. Cum putea Agnes să facă aşa ceva?

— Scuzaţi-mă, domnişoară. Umbra mare a unei patrule căzu peste ea. Va trebui să nu mai daţi în uşă.

— Nu înţelegeţi. Magazinul acesta a fost al tatălui meu – mi-a fost lăsat moştenire mie. Evangeline continuă să bată în uşă de parcă s-ar fi putut deschide în mod magic, de parcă Luc o aştepta pe partea cealaltă, de parcă nu

pierduse ultimul lucru rămas de la părinţii ei. De când e închis?

— Îmi pare rău, domnişoară. Cred că a fost închis acum aproape şase săptămâni şi… Chipul tânărului poliţist de patrulă se lumină. Vai… dumneavoastră sunteţi… Îndrăgita Salvatoare a Valendei. Se opri ca să-şi dea părul pe spate. Dacă nu vă deranjează că vă spun asta, domnişoară, sunteţi mai drăguţă decât scriu ziarele. Ştiţi de unde pot să fac rost de una dintre cererile acelea?

— Cereri pentru ce?

Evangeline încetă să mai bată în uşă, brusc tulburată, în timp ce poliţistul de patrulă îşi băgă mâna în buzunarul de la spate şi scoase o foaie de ziar în alb şi negru.

Gazeta Şoaptelor

DE PE STRĂZI ŞI DIN PIATRĂ SPRE CELEBRITATE

UN INTERVIU CU ÎNDRĂGITA SALVATOARE A VALENDEI

de Kutlass Knightlinger

Evangeline Fox, în vârstă de şaptesprezece ani, arată ca o prinţesă din basme, cu părul ei roz sclipitor şi zâmbetul ei inocent. Dar acum câteva săptămâni era o orfană. Când am vorbit cu ea recent, mi-a spus că nu-şi aminteşte când a mâncat ultima oară.

Nu a fost invitată la ceremonia de nuntă a lui Luc Navarro şi Marisol Tourmaline, pe care mulţi dintre voi o cunoaşteţi ca Mireasa Blestemată. Şi totuşi, când Evangeline a găsit adunarea, care fusese transformată în stane de piatră de una dintre Sorţi, Evangeline nu a ezitat să salveze tot grupul de la nuntă luându-le locul şi devenind o statuie.

„Cred că am făcut doar ce sper că oricine ar fi făcut în situaţia mea. Nu sunt o eroină”, mi-a spus ea.

Evangeline a fost foarte modestă. A fost greu să o fac să vorbească despre faptele ei eroice. Dar Îndrăgita Salvatoare a Valendei a fost dornică să vorbească atunci când am menţionat-o pe Agnes Tourmaline, mama Miresei Blestemate, şi planurile ei mărinimoase de a o adopta de Evangeline.

„Deja simt că oroarea prin care am trecut se transformă într-un basm”, a spus ea.

Agnes m-a informat şi că Evangeline doreşte să îşi vadă de viaţa ei cât mai curând. Acceptă cereri de la peţitori pentru mâna ei.

(continuare pe pagina 3)

— O, vai! Evangeline îi zâmbi cu buzele tremurânde poliţistului de patrulă. Îmi pare rău, ziarul acesta a înţeles greşit. Nu caut peţitori.

Se ruşină pentru că folosise acel cuvânt. Nu era surprinsă. Ştia că îmbrăţişările şi zâmbetele lui Agnes de ieri fuseseră false. Dar Evangeline nu se aşteptase ca mama ei să o vândă atât de repede.

Alţi trecători de pe stradă deja se opriseră ca să se holbeze. Câţiva domni dornici păreau că îşi făceau curaj să se apropie.

Dacă Jacks ar fi fost acolo, probabil că ar fi luat asta ca pe o dovadă că îi făcuse o favoare lui Evangeline făcând-o atât de populară. Dar nu asta îşi dorea.

Evangeline aruncă ziarul de scandal în cel mai apropiat coş de gunoi şi se uită încă o dată la biletul lui Luc. Mesajul era vechi. Ştia asta acum – nu i-ar fi cerut să se întâlnească la magazin ştiind că era închis.

Evangeline nu voia să plângă, ci să se întoarcă în timp, înainte. Înainte de Agnes, înainte de Luc, înainte să-şi piardă ambii părinţi. Voia doar încă o îmbrăţişare de la tatăl ei. Încă un moment în care mama să-i mângâie părul. Durerea pe care o simţea când îi era dor de Luc nu era nici măcar o zgârietură în comparaţie cu absenţa mamei şi a tatălui ei. Încă îl voia pe Luc, dar ceea ce îşi dorea cu adevărat era viaţa şi toată iubirea pe care le pierduse.

Lui Evangeline îi fu greu să nu se simtă mâhnită în timp ce se întorcea cu greu la o casă care nu mai fusese căminul ei de când îi murise tatăl. În mod normal, adora oraşul. Adora zgomotul, agitaţia oamenilor şi felul în care strada ei mirosea adesea a prăjituri proaspete de la brutăria din colţ. Dar, în acea după-amiază, strada mirosea

prea mult a apă de colonie necunoscută.

Mirosul îi făcu greaţă, dar vederea tuturor domnilor o opri din drum. Îmbrăcaţi cu cele mai bune paltoane, cape şi pălării, bărbaţii erau aliniaţi pe stradă până la casa ei, unde Agnes stătea în pragul uşii primind bucuroasă flori, complimente şi foi de hârtie.

„Acceptă cereri de la peţitori pentru mâna ei...”

Evangeline strânse pumnii. Câţiva dintre bărbaţi erau destul de atrăgători, dar mulţi dintre ei erau de vârsta tatălui ei sau mai bătrâni. S-ar fi întors dacă ar fi avut unde să se ducă, dar, din cauza lui Agnes, magazinul de curiozităţi era închis. Şi Evangeline descoperi că avea mai mult chef de ceartă decât de fugă.

Mărşălui spre casă cu un zâmbet afectat.

— O, uitaţi-o, gânguri Agnes.

Dar Evangeline nu îi oferi ocazia de a spune altceva. Se întoarse repede spre domni, ridică glasul şi spuse:

— Vă mulţumesc tuturor că aţi venit, dar vreau să vă refuz pe toţi. Tăcu o vreme, îşi apăsă fruntea teatral cu dosul mâinii stângi şi îşi închise ochii, imitând o mişcare pe care o văzuse cândva într-o piesă de teatru tragică împreună cu tatăl ei. Nu mai sunt o statuie, dar încă sunt blestemată şi, pe oricine voi săruta, îl voi transforma în piatră.

Se auziră murmure de peste tot.

— Piatră...

— Blestemată!

— Am plecat de-aici.

Domnii se împrăştiară repede şi, odată cu ei, şi masca iubitoare a mamei ei vitrege.

Agnes o apucă de umeri pe Evangeline şi îşi înfipse degetele subţiri în ei.

— Ce-ai făcut, nenorocito? Peţitorii aceia nu erau doar pentru tine. Asta era şansa lui Marisol de a fi observată din nou.

Evangeline se crispă şi se retrase. Simţi puţină vinovăţie faţă de sora ei, dar ştia, din ziua precedentă, că nici Marisol nu uitase de Luc.

— Nu te preface că eu sunt cea rea, spuse Evangeline. Nu ar fi trebuit să faci asta şi nu ar fi trebuit să vinzi magazinul familiei mele. Acel magazin mi-a fost lăsat prin testament mie.

— Ai fost considerată moartă.

Agnes făcu un pas ameninţător.

Evangeline păli. Mama ei vitregă nu o lovise niciodată, dar nici nu o strânsese aşa până în acea zi. Iar Evangeline nu voia să se gândească la ce mai putea face Agnes. Dacă mama ei vitregă o arunca în stradă, Evangeline nu avea unde să se ducă.

Poate că Evangeline ar fi trebuit să se gândească la asta înainte să refuze peţitorii, dar era prea târziu să îşi retragă spusele şi oricum nu era sigură că s-ar fi putut căsători cu vreunul dintre ei.

— Agnes, sper că asta nu e o ameninţare. Evangeline vorbi cu toată îndrăzneala de care era în stare. Niciodată nu ştii cine ar putea asculta şi ar fi păcat dacă vreo veste despre adevărata ta fire ar ajunge la cineva precum Kutlass Knightlinger.

Agnes îşi umflă nările.

— Kutlass nu te poate proteja pentru totdeauna. Credeam că ştii cât de repede se poate schimba direcţia în care un tânăr îşi îndreaptă atenţia. Kutlass Knightlinger se va întoarce împotriva ta sau te va uita în curând, cum a făcut-o iubitul tău, Luc.

Insulta o lovi pe Evangeline drept în piept.

Agnes zâmbi de parcă de-abia aşteptase să spună acele cuvinte.

— Aveam de gând să aştept şi să-ţi arăt asta după ce o vedea Marisol, dar m-am răzgândit.

Agnes întinse mâna spre masa ei cu cereri, găsi o pagină îndoită şi o întinse pentru Evangeline.

Prudentă, ea deschise biletul.

Marisol, comoara mea cea mai preţioasă,

Aş vrea să nu îmi iau rămas-bun aşa. Dar sper că nu va fi un adevărat adio. Plec din Valenda în

speranţa de a găsi un vindecător. Data viitoare când o să-ţi mai văd frumosul chip, voi fi Luc cel de care te-ai îndrăgostit şi vom putea fi din nou împreună. Cu fiecare bătaie a inimii mele...

Evangeline nu putu citi mai mult. Nu avea nevoie să ajungă la sfârşit ca să ştie că era scrisul de mână al lui Luc.

Luc îi trimisese scrisori, dar, de obicei, erau scurte, ca biletul pe care îl găsise noaptea precedentă. Niciodată nu o numise cea mai preţioasă comoară a lui şi nu-i vorbise despre bătăile inimii lui.

— Asta nu poate fi adevărat, şopti Evangeline. Ce i-ai făcut?

Agnes râse.

— Chiar eşti o copilă proastă. Tatăl tău spunea că tu crezi în lucruri pe care nu le vezi de parcă asta ar fi fost un dar. Dar ar trebui să începi să crezi în lucrurile pe care le vezi.

Familia lui Luc Navarro locuia la marginea îndepărtată şi modernă a oraşului, unde casele erau mai mari şi mai distanţate unele de altele. Genul de cartier care o făcea pe Evangeline să simtă nevoia să respire adânc atunci când se apropia de el.

În ziua în care Marisol îşi anunţase logodna cu Luc, Evangeline fugise până acolo. Bătuse la uşa lui Luc, sigură că atunci când avea să se deschidă, Luc avea să-i spună că totul era o mare neînţelegere.

Luc era prima ei iubire, îi dăruise primul sărut, era inima ei când propria inimă încetase să mai bată. Era inimaginabil că el nu o iubea, era la fel de imposibil ca o călătorie în timp. O parte din ea ştia că exista o posibilitate ca asta să fie adevărat, dar sufletul ei îi spusese că nu era. Aşteptase ca Luc să îi confirme asta. Dar Luc nu îi spusese nimic. Servitorii o alungaseră şi trântiseră uşa. Făcuseră la fel şi în următoarea zi şi în fiecare zi după aceea.

Dar, în sfârşit, azi era altfel.

Azi, nimeni nu mai răspunse când bătu la uşă.

Evangeline nu auzi paşi şi voci prin casă. Când găsi o crăpătură în perdelele trase, văzu pe partea cealaltă doar cearşafuri care acopereau mobila.

Luc şi familia lui plecaseră, exact aşa cum scria în biletul lui Luc.

Evangeline nu ştiu cât de mult stătu acolo. Dar, în cele din urmă, îşi aminti vorbele lui Jacks şi se întrebă dacă avusese dreptate când îi spusese: „Dacă te-ar fi iubit şi el, nu s-ar fi însurat cu altcineva. Şi cu asta, basta”.

CAPITOLUL 8

Timpul trecu.
Zilele se răciră.
Frunzele se schimbară.

Standuri cu mere apărură la colţurile străzilor, vânzând tarte, plăcinte şi delicatesele recoltei. De fiecare dată când Evangeline trecea pe lângă standuri şi simţea mirosul dulce de fructe, se gândea la Jacks şi la datoria pe care o avea faţă de el, şi inima îi bătea nebuneşte, gata să-i sară din piept. Dar Jacks părea să fi uitat de ea, aşa cum îi spusese Otravă.

Nici Luc nu se întoarse, iar magazinul de curiozităţi nu se deschisese din nou.

Evangeline o convinse pe Agnes să o lase să lucreze în librăria ascunsă a tatălui ei. Nu era la fel de magică precum magazinul de curiozităţi, dar era ceva ce de-abia aştepta să facă. Deşi, în unele zile, se simţea ca una dintre acele cărţi uzate şi prăfuite de pe rafturile din spate ale magazinului. Volumele care fuseseră populare cândva, dar nimeni nu le mai alegea acum.

Încă era prea cunoscută ca mama ei să o arunce pe străzi, dar Evangeline se temea că asta avea să se întâmple într-o zi.

Ziarele de scandal tipăriseră zvonul că sărutul ei îi transforma pe domni în stane de piatră. De atunci, numele ei apăruse în ştiri scurte şi rare. Şi Kutlass începea să uite de ea, exact cum îi spusese Agnes.

Dar Evangeline refuza să îşi piardă speranţa.

Mama ei, Liana, îşi petrecuse copilăria în Magnificul Nord şi o crescuse pe Evangeline cu basmele de acolo.

În Nord, basmele şi istoria erau tratate ca unul şi acelaşi lucru pentru că toată istoria şi toate poveştile lor erau blestemate. Unele poveşti nu puteau fi scrise fără să ia foc, altele nu puteau părăsi Nordul şi multe se schimbau de fiecare dată când erau împărtăşite, devenind tot mai puţin reale cu fiecare repovestire. Se spunea că fiecare poveste nordică începuse ca o istorisire adevărată, dar, de-a lungul timpului, blestemul poveştii nordice schimbase toate poveştile până când rămăseseră doar bucăţi din adevăr.

Una dintre poveştile pe care Liana obişnuise să i-o spună lui Evangeline era *Balada arcaşului şi a vulpii,* o poveste romantică despre o ţărancă şireată care se putea transforma într-o vulpe şi tânărul arcaş care o iubea, dar era blestemat cu nevoia de a o vâna şi a o ucide.

Evangeline adora acea poveste pentru că şi ea era o Fox (vulpe), chiar dacă nu se putea transforma într-un animal. Poate că îl şi îndrăgise puţin pe arcaş. Evangeline o făcuse pe mama ei să-i spună povestea de nenumărate ori. Dar, pentru că această poveste era blestemată, de fiecare dată când mama ei se apropia de sfârşit, uita brusc ce spusese. Niciodată nu-i putea spune lui Evangeline dacă arcaşul o săruta pe fata-vulpe şi trăiau fericiţi pentru totdeauna sau dacă o omora pe fata-vulpe, sfârşind povestea lor în moarte.

Evangeline îi cerea întotdeauna mamei ei să-i spună cum credea că se termina povestea. Dar mama ei refuza de fiecare dată.

„Cred că sunt mult mai multe posibilităţi decât au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi sau tragedie. Fiecare poveste are potenţialul de a avea o infinitate de finaluri.”

Mama lui Evangeline repeta această opinie atât de des că i-o transmisese şi ei, prinzând rădăcini în inima credinţelor ei. Acesta era unul dintre motivele pentru care băuse otrava care o transformase în piatră. Nu pentru că era neînfricată sau din cale-afară de eroică; ci pentru că Evangeline, pur şi simplu, avea mai multă speranţă decât majoritatea oamenilor. Jacks îi spusese că singura ei opţiune pentru un final fericit era să plece; că, dacă bea

otrava, ar fi rămas stană de piatră pentru totdeauna. Dar Evangeline nu putea crede asta. Ştia că povestea ei avea potenţialul de a avea o infinitate de finaluri – şi această credinţă nu se schimbase.

O aştepta un final fericit.

Răsună clopoţelul ataşat de uşa librăriei. Uşa încă nu se deschisese, dar clopoţelul trebuia să fi simţit că intra cineva special pentru că sună un pic mai devreme.

Evangeline se trezi ţinându-şi respiraţia, sperând că avea să intre Luc. Voia să renunţe la acest obicei. Dar aceeaşi speranţă care o făcea pe Evangeline să creadă că încă exista posibilitatea unui final fericit pentru ea o făcea să creadă şi că, într-o zi, Luc avea să se întoarcă. Nu părea să conteze câte săptămâni sau luni treceau. Oricând suna clopoţelul librăriei, nu se putea abţine să nu spere.

Ştia că unii oamenii ar fi crezut-o proastă, dar e foarte greu să nu mai iubeşti pe cineva atunci când nu iubeşti pe altcineva în locul lui.

Evangeline coborî repede de pe scara pe care stătea şi trecu grăbită pe lângă cei câţiva clienţi care cercetau culoarele. Ultima persoană care intrase pe uşă nu era Luc, dar nici la ea nu se aşteptase.

Marisol nu o vizitase niciodată pe Evangeline la librărie. Marisol nici nu ieşea din casă, de-abia ieşea din camera ei, şi era vizibil stânjenită că făcuse ambele lucruri în acea zi. Îşi frângea mâinile cu mănuşi la fiecare pas.

Având în vedere că librăria era puţin cunoscută, nu arăta cine ştie ce pe dinafară. Doar o uşă cu o clanţă care părea să stea să cadă. Şi totuşi, odată ce intrai, era în ea un fel de magie. Era senzaţia dată de lumina lumânărilor la amurg, praful de hârtie care plutea în aer şi rândurile de cărţi neobişnuite pe rafturile strâmbe. Evangeline o preţuia, dar Marisol se mişcă printre grămezi de parcă ar fi putut cădea toate peste ea.

De-a lungul ultimelor luni, Mireasa Blestemată devenise o parte din legendele locale. Nunţile nu se mai ţineau în grădini şi, dacă o nuntă era anulată, se considera că aducea ghinion să fie reprogramată. De vreme ce rareori

ieşea afară, Marisol nu era uşor de recunoscut ca Mireasa Blestemată, dar Evangeline deja vedea cum teama surorii ei vitrege îi făcea pe ceilalţi clienţi să simtă că aveau de ce să se teamă. Conversaţiile se ţineau în şoaptă, iar clienţii încercau să o evite pe Marisol.

Evangeline continuă să meargă spre ea cu zâmbetul pe buze, sperând că Marisol nu avea să observe privirile neprietenoase.

— Ce te-aduce pe-aici? Vrei o carte? Tocmai am primit un transport de cărţi de bucate.

Marisol dădu din cap, aproape violent.

— Probabil e mai bine să nu ating nimic. Oamenii ar putea crede că am blestemat cărţile. Aruncă o privire pe furiş spre uşă unde, din întâmplare, un cuplu ieşea în grabă.

— Nu pleacă din cauza ta, o asigură Evangeline.

Marisol se încruntă, fără să fie convinsă.

— Nu stau mult. Am venit doar să-ţi dau asta. Îi întinse o foaie elaborată de hârtie roşie, scumpă, mărginită de spirale din foiţă de aur şi sigilată cu un simbol din ceară roşie. Când am văzut că a fost livrată, mi s-a părut importantă şi am vrut să mă asigur că mama nu o ascunde de tine. În cele din urmă, Marisol reuşi să schiţeze un zâmbet care părea puţin viclean pe la colţuri. Ştiu că nu te voi putea recompensa niciodată pentru săptămânile în care ai fost împietrită, dar e ceva.

— Ţi-am mai spus că nu-mi datorezi nimic.

Evangeline simţi un junghi cunoscut de vinovăţie. În fiecare zi, era tentată să-i spună adevărul lui Marisol, dar, tot în fiecare zi, nu era destul de curajoasă. Pentru că Evangeline lucra la magazin şi Marisol se ascundea în camera ei, fetele nu se apropiaseră prea mult. Dar Marisol încă era cea mai apropiată rudă a lui Evangeline.

Într-o zi, Evangeline avea să-i spună surorii ei adevărul, dar încă nu putea să o facă.

Şi Marisol nici nu-i oferi şansa asta. Imediat ce îi înmână lui Evangeline pagina roşie, Marisol dispăru la fel cum venise, lăsând-o pe Evangeline să deschidă misteriosul

bilet singură.

Dragă domnişoară Fox,

Eu şi sora mea ne-am dori să avem plăcerea de a fi în compania dumneavoastră la ceaiul de după-amiază, în curtea Colibriului Regal, la ora două. V-am admirat de departe şi am dori să discutăm despre o ocazie minunată.

Cele mai calde salutări,
Scarlett Marie Dragna
Împărăteasa Imperiului Meridian

CAPITOLUL 9

9

Evangeline citi invitaţia împărătesei încă o dată în timp ce trăsura ei zburătoare ateriză pe terenurile impecabile ale palatului. Îşi petrecuse ziua precedentă încercând să îşi imagineze despre ce fel de ocazie ar fi vrut să discute împărăteasa, dar încă habar n-avea ce era. Nici Marisol nu avea nicio idee. Când Evangeline se întorsese acasă şi îi spusese lui Marisol ce conţinea biletul roşu, sora ei vitregă îi repetase că se bucura pentru ea, dar păruse şi nervoasă.

Dacă invitaţia lui Evangeline era misterioasă, noua împărăteasă era mai mult decât atât.

Înainte ca Evangeline să fi fost împietrită, fusese un moştenitor diferit la tron: un tânăr numit Frumosul. Din păcate, aflase că, în timpul Săptămânii Terorii, Sorţile îşi făcuseră reapariţia cunoscută publicului ucigând acest membru nenorocos al familiei regale. Noua împărăteasă şi sora ei mai mică – pe care oamenii o numeau Ucigaşa de Sorţi – se luptaseră cu Sorţile ca să îşi recapete imperiul, ucigând una şi dovedind că teoria lui Evangeline fusese corectă – Sorţile nu erau cu adevărat nemuritoare. Nu îmbătrâneau, dar puteau muri.

Cei mai mulţi dintre locuitorii oraşului adorau surorile pentru victoria lor împotriva Sorţilor, dar unii credeau că noua împărăteasă era, de fapt, o Soartă. Ziarele de scandal pretindeau că putea citi gândurile şi că logodnicul ei era un pirat plin de cicatrici.

Evangeline nu era atât de naivă încât să creadă toate zvonurile. Totuşi, încă se temea de citirea gândurilor. Nu voia ca împărăteasa să-i citească gândurile şi să afle că Evangeline nu era salvatoarea, aşa cum credea toată

lumea.

Evangeline se jucă neliniştită cu nasturii capei ei scurte, simţind o fierbinţeală bruscă în timp ce cobora din trăsură, şi urmă un servitor al palatului pe o cărare acoperită cu flori, până la o uşă cu o clanţă aurie în formă de pasăre colibri.

După ce deschise uşa, servitorul făcu o plecăciune.

— Maiestate, a sosit domnişoara Evangeline Fox.

Se dădu la o parte, primind-o într-o grădină plină de copaci verzi ca în poveşti, cu flori corai, roz şi piersicii care o făcură pe Evangeline să se gândească la nişte săruturi moi pe obraji.

— Bine ai venit!

— Ce minunat că te întâlnesc, în sfârşit, Evangeline!

— Părul tău chiar e divin!

Împărăteasa şi sora ei, prinţesa Donatella, vorbiră la unison în timp ce păsările colibri zburau deasupra capetelor lor.

— Nu ştiam ce-ţi place, aşa că am comandat câte puţin din toate, o anunţă prinţesa.

Cu funde albastre ca cerul în buclele ei blonde şi o expresie jucăuşă pe faţa ei drăguţă, nu era deloc cum şi-o imaginase Evangeline pe cruda şi curajoasa ucigaşă de Sorţi din ziarele de scandal.

— Avem creme de mure, terine de recoltă, budincă de dovleac, tarte cu nucă şi toate felurile de ceai.

Prinţesa îşi flutură mâna spre un turn etajat cu ceşcuţe colorate din care ieşea un drăguţ abur roz. Dacă surorile regale încercau să o uimească, atunci făceau o treabă foarte bună.

Evangeline se simţi şi ea ca o prinţesă atunci când, în cele din urmă, îşi dădu jos capa şi luă loc la masa generoasă.

— E minunat. Vă mulţumesc că m-aţi invitat.

— Ne bucurăm foarte mult că ai putut să ni te alături, spuse împărăteasa. Era tânără – probabil cam de vârsta lui Evangeline –, deşi nu putea fi sigură de asta pentru că avea o şuviţă groasă şi căruntă în părul ei negru. Purta o

rochie rubinie care îi lăsa umerii dezgoliţi, mănuşi drăguţe din dantelă, şi avea un zâmbet atât de dulce că lui Evangeline nu-i veni să creadă că se temuse să o întâlnească. Ne-am dorit să te cunoaştem de când am auzit despre eroismul tău în Săptămâna Terorii.

— Dar vrem să-ţi cerem şi o favoare, interveni prinţesa.

Împărăteasa se uită la sora ei, care părea să nu respecte scenariul.

— Ce? Sunt sigură că moare de curiozitate. Doar încerc să-i salvez viaţa.

Prinţesa îşi întinse mâna peste farfuria surorii ei şi luă o hârtie crem de formă pătrată, acoperită cu litere de tipar arămii.

> *În onoarea Înălţimii Sale, prinţul moştenitor Apollo Titus Acadian, aţi fost chemată în Nordul Magnific pentru a participa la festivităţile Nopţii Nesfârşite care încep în prima zi a iernii şi nu se vor termina până când prinţul Apollo nu îşi va găsi mireasa.*

Cerneala metalică sclipea de parcă încă era umedă – sau atinsă de magia Nordului. Evangeline încercă să nu tragă concluzii pripite şi eşuă aproape imediat. Sperase că exista alt final fericit care o aştepta şi, în timp ce se uita la această invitaţie, era, practic, imposibil să nu îşi imagineze că aceasta putea fi modul ei de a-l descoperi.

— Nordul are obiceiuri diferite de ale noastre, spuse împărăteasa încet. Prinţul moştenitor nu poate ajunge pe tron până când nu se însoară şi găzduirea unui bal pentru a-şi alege o mireasă e una dintre cele mai vechi tradiţii ale lor.

Era şi o tradiţie cunoscută de Evangeline, iar asta i se păru alt semn. Mama ei îi povestise totul despre Noaptea Nesfârşită. Când era doar o fetiţă, Evangeline crezuse că era cel mai romantic lucru despre care auzise vreodată. Săli de bal secrete erau construite în păduri în care căzuseră cândva stele, lăsând totul acoperit de magie.

Liana Fox spunea că existau feluri speciale de magie care se găseau doar în Nord şi nici măcar nişte amintiri despre această magie nu puteau ajunge în Sud. Apoi îi povestea lui Evangeline cum, în fiecare noapte din timpul Nopţii Nesfârşite, prinţul moştenitor al acelei vremi privea dintr-un loc ascuns până când alegea cinci doamne cu care să danseze. Noapte după noapte, urma aceeaşi rutină, privea, apoi invita doamnele la dans până când găsea mireasa perfectă.

— Întotdeauna am sperat că Noaptea Nesfârşită era reală, spuse Evangeline. Dar nu eram sigură.

— Ei bine, e reală, şi vrem ca tu să mergi acolo. Împărăteasa sorbi din ceai în timp ce o pasăre colibri aruncă petale piersicii în ceaşca ei. Am participa şi noi, dar nu cred că e înţelept să părăsim imperiul atât de repede după ce am fost încoronată şi…

— E cineva în Nord pe care îl evit, adăugă prinţesa.

— Telia, o mustră împărăteasa.

— Ce? Acesta e adevărul. Prinţesa se întoarse din nou spre Evangeline. Ador balurile şi petrecerile cu o mare probabilitate de a avea un sfârşit dramatic. Dar aş putea provoca un incident internaţional – poate chiar un război – dacă aş participa la această celebrare.

Fruntea împărătesei se încreţi din cauza unor riduri de ruşine.

— Nu putem ignora invitaţia, continuă împărăteasa mai diplomatic. Şi aş prefera să nu îmi încep domnia neglijând una dintre celebrările cele mai preţuite ale Nordului. Aşa că eu şi consilierul meu ne-am gândit mult la cine ar trebui să reprezinte Imperiul Meridian. Ochii ei căprui-verzui întâlniră privirea lui Evangeline. Ce ai făcut în timpul Săptămânii Terorii a fost curajos şi altruist, şi ne-a făcut să ne gândim că eşti exact tipul de persoană pe care ne-am dori-o ca ambasador.

Zâmbetul ei regal se lărgi în timp ce sora ei dădu din cap.

În cele din urmă, Evangeline înghiţi puţină cremă de mure pentru a-şi masca zâmbetul larg.

Voia să spună da. Întotdeauna îşi dorise să meargă în Nord, să exploreze lumea în care crescuse mama ei şi să afle care dintre poveştile ei erau adevărate. Era disperată să afle dacă existau spiriduşi cofetari care aduceau dulciuri de sărbători sau dragoni mici din care rămânea numai fumul dacă încercau să zboare spre Sud. Şi voia să meargă la acest bal. Voia să-l întâlnească pe prinţ, să danseze toată noaptea şi să uite de Luc.

Dacă exista ceva care ar fi putut să o facă să uite de el, acel lucru era Noaptea Nesfârşită.

Dar putea să spună Evangeline da? Împărăteasa şi sora ei voiau o eroină ca ambasadoare a lor, o voiau pe salvatoarea orfană din ziarele de scandal, iar Evangeline nu era acea fată. Era opusul ei. Surorile luptaseră împotriva Sorţilor, iar Evangeline făcuse un târg cu una dintre ele.

I se uscă brusc gâtul. Oricât de mult încerca Evangeline să nu se gândească la Jacks, el era întotdeauna ascuns printre gândurile ei şi se temea că acest secret avea să iasă la iveală într-o zi.

Încă nu ştia unde dispăruse Jacks. Otravă îi spusese că majoritatea zânelor se aventuraseră în Nord, unde primiseră azil, şi fiecare zvon pe care îl auzise de atunci îi confirmase asta. Niciunul dintre aceste zvonuri nu îl menţionase anume pe Prinţul Inimilor. Dar nu o avertizase Otravă că avea să fie atrasă de Jacks, fie că voia sau nu? Dacă despre asta era vorba? Dacă asta nu era şansa lui Evangeline la un sfârşit fericit, ci soarta care îi controla calea?

După ultima întâlnire a lui Evangeline cu Prinţul Inimilor – când el, de fapt, încerca să o ajute –, fusese împietrită. Nu voia să-şi imagineze ce putea să se întâmple dacă îl vedea pe Jacks din nou, iar el hotăra să ceară cele trei săruturi pe care i le datora.

Cel mai bun mod de a se apăra de Prinţul Inimilor era să refuze oferta de a pleca în Nord.

Dar apoi ce s-ar fi întâmplat? În cel mai bun caz, Evangeline ar fi continuat să lucreze la magazin şi şi-ar fi

ţinut respiraţia de fiecare dată când suna clopoţelul. Ceea ce, brusc, i se păru o variantă cam jalnică în locul uneia pline de speranţă.

— Dacă îţi faci griji în legătură cu zvonul acela răutăcios, deja am rezolvat problema, spuse împărăteasa.

— O, da, a fost amuzant! Prinţesa Donatella îşi întinse mâna şi o pereche de colibri vioi îi livrară o foaie de ziar în alb şi negru lui Evangeline.

Gazeta Şoaptelor

ANUNŢ DE EDIŢIE SPECIALĂ

de Kutlass Knightlinger

Tocmai am aflat de la o sursă de încredere că Îndrăgita Salvatoare a Valendei a fost vindecată. Atingerea ei nu mai împietreşte bărbaţii.

Evangeline nici măcar nu apucase să îşi facă griji în legătură cu acest zvon, dar fu impresionată că surorile deja se ocupaseră de el.

— Tocmai a fost publicat. Până diseară, nimeni nu va mai crede că eşti blestemată, confirmă prinţesa. Deşi cred că majoritatea oamenilor ar trebui să ştie până acum că nu pot crede tot ce citesc. Ar fi trebuit să vezi unele lucruri care s-au spus despre mine după Săptămâna Terorii.

— Poate că am citit câteva dintre ele, recunoscu Evangeline. Librăria la care lucrez păstrează toate ziarele vechi.

— Şi ce-ai crezut? insistă prinţesa, părând mai degrabă entuziasmată decât ruşinată în timp ce îşi aruncă o mică tartă în gura ei în formă de inimă.

Evangeline nu se putu abţine şi râse. Îi plăceau aceste surori.

— Cred că domnul Knightlinger a înţeles totul greşit. Sunteţi mult mai fioroasă în realitate decât vă descriu ziarele de scandal.

— Ţi-am zis că va fi perfectă. Prinţesa bătu din palme. Spune-ne că vei zice da! Nu trebuie să faci nimic decât să

mergi acolo.

Surorile îi zâmbiră în timp ce ploua cu petale de flori şi mai multe păsări colibri bâzâiau prin jur.

Dacă ar fi ştiut adevărul despre ziua în care fusese împietrită, nu i-ar fi cerut niciodată să facă asta. Dar poate Evangeline putea folosi acest bal ca să devină ca persoana pe care o considerau ele. Invitaţia putea fi soarta care îi controla calea şi o ducea înapoi la Jacks, dar asta nu însemna că nu era şi şansa ei de a găsi un final mai fericit la povestea ei. Ştia că era doar o iluzie să îşi imagineze că, dacă mergea în Nord, l-ar fi întâlnit pe prinţul Apollo, el s-ar fi îndrăgostit de ea şi ar fi ales-o. Dar fusese crescută să creadă în dorinţe, basme şi lucruri care păreau imposibile.

Dar dacă nu era doar şansa ei la un final fericit, ci şi o ocazie pentru Marisol? Evangeline voise să găsească o cale de a îndrepta situaţia surorii ei vitrege. Poate aceasta era calea.

Dacă Marisol ar fi mers în Nord cu Evangeline, nimeni nu ar fi ştiut că ea era Mireasa Blestemată. Ar fi fost doar o fată la un bal, iar Evangeline s-ar fi asigurat că ar fi fost cel mai frumos bal din viaţa ei. Până s-ar fi întors în Valenda, amândouă ar fi uitat de Luc.

Evangeline zâmbi şi ea surorilor regale.

— Dacă aş spune da, aş putea s-o iau şi pe sora mea vitregă cu mine?

— E o idee minunată, spuse împărăteasa.

— Ar fi trebuit să mă gândesc la asta, bombăni sora ei. Dar nu-ţi face griji, ne-am gândit la restul lucrurilor. Poate că ai observat că anotimpurile din Nord sunt diferite de ale noastre. Prima lor zi de iarnă e peste doar trei săptămâni, aşa că deja am început pregătirile.

Vorbiră mult despre cazare, apoi despre rochii. Moda în Nord era destul de diferită. Domnii purtau jiletci şi multă piele. Doamnele purtau rochii cu fuste duble şi curele ornamentale. Apoi prinţesa zise „oho” şi „aha” când vorbiră despre bijuterii şi perle, iar măruntaiele lui Evangeline se făcură ca nişte panglici încreţite. Era ameţită şi entuziasmată.

În cele din urmă, puse o întrebare despre ultima ei curiozitate.

— Ştiţi vreuna din voi ceva despre prinţ?

— Da! răspunseră ambele surori entuziasmate.

— E… Ochii prinţesei Donatella se înceţoşară. De fapt, nu-mi amintesc ce-am auzit.

— Am…

Împărăteasa se opri în acelaşi fel în timp ce încercă şi ea să-şi amintească ce auzise.

Evangeline se întrebă dacă informaţiile despre prinţ erau blestemate în acelaşi fel ca multe poveşti nordice. Nicio soră nu-şi putea aminti nimic despre prinţul Apollo Acadian sau despre familia lui.

Dacă Evangeline nu ar fi cunoscut bine Nordul, asta ar fi descurajat-o. Dar era mult mai neliniştită de cele trei cicatrici în formă de inimi frânte de pe încheietura mâinii ei care începuseră să o ardă brusc.

CAPITOLUL 10

Când Evangeline Fox trăise ca o statuie de piatră, viaţa ei stagnase. Rămăsese nemişcată ca un lac uitat, neatinsă de ploaie, pietre sau timp. Nu se mişcase. Nu se schimbase. Dar simţise. Simţise foarte multe. Singurătate cu urme de regret sau speranţă îmbinată cu nerăbdare. Niciodată nu era doar o emoţie pură. Întotdeauna era ceva plus altceva. Exact ca azi.

Nu o mai ardeau cicatricile de pe încheietura mâinii. Nu le mai simţea ca şi cum Jacks tocmai ar fi muşcat-o. Dar încă simţea fluturi agitaţi în măruntaie când ajunse la uşa drăguţă a camerei lui Marisol. Albă, cu oberliht, uşa fusese cândva a lui Evangeline.

Evangeline ştia că Marisol nu îi furase camera; se mutase la îndemnul mamei ei vitrege când fusese împietrită. Imediat ce Evangeline se întorsese, Marisol încercase să i-o dea înapoi. Dar se simţise vinovată atunci şi o lăsase pe sora ei vitregă să păstreze camera. Evangeline încă se simţea vinovată. Dar acum era alt fel de vinovăţie, o vinovăţie pe care o simţea pentru că nu putea să bată la uşa care fusese cândva a ei şi să o invite pe Marisol în Nord.

Evangeline se tot gândea că şi Luc fusese cândva al ei. Şi, chiar dacă Evangeline era mai hotărâtă ca oricând să renunţe la Luc, poate Marisol încă nu renunţase complet la el. Era unul dintre acele lucruri la care încerca să nu se gândească. Nu credea că Marisol ştiuse că Evangeline îl iubea pe Luc – Marisol întotdeauna fusese foarte amabilă şi timidă. Nu părea capabilă să fure o carte, darămite un băiat. Dar era greu să nu se întrebe.

Dacă Marisol ştiuse că Evangeline îl iubea pe Luc? Dacă îl furase intenţionat, şi dacă Evangeline găsea iubirea din nou în Nord şi Marisol i-o lua încă o dată?

Mâna lui Evangeline oscila între a bate la uşă şi a se lăsa în jos. Când…

— Mamă, te rog… Marisol nu spusese aceste cuvinte deosebit de tare, dar era foarte multă linişte pe holul îngust, aşa că Evangeline le putu auzi prin uşă. Nu spune asta.

— E adevărat, fetiţa mea. Glasul lui Agnes era mieros. Prea dulce pentru a fi plăcut. Te-ai neglijat în ultimele luni. Uită-te la tine. Tenul tău. Părul tău. Postura ta e ca o fundă umedă şi cearcănele tale sunt hidoase. Un bărbat ar putea să treacă cu vederea reputaţia ta de blestemată dacă ai arăta mai bine, dar nici eu nu suport să te văd…

Evangeline deschise uşa, nemaiputând să audă alt cuvânt crud.

Biata Marisol stătea pe patul ei roz-deschis şi arăta ca o panglică şifonată, probabil pentru că Agnes o călcase în picioare. Orice era sau nu era, Marisol era şi ea o victimă a lui Agnes. Dar, spre deosebire de Evangeline, Marisol trăise cu această femeie îngrozitoare toată viaţa ei.

— Tu n-ai maniere? ţipă Agnes.

Evangeline îşi dori cu disperare să spună că lui Agnes îi lipseau manierele, bunătatea şi alte câteva lucruri pe lângă acestea. Dar probabil că nu era cea mai înţeleaptă idee atunci.

În schimb, Evangeline se forţă să spună:

— Îmi pare rău. Am nişte veşti pe care am crezut că amândouă veţi vrea să le auziţi imediat.

Agnes miji ochii imediat.

Marisol şi-i şterse pe ai ei pe furiş.

Iar Evangeline se simţi mai convinsă că plecarea în Nord pentru Noaptea Nesfârşită era exact ceea ce ea şi Marisol aveau nevoie. Poate că Marisol avea nevoie şi mai mult de asta. Lui Evangeline nu-i veni să creadă că se gândise să nu o întrebe. Uitându-se la ea atunci, Evangeline nu-şi putea imagina ca sora ei să se fi gândit măcar să îl fure pe

Luc de la ea şi, chiar dacă o făcuse, nu trebuia să-l învinuiască, de fapt, pe Luc?

— Ei bine? spuse Agnes. Ce e, fato?

— Azi m-am întâlnit cu împărăteasa, le anunţă Evangeline. Prinţul moştenitor al Magnificului Nord organizează un bal şi împărăteasa mi-a cerut să fiu ambasadoarea Imperiului Meridian. S-a îngrijit de transport, cazare şi îmbrăcăminte. Voi pleca peste o săptămână şi vreau să o iau pe Marisol cu mine.

Marisol străluci de parcă Evangeline îi dăruise un buchet de stele la care să îşi pună dorinţe.

Dar Agnes nu scoase un cuvânt. Părea bântuită, de parcă văzuse o fantomă sau îşi zărise propria inimă rea. Evangeline fu aproape sigură că avea să spună nu când îşi deschise gura ţuguiată. Dar glasul lui Agnes fu prea dulce din nou în timp ce bătu din palme şi zise:

— Ce veste minunată! Bineînţeles că poţi merge şi o poţi lua şi pe Marisol cu tine.

PARTEA A II-A

Magnificul Nord

CAPITOLUL 11

Timp de paisprezece zile, fuseseră doar valurile întunecate, spuma cenuşie a mării şi stropii săraţi şi înţepători.

Apoi, de parcă ar fi fost smulse dintr-una dintre poveştile de culcare ale mamei ei, Evangeline văzu curburile acoperite de zăpadă ale Arcadei Marii Porţi a Magnificului Nord.

Făcute din granit cu vene albastre marmorate şi înalte cât turnul unui castel, coloanele arcadei erodate de vreme erau sculptate ca să arate ca nişte sirene care ţineau tridente care străpungeau sculpturi de bărbaţi, aşa cum un marinar ar străpunge cu harponul un peşte. Spinările bărbaţilor erau aplecate, iar mâinile lor se întindeau ca să ţină semnul care forma partea de sus a arcadei uriaşe.

BINE AŢI VENIT ÎN MAGNIFICUL NORD
AICI SUNT POVEŞTILE

— E chiar mai mare decât mi l-am imaginat, spuse Marisol.

Părul ei şaten-deschis strălucea, iar chipul ei delicat avea o culoare sănătoasă. Săptămânile petrecute pe mare îi făcuseră bine. În primele zile la bordul navei, fusese prea speriată ca să iasă din cabina ei. Dar, în fiecare zi, se aventurase afară un pic mai mult şi, în acea zi, se ghemuia lângă Evangeline, la balustradă.

— Aici trebuie să tăcem? şopti ea.

Evangeline dădu din cap cu un zâmbet, bucuroasă că sora ei vitregă începea să creadă în poveştile ei nordice la

fel ca ea. În timpul călătoriei lor, Evangeline nu fu surprinsă să afle că Agnes nu îi spusese niciodată poveşti în copilărie. Aşa că Evangeline îi împărtăşise unele dintre poveştile mamei ei, inclusiv avertismentele ei despre intrarea în Nord:

„Să nu scoţi niciun cuvânt când treci prin Arcada Porţii. Magia străveche a Nordului nu poate trece graniţele, dar întotdeauna încearcă. Se adună în jurul Arcadei Porţii şi, dacă vorbeşti când treci pe sub ea, magia îţi va fura vocea şi va folosi cuvintele tale pentru a ademeni călători neştiutori ca să o ajute să evadeze în alte părţi ale lumii."

Trebuia să fi fost un mit cunoscut sau toată lumea simţea solemnitatea pe care o simţea Evangeline, pentru că toată nava trecu pe sub arc în linişte.

Pe partea cealaltă, aerul era rece ca gheaţa şi plin de nori atât de joşi că Evangeline putea să guste din ei.

— Aş vrea să putem naviga mai repede, bombăni un marinar. Întotdeauna mi se face rău de la stomac în partea asta.

Valurile încetară să pleoscăie şi norii din apropiere acoperiră soarele, umbrind nava lor în timp ce străbătea încet întinderea de mare cunoscută ca Valor Row, cimitirul primei familii regale a Nordului.

Monumentele străvechi din Valor erau exact cum i le descrisese mama ei. Scufundate până la genunchi în apa albastră-cenuşie, statuile erau aproape la fel de înalte ca arcada, fiecare centimetru din ele fiind sculptat ca să pară că purtau armură sau podoabe, cu excepţia capetelor, care lipseau toate. Şi totuşi, în timp ce nava ei trecea pe lângă ele, Evangeline încă le putea auzi vocile, sau poate erau vocile furate de la cei care călătoriseră pe sub arcadă înainte.

— *Eliberează-ne,* şopteau ele.

— *Restaurează-ne.*

— *Ajută-ne.*

— *Noi putem…*

Evangeline nu auzi restul rugăminţii în timp ce nava ajunse la docurile din Valorfell şi toţi începură să se ocupe

de debarcare.
— Domnişoară Fox? Domnişoară Tourmaline? întrebă o femeie cu păr argintiu, într-o rochie ca marea albastră sărată, cu un jupon argintiu şi o curea care ţinea câteva suluri legate. Sunt Frangelica. Vă voi însoţi până la locuinţele voastre şi mă voi asigura ca domnişoara Fox să ajungă la cină în seara asta.

Frangelica zâmbi cu căldură şi dădu repede din mână în timp ce le îndemnă pe fete să coboare din navă. Dar Evangeline nu se putu grăbi când păşi pe docul lovit de burniţă, plin de negustori de peşte, standuri comerciale şi butoaie noduroase pline cu stridii.

Întotdeauna îi plăcuse să trăiască în Sud. Iubea căldura soarelui şi culorile ţipătoare pe care le purta toată lumea. Dar acum străzile strălucitoare ale Valendei i se păreau prea aprinse. Aici, totul era atins de ceaţă. Erau doar nuanţe de cenuşiu înceţoşat, albastru ploios şi violet-închis, exact culoarea prunelor proaspete.

Bărbaţii voinici de pe docuri arătau cu toţii de parcă ar fi putut intra într-o pădure şi ar fi doborât un copac cu o lovitură de topor. Purtau cizme de piele cu catarame groase, în timp ce femeile purtau rochii groase de lână şi curele ca a Frangelicăi, care ţineau orice, de la sticle cu tonice la arbalete cât palma.

Doar inspirarea aerului rece şi proaspăt o făcu pe Evangeline să stea un pic mai dreaptă şi să respire un pic mai adânc. Şi…

— Marisol, uite, dragoni pitici!

— O, vai!

Marisol păli în timp ce răsună o pocnitură puternică şi un dragon pitic, negru ca piperul, cam de mărimea unei veveriţe, scuipă limbi de foc roşu ca să prăjească un baton de peşte la un stand din apropiere.

Pe doc, bestiuţele adorabile păreau să fie la fel de comune ca veveriţele. Aproape fiecare vânzător avea una. Era evident că Marisol nu îndrăgea micile creaturi înaripate, dar Evangeline era încântată să privească dragonii pitici albaştri care stăteau pe umeri şi pe cei maro

ca pielea cocoţaţi pe căruţe. Bestiile în miniatură coceau mere şi prăjeau cărnuri, suflau decoraţiuni de sticlă şi încălzeau căni de lut cu ciocolată de băut.

Totul era la fel de fermecător precum îi spusese mama ei.

Evangeline trebui să se uite în jos, la pietrele umede, ca să se asigure că mai era cu picioarele pe pământ şi că nu îşi luase zborul, pentru că părţi din ea parcă pluteau. Faptul că păşise în Nord nu părea începutul a ceva, ci un nou început pentru tot.

Dincolo de docuri, turnurile marilor magazine de lemn erau mai mult înalte decât late. Fiecare nivel superb avea vitrine demodate ca în poveşti, toate legate prin pasarele înceţoşate care se încrucişau deasupra capului lui Evangeline într-un labirint de modele minunate. Nordul o făcea să se gândească la mama ei, bineînţeles, dar, cu un junghi, îşi dădu seama că i-ar fi plăcut să îl exploreze şi alături de tatăl ei. Puţinele magazine cărora reuşise să le vadă interiorul arătau exact ca genurile de locuri în care el ar fi găsit tot felul de noi ciudăţenii pentru magazinul lui.

— Cumpăraţi *Zvonul Zilnic!* strigă o fată cu o geantă plină de ziare rulate. Perfect dacă pariaţi pe cine va cere prinţul în căsătorie – sau dacă vreţi să ştiţi cine e în competiţie cu dumneavoastră!

— Ar trebui să cumpărăm unul, spuse Marisol, privind curioasă ziarele.

Având în vedere antipatia lui Marisol faţă de ziarele de scandal, interesul ei nu era ceva la care Evangeline s-ar fi aşteptat. Dar era exact spiritul aventuros pe care sperase că Nordul avea să-l trezească în sora ei vitregă.

Evangeline îşi băgă mâna în poşeta cu monede. Valuta lor era diferită, dar împărăteasa îi oferise cu generozitate bani nordici de buzunar.

— Cât costă?

— Doar jumătate de marcă, spuse fata cu ziarele. Aşteaptă! Fata îşi ridică repede sprâncenele în timp ce se uită atentă la Evangeline. Tu eşti! Şi chiar ai părul roz. Fata împinse un ziar umezit de ceaţă în mâinile lui

Evangeline şi îi făcu cu ochiul. E din partea mea. Am pariat că prinţul Apollo o să te aleagă în locul celorlalte.

Evangeline nu ştiu cum să răspundă în afară de a insista să o plătească pe fată dublu faţă de cât costa ziarul.

Zvonul Zilnic

SĂ ÎNCEAPĂ PARIURILE

de Kutlass Knightlinger

Mâine e prima noapte a Nopţii Nesfârşite. Cancelaria acceptă acum pariuri pe toate, de la partenere de dans la cereri în căsătorie şi, cum am promis, am şi eu previziunile mele!

Cu toţii ştim că prinţul Apollo a spus că s-ar putea să nu îşi aleagă nicio mireasă şi, odată ce începe Noaptea Nesfârşită, s-ar putea să nu se mai termine niciodată. Dar eu nu aş paria pe aşa ceva. Ştiu de la o sursă bună că Apollo a pus ochii pe câteva doamne şi am câteva teorii excelente despre cine ar putea fi aceste tinere.

Prima mea preferată e Thessaly Fortuna, despre care sunt sigur că are nevoie de puţine prezentări. Având în vedere că face parte dintr-una dintre Marile Case, nu aş fi surprins dacă Thessaly ar fi prima alegere a prinţului Apollo ca parteneră de dans pentru noaptea de mâine.

Dar, dacă prinţul speră să intre în graţiile acelora dintre noi care nu suntem de viţă nobilă, ar putea să-i ceară lui Ariel „LaLa” Lagrimas, cea recent devenită populară, să danseze prima. Familia LaLei este învăluită în mister, ceea ce e adesea un cod pentru „obişnuită”. Dar frumuseţea ei e aproape mitică. Şi cu toţii ştim cât apreciază prinţul Apollo frumuseţea.

Din păcate, nu cred că aş paria pe o căsătorie cu LaLa. Am auzit în repetate rânduri că prinţul Apollo ar fi deja cucerit de faimoasa prinţesă străină Serendipity Skystead, din Insulele Icehaven. Perechea se cunoaşte din copilărie.

„Ea obişnuia să trimită scrisori săptămânal la palat”, a dezvăluit o sursă secretă.

Dacă puneţi pariu pe cine ar putea cere în căsătorie prinţul, atunci prinţesa Serendipity poate fi cel mai sigur pariu.

Deşi, dacă vă place să riscaţi, cum îmi place şi mie, poate vreţi să vă pariaţi banii pe altă străină – Evangeline Fox, din Imperiul Meridian. Orfană, blestemată de Sorţi, iar acum o

favorită a noii împărătesc a Meridianului, poveştile care se învârt în jurul lui Evangeline sună un pic ca una dintre poveştile noastre blestemate – e greu să crezi că ar putea fi, în întregime, adevărate.

Vărul meu din Sud îmi spune că Evangeline are părul roz-auriu sclipitor şi o fire îndrăzneaţă şi aventurieră care se asortează cu el. Odată a refuzat o coadă de peţitori lungă cât o stradă din oraş pentru ca mâna ei să fie liberă dacă prinţul Apollo va dori să o ia – şi aş putea să pun pariu că o va face.

Evangeline se trezi zâmbind în faţa paginii şi uitând încă puţin de Luc. Încercase să nu îşi facă prea multe speranţe. Chiar şi când vorbea cu Marisol despre Noaptea Nesfârşită, nu vorbeau niciodată doar despre prinţ. Vorbeau despre dans, modă şi ce feluri de oameni ar fi putut întâlni. Dar Evangeline trebuia să mărturisească: chiar voia să creadă că avea o şansă la afecţiunea prinţului Apollo. Ştia că nu era cel mai practic lucru să-şi imagineze căsătoria cu un om pe care încă nu îl întâlnise, dar nici nu credea că era ceva total nepractic.

Părinţii ei avuseseră o iubire de basm care o învăţase pe Evangeline să creadă în lucruri ca *dragostea la prima vedere.*

De fiecare dată când îi spuneau această poveste, era un pic diferită, de parcă era încă una dintre poveştile nordice ale mamei ei. Întotdeauna începea cu tatăl ei care căuta curiozităţi în Nord şi dădea peste o fântână din care se auzea cel mai hipnotic cântec. Crezuse că fântâna era fermecată, aşa că, bineînţeles, încercase să vorbească cu ea. Fântâna îi răspunsese. Sau, mai degrabă, mama ei îi răspunsese. Îi auzise vocea care venea din fântâna familiei ei şi îi plăcuse ideea de a-l convinge pe acest străin din Sud că era un spirit magic al apei. În unele versiuni ale poveştii, se jucase cu el săptămâni întregi. În altele, tatăl lui Evangeline ştiuse de la început că, de fapt, era o tânără care se juca. Dar, la fiecare povestire, se îndrăgosteau.

„Dragoste la primul sunet”, spunea tatăl ei. Apoi mama ei îl săruta întotdeauna pe obraz şi spunea: „Pentru mine, a fost doar prima mea iubire”.

Apoi părinţii ei se asigurau amândoi să-i spună lui Evangeline că nu toate iubirile se întâmplau la prima vedere; unele aveau nevoie de timp să crească, precum seminţele, sau puteau fi ca bulbii, adormiţi până venea anotimpul potrivit. Dar Evangeline întotdeauna îşi dorise o dragoste la prima vedere – voia o iubire ca a părinţilor ei, o iubire ca o poveste. Şi, privind acest ziar, deveni mai convinsă că o putea găsi aici, la Noaptea Nesfârşită.

— Totul e foarte captivant, ţipă Marisol. Era un sunet vioi, de pură fericire. Dar, după o secundă, Evangeline văzu o umbră tulburătoare trecând pe chipul delicat al surorii ei vitrege. Chiar dacă spune că eşti o alegere riscantă, va trebui să ai grijă la noapte cu celelalte fete. Acum, sigur îşi vor arăta ghearele şi colţii.

Evangeline ştiu că, fără îndoială, această reacţie se datora influenţei toxice a lui Agnes. Dar simţi o durere ascuţită. Chiar când Marisol spuse cuvântul *colţii,* cicatricile în formă de inimi de pe încheietura mâinii începură să o ardă. Le simţise tot mai mult de când hotărâse să meargă spre Nord. De obicei, ignora durerea înţepătoare şi gândurile despre Jacks care veneau odată cu ea. Dar chiar atunci, Evangeline nu putu scăpa de ideea descurajatoare că nu trebuia să-şi facă griji din cauza celorlalte fete în noaptea aceea, ci din cauza Sorţii cu ochi albaştri care îşi lăsase urmele pe ea.

Noaptea Nesfârşită nu începea, oficial, până a doua zi, dar în acea seară era o cină privată pentru primirea tuturor ambasadorilor străini. Spre deosebire de balul oficial unde prinţul dansa doar cu cinci fete, în seara asta, avea să se întâlnească în privat cu toată lumea, inclusiv cu Evangeline.

— Doamnelor! Frangelica bătu din palme. Nimic din toate astea nu va conta dacă domnişoara Fox nu ajunge la cină. Le făcu semn spre o trăsură care aştepta.

Senzaţia de arsură din încheietura mâinii lui Evangeline se potoli, dar nu dispăru, în timp ce mergeau huruind pe o străduţă cenuşie, cu hanuri şi taverne numite după diferite poveşti nordice şi personaje istorice. Trecură pe lângă

adăpostul unei ghicitoare, numit Şoaptele Serii, şi pe lângă o fierărie din care se auzeau zăngănituri, numită Armele lui Wolfric. Prinţul Etern părea o tavernă populară, chiar dacă Evangeline fu mai curioasă în legătură cu coada şerpuitoare de oameni care ajungea la Apele Aromate Fantastice ale Fortunei. Nu recunoştea numele din poveştile mamei ei, dar se întrebă dacă magazinul avea vreo legătură cu fata numită Fortuna care fusese menţionată în ziarul de scandal ca o potenţială favorită.

În cele din urmă, se opriră aproape de capătul drumului vesel, la Sirena şi Perlele: han pentru călători aventurieri. Hanul, despre care se zvonea că fusese construit din epava unei corăbii scufundate, avea podele care scârţâiau peste tot şi o căldură clocotitoare care dezgheţă imediat pielea răcită a lui Evangeline.

Pereţii erau tapetaţi cu pagini în nuanţe de sepia acoperite cu desene înfăţişând marinari năuciţi şi sirene rele. Tema continua în apartamentul lui Evangeline şi Marisol. Cadrele paturilor imitau cufere de comori deschise din lemn, cu picioare formate din cele mai mari perle albe pe care le văzuse vreodată.

Conform mamei ei, *Sirena şi perlele* era povestea unei sirene care îi păcălise pe marinari să o lase să îi transforme în perle uriaşe. Era unul dintre miturile care păreau mai mult un basm decât o istorisire. Dar, în caz că era mai mult adevărat decât fals, Evangeline evită toate picioarele de pat perlate în timp ce se îmbrăcă pentru seară. Încercase să obţină o invitaţie pentru Marisol, dar la cina din seara aceea nu era acceptat oricine.

Toţi cei care participau trebuiau să poarte o îmbrăcăminte care spunea ceva despre ei sau despre regatul din care proveneau, iar rochia lui Evangeline, dăruită de împărăteasă, o reprezenta într-un mod clar. În loc de mâneci, avea doar şiraguri subţiri de argint care îi învăluiau braţele, dar şi decolteul, apoi continuau în jos, revărsându-se peste corsajul ei alb ca zăpada şi peste fusta albă, cambrată, ca venele unei pietre marmorate.

Arăta ca o statuie care prinsese viaţă.

Marisol păli.

— Poate că e mai bine că n-am fost invitată la cină. Dacă aş fi primit o rochie care să-mi simbolizeze viaţa, probabil ar fi avut un craniu şi nişte oase încrucişate brodate pe piept.

Marisol spusese asta ca şi cum ar fi fost o glumă, dar vocea ei era un pic prea ascuţită şi puternică.

Şi, uite-aşa, simţi din nou cunoscutul junghi de vinovăţie.

— Va fi altfel aici.

Evangeline luă mâna surorii sale vitrege şi o strânse. Încă o dată, fu tentată să mărturisească adevărul şi să-i spună lui Marisol că presupusul ei blestem era din vina ei.

— Domnişoară Fox! strigă Frangelica de dincolo de uşă. E timpul să pleci, draga mea.

Evangeline închise gura şi îşi înghiţi în sec secretele. Mărturisirea i-ar fi putut uşura sentimentul de vinovăţie, dar ar fi distrus multe alte lucruri, şi nu doar pentru ea. Dacă i-ar fi spus adevărul lui Marisol, poate că ea nu s-ar mai fi simţit blestemată, dar s-ar fi simţit trădată.

Deocamdată, Evangeline trebuia doar să spere că totul chiar avea să fie diferit aici – şi că Nordul avea destulă magie ca să creeze finaluri mai fericite pentru amândouă.

CAPITOLUL 12

Evangeline nu ştiu dacă era lumina lunii sau magia neobişnuită a Nordului, dar ceaţa se transformase într-un abur irizat care făcea străzile să strălucească şi vârfurile copacilor cu ace să sclipească în nuanţe de albastru-auriu şi verde feeric în timp ce trăsura ei înainta huruind, pe pante, brazde şi drumuri accidentate care îi întorceau stomacul pe dos. Sau poate era doar emoţionată.

Îşi spuse că nu exista niciun motiv să fie îngrijorată. Mai devreme, când o arseseră cicatricile de pe încheietura mâinii, se temuse că avea să-l vadă pe Jacks în acea seară. Dar, având în vedere cât de atent erau aleşi participanţii la cină, orice şansă de participare a Sorţii părea foarte mică. Dacă Jacks era în această parte a Nordului, Evangeline nici nu era sigură că el ar fi vrut să participe. Majoritatea doamnelor ar fi fost acolo pentru posibilitatea de a-l întâlni pe prinţul Apollo şi, dacă Sorţile erau la fel de geloase cum spuneau poveştile, nu îşi putea imagina că lui Jacks i-ar fi plăcut asta.

Nu, se linişti ea singură. Jacks nu avea să fie acolo. Singurul prinţ pe care avea să îl vadă în acea seară era prinţul Apollo.

Stomacul i se întoarse din nou pe dos când trăsura se opri, în cele din urmă. Frangelica nu se mişcă pentru a pleca, dar spuse veselă:

— Noroc! Şi să nu smulgi nicio frunză.

— Nici prin gând nu-mi trece, spuse Evangeline, mai mult pentru că i se părea răspunsul corect în timp ce păşi în noaptea îngheţată.

Se aşteptase să sosească la un castel acoperit de

zăpadă, ca în basme, dar era doar o pădure cu copaci înalţi şi subţiri de pe care picura gheaţa şi o arcadă făcută din acelaşi granit albastru marmorat care forma Arcada Porţii Nordului.

Arcada nu era nici pe departe atât de mare ca aceea, dar torţele de pe fiecare parte a ei luminau sculpturi care erau la fel de complicate şi mult mai îmbietoare. Evangeline văzu simboluri din nenumărate poveşti şi balade nordice: chei în formă de stele şi cărţi rupte, cavaleri în armură, capul încoronat al unui lup, cai înaripaţi, părţi din castele, săgeţi şi vulpi şi tulpini împletite de crini.

Îi aminti un pic de broderia mamei ei. Întotdeauna cosea imagini ciudate ca vulpi şi găuri de chei pe rochii. Evangeline îşi dori ca mama ei să fi fost acolo chiar atunci şi orice s-ar fi întâmplat după aceea să o fi făcut mândră.

— Ai să stai aici până îngheţi sau intri? îi spuse un glas din care ieşea abur.

La început, Evangeline crezu că glasul venise din arcadă. Apoi îl văzu pe el. Tânărul stătea lângă arcadă aşa cum stătea un copac într-o pădure, de parcă întotdeauna fusese acolo. Nu purta o mantie sau o capă, ci doar o armură de piele încreţită şi un coif ciudat de bronz. Partea de sus semăna foarte mult cu o coroană, groasă şi decorată cu simboluri necunoscute care înconjurau fruntea tânărului. Coiful îi lăsa aproape tot părul castaniu şi ondulat descoperit, dar îi ascundea o mare parte din faţă cu o curbă largă de metal dur şi ghimpat care îi strângea ambele părţi ale capului, acoperindu-l până la puntea nasului, lăsând expuşi doar o pereche de ochi şi nişte pometi ascuţiţi.

Instinctiv, ea făcu un pas înapoi.

Soldatul râse, neaşteptat de blând.

— Nu sunteţi în pericol din cauza mea, prinţesă.

— Nu sunt o prinţesă, îl corectă ea.

— Dar poate veţi fi. Îi făcu cu ochiul, apoi dispăru în timp ce ea păşi pe sub arcadă şi auzi o voce şoptind: „Suntem foarte bucuroşi că ne-ai găsit”.

Încă un pas şi lumea se transformă în jurul ei.

Căldura o învălui ca soarele de după-amiază. Evangeline rămase afară, dar ceaţa şi frigul nu mai erau. Tot ce era aici era de un bronz lustruit, roşu şi portocaliu – culorile frunzelor în pragul schimbării.

Era în alt luminiş al pădurii, dar acesta era pregătit pentru o petrecere cu muzicieni vioi care cântau la lăute şi harpe, iar din copaci atârnau panglici de sărbătoare. În mijloc, domnea un copac Phoenix regal, iar misteriosul avertisment al Frangelicăi avu, brusc, sens. Era prima dată când Evangeline vedea un astfel de copac, dar ştia despre el de la mama ei. Un copac Phoenix avea nevoie de peste o mie de ani ca să ajungă la maturitate, să i se întindă crengile, să i se îngroaşe trunchiul şi să i se transforme frunzele în *aur* adevărat. Străluceau ca o comoară a dragonilor la lumina lumânării, ispitind oamenii să le smulgă. Deşi, conform mitului, dacă o frunză era luată înainte ca toate să se transforme, atunci tot copacul lua foc.

În jurul copacului se învârteau tot felul de oameni care păreau importanţi. Dacă oamenii de la docuri arătau de parcă ar fi putut doborî un copac cu o lovitură de topor, aceştia arătau de parcă ar fi putut curma vieţi cu câteva cuvinte alese sau cu mişcarea stiloului.

Majoritatea bărbaţilor purtau jiletci elegante de catifea potrivite pentru decorul cald, în timp ce doamnele purtau o varietate de rochii. Majoritatea erau îmbrăcate după moda Nordului, cu fuste din brocart greu, curele acoperite cu nestemate şi mâneci tăiate în mod dramatic, care atârnau dincolo de vârfurile degetelor lor.

Din fericire, Evangeline nu îl văzu pe Prinţul Inimilor printre ei. Nu erau tineri cu mere, chipuri crude şi haine rupte.

Respiră mai uşurată şi îşi îndreptă atenţia în căutarea prinţului Apollo printre oaspeţii care sorbeau relaxaţi din cupe de cristal, de parcă participarea la evenimente la care prinţii îşi alegeau miresele era ceva la fel de comun ca un mic-dejun târziu în familie. Spre dezamăgirea ei, nimeni nu purta coroană, iar asta o făcu pe Evangeline să

presupună că prinţul încă nu sosise.

Ar fi întrebat pe cineva de la petrecere despre el, dar, în ciuda faptului că toţi păreau relaxaţi, niciunul nu includea un străin în conversaţiile lor. Cercurile se închideau şi gurile amuţeau de fiecare dată când se apropia.

Asta o făcu să se simtă neobişnuit de timidă şi recunoscătoare că Marisol nu fusese invitată. Probabil şi-ar fi imaginat că oamenii o excludeau din cauza *blestemului* ei.

Câţiva oameni aruncară o privire în direcţia lui Evangeline, probabil întrebându-se dacă părul ei roz-auriu însemna că ea era fata din ziarele de scandal. Dar era evident că asta nu era suficient pentru a intra în vreun cerc.

Singura fată, în afară de ea, care părea să fie ignorată intenţionat era altă domnişoară cam de vârsta lui Evangeline, îmbrăcată într-o rochie impresionantă din solzi de dragon de culoarea rubinelor aprinse. Nimeni nu vorbea cu ea, dar trebuiau să o fi observat. Probabil era cea mai drăguţă fată de acolo, iar rochia ei era, de departe, cea mai îndrăzneaţă. Îi lipseau cu totul mânecile lungi în stilul nordic, de fapt, lipseau cu totul – aşa era mai bine, astfel putea să dezvăluie bucăţi de piele netedă, închisă la culoare, şi umeri pictaţi cu flăcări de dragon, ca nişte mănuşi vibrante din cerneală.

Evangeline luă două cupe de cristal şi se îndreptă spre fată, care se legăna un pic, de parcă dansa singură.

— Vrei una?

Evangeline îi întinse una din băuturile ei.

Fata măsură din priviri cupa, apoi pe Evangeline, cu ochii mijiţi.

— Nu-ţi face griji, nu e otrăvită. Evangeline sorbi din ambele cupe înainte să îi ofere, din nou, una fetei. Vezi?

— Dacă nu cumva una e otrăvită, iar cealaltă conţine antidotul. Aşa aş proceda eu.

Fata îi zâmbi surprinzător de diabolic, iar Evangeline avu, brusc, impresia că exista un motiv pentru care era exclusă. Poate că nu era o fată inofensivă. Sau poate că

Evangeline era bântuită de avertismentul lui Marisol de mai devreme despre toate ghearele şi toţi colţii care aveau să iasă la iveală.

— Apropo, eu sunt Evangeline.

— Ştiu, murmură fata.

Evangeline se aşteptă ca ea să se prezinte atunci, dar cealaltă fată spuse doar:

— Ţi-am recunoscut părul rozaliu. Am observat şi că îl căutai pe prinţ când ai intrat. Dar nu te-ai uitat destul de sus.

În cele din urmă, fata acceptă o cupă şi o folosi ca să arate spre copacul Phoenix regal.

Evangeline nu înţelese cum de nu îl văzuse acolo până atunci. Acum că ştia după ce să se uite, Apollo, în postura lui neaşteptată, era imposibil de ratat. Era sus, în copac, într-un balcon de lemn, stând relaxat şi semeţ, rezemat pe o parte de balustradă.

Era imaginea unui prinţişor arătos, îmbrăcat în nuanţe de vin şi lemn, care purta o coroană aurie în formă de coarne de cerb împletite. De atât de departe, nu-i putea distinge clar toate trăsăturile, dar, cum stătea rezemat de balustradă, Apollo se uita în jos, la petrecere, cu o concentrare totală, de parcă îşi căuta cu disperare dragostea vieţii. Părea că poza pentru un portret. Nu!

Chiar poza pentru un portret!

Evangeline zări alt balcon ascuns printre copacii din cealaltă parte a luminişului. Acolo, un pictor părea să capteze aranjamentul dramatic al prinţului cu mişcări agitate ale pensulei.

— Ar trebui să-l vezi pe Apollo când e mai cald afară, murmură fata de lângă ea. Întotdeauna pozează fără cămaşă.

— Face asta des?

Cealaltă fată dădu din cap energică.

— Era foarte interesant când fratele lui mai mic, Tiberius, îl enerva când trăgea cu săgeţi în el sau dădea drumul la turme de pisici care fugeau spre el.

— Cred că mi-ar fi plăcut să văd asta.

— A fost fantastic. Păcat, Tiberius nu pare să fie aici. Cealaltă fată oftă. Prinţii s-au certat acum câteva luni. Tiberius a dispărut câteva săptămâni, nimeni nu ştie unde s-a dus şi, de când s-a întors, a evitat majoritatea activităţilor.

— Ce…

Evangeline simţi un curent rece în ceafă, făcând-o să uite complet ce avea să spună după aceea şi să se gândească la un singur nume. *Jacks.*

Nu ştia de unde ştia că asta însemna curentul rece, dar ar fi pariat pe viaţa ei că Prinţul Inimilor tocmai ajunsese la petrecere.

CAPITOLUL 13

Nu te întoarce.
Nu te întoarce.
Nu...

Evangeline voise să se uite doar o secundă. Doar să se asigure că el chiar era acolo, că frigul fantomatic care îi acoperea pielea nu era de la vreo fantomă nevăzută sau o briză.

Prima dată, își îndreptă privirea spre arcadă. Jacks era dincolo de ea, ceaţa de pe cealaltă parte încă era agăţată de cataramele cizmelor lui în timp ce trecea prin luminiş.

Senzaţia de gheaţă din ceafa lui Evangeline i se întinse pe gât şi pe decolteu. *Ce căuta acolo?*

De când îl văzuse ultima oară, Jacks îşi vopsise părul într-o nuanţă izbitoare de albastru-închis. Dacă faţa lui cu trăsături ascuţite nu ar fi fost inconfundabilă, poate că Evangeline nu l-ar fi recunoscut atât de repede. Dar chiar şi chipul lui părea mai rece ca înainte. Buzele lui erau ca două tăieturi făcute cu răutate, privirea lui era de gheaţă, iar pielea lui perfectă era chiar mai marmorată decât şi-o amintea, palidă, netedă şi impenetrabilă.

În biserica lui, fusese un pic jucăuş şi sucit, iar asta îi îmblânzise într-un fel trăsăturile dure. Dar toate astea dispăruseră. Pierduse ceva de când îl văzuse ultima dată, de parcă fusese un pic mai uman înainte şi acum nu mai era. Acum era cu totul Soartă, iar ea trebuia să se asigure că el nu o descoperea.

— Aha, l-ai zărit pe lordul Jacks.

Evangeline se întoarse repede spre noua ei prietenă.

— E un confident apropiat al lui Apollo, spuse fata. Dar

nu te va ajuta să câştigi afecţiunea prinţului.

— Doar… doar mi s-a părut cunoscut, se bâlbâi Evangeline.

Şi încercă, chiar încercă să nu se uite la el din nou.

Ultima dată când îl văzuse pe Jacks, el plecase în timp ce ea împietrise. Nu voia să ştie la ce altceva putea să o condamne dacă o zărea. Dar era ca mareea atrasă de forţa extraordinară a Lunii. Nu era de mirare că valurile loveau întotdeauna ţărmul; trebuiau să fi urât acea atracţie la fel de mult ca ea.

Când se întoarse, Jacks încă se plimba printre invitaţii la petrecere, cu graţie, sânge-rece şi lipsă de interes. În locul unei veste tradiţionale, purta o cămaşă largă de in cenuşie, pantaloni negri ca pana corbului şi cizme groase de piele, de aceeaşi culoare întunecată ca a capei scurte atârnate neglijent pe unul din umeri. Nu părea îmbrăcat pentru o petrecere – nici măcar nasturii cămăşii lui nu erau toţi încheiaţi – dar atrase mai mult decât atenţia lui Evangeline. Oamenii îşi luară privirile de la Apollo, care stătea relaxat la balustrada balconului lui, doar ca să îl privească pe Jacks ignorându-i cu obrăznicie pe toţi cei care încercau să îi atragă atenţia.

Nimeni nu părea să se teamă de el aşa cum ar fi trebuit. Nimeni nu tresărea, nu pălea şi nu fugea. Evangeline nu aflase exact de ce fel de belele dăduse Jacks în Săptămâna Terorii, dar, de atunci, trebuie să fi hotărât să îşi ascundă adevărata identitate. Aici era doar un tânăr aristocrat cu un chip crud şi confidentul prinţului.

Jacks merse drept spre copacul Phoenix şi, imediat, paznicii îi dădură permisiunea de a urca scările răsucite din jurul lui. Nici măcar o dată nu îşi luă privirea de la calea lui şi nu se apropie de ea. Ceea ce era bine. Nu voia ca Jacks să o observe.

— Lordul Jacks nu prea vorbeşte cu nimeni, spuse noua prietenă a lui Evangeline. Se zvoneşte că îşi revine după o mare dezamăgire sentimentală.

Evangeline îşi înăbuşi un râs fără umor. Nu i se părea că Jacks avea inima frântă. I se părea mai insensibil decât

ultima dată când îl văzuse.

Cel mai sigur lucru pentru ea ar fi fost să fugă. Să evadeze pe sub arcadă când Jacks nu se vedea. Dar, dacă pleca atunci, şi-ar fi dezamăgit împărăteasa şi ar fi pierdut cea mai bună şansă de a-l întâlni pe prinţul Apollo.

Evangeline se uită din nou în sus, la balconul în care prinţul încă stătea relaxat lângă balustradă. Postura lui era ciudată, dar şi interesantă, aproape cum ar fi stat Luc dacă ar fi fost prinţ. Nu pentru că Luc era înfumurat. Luc doar se bucura de atenţie. Întotdeauna tachina şi distra, iar Evangeline se întrebă dacă şi Apollo era aşa. Dacă Apollo chiar era şansa ei la fericire până la adânci bătrâneţi, iar ea fugea din cauza unei întrebări ipotetice numite Jacks?

Doar gândul la el făcea ca cicatricile de pe încheietura mâinii ei să pulseze. Dar Jacks nici măcar nu o observase.

— Ce-ai mai auzit despre lordul Jacks? întrebă Evangeline. Ştii de ce e aici? E un fel de ambasador?

— O, nu. Cealaltă fată râse. Sunt sigură că Jacks ar fi un ambasador abominabil. Am auzit că a fost exilat aici după ce a intrat într-o afacere urâtă cu o prinţesă din Sud.

Spuse asta în felul în care majoritatea oamenilor transmiteau bârfele obişnuite, uşor şi sec la fel ca vinul spumant. Dar cuvintele acestea îi dădură lui Evangeline o senzaţie care era departe de veselie. Îşi aminti cum sora împărătesei, Donatella, spusese ceva despre provocarea unui război dacă se întâlnea cu cineva în Nord. Putea să se fi referit la Jacks? De-asta plecase Jacks din Sud, pentru că îi făcuse ceva groaznic prinţesei Donatella?

— Ştii exact ce s-a întâmplat?

— E greu să ştiu din cauza felului în care poveştile se schimbă aici, dar cred că prinţesa din Sud a fost persoana care i-a frânt inima.

Evangeline încercă să îşi ascundă scepticismul. Prinţesa Donatella era drăguţă şi vioaie – Evangeline o plăcuse foarte mult. Dar era greu să-şi imagineze o fată umană frângând orice parte a lui Jacks.

— LaLa! Evangeline! le întrerupse un glas din spate. Voiam să vorbesc cu voi două.

Evangeline aruncă o privire peste umăr.

Un bărbat care arăta aproape exact ca Kutlass Knightlinger, îmbrăcat cu aceeaşi piele neagră şi cămaşă cu dantelă, venea cu paşi mari spre ele.

— Kutlass Knightlinger – îi spuse cealaltă fată care trebuia să fi fost aceeaşi LaLa care fusese menţionată în *Zvonul Zilnic.*

Şi părea că amândouă aveau să fie menţionate din nou.

Lui Evangeline i se întoarse stomacul pe jos. Chiar dacă Kutlass fusese amabil cu ea în scrierile lui din acea zi, nu mai voia să dea alt interviu în care toate cuvintele ei să fie răstălmăcite până când părea o orfană falită care punea la cale să cucerească un prinţ sau mai rău.

— E prea târziu ca să fug? şopti ea.

— Probabil, dar eu aş putea spune că te-am speriat ameninţându-te că îţi tai tot părul tău drăguţ şi roz dacă vorbeşti cu Apollo în seara asta.

La început, Evangeline crezu că cealaltă fată glumea, dar zâmbetul diabolic îi reapăru pe chip.

— Nu fi aşa de îngrozită. Doar îmi place să apar în ziare. LaLa ridică paharul de parcă toasta singură. În ciuda a ceea ce scrie în *Zvonul Zilnic,* deja ştiu că nu am nicio şansă reală de a mă mărita cu prinţul, dar îmi place să iau parte la distracţie. Acum, fugi înainte să nu te mai pot salva.

— Îţi rămân datoare, promise Evangeline înainte să plece grăbită.

Fusta ei era prea strâmtă ca să meargă foarte repede şi nu era atentă pe unde mergea. Era atât de speriată de ameninţarea reprezentată de Kutlass că uitase de cealaltă ameninţare până când era să se ciocnească de pieptul lui solid.

Evangeline încercă să-şi îndrepte spatele în timp ce inima îi bătea nebuneşte din cauza panicii.

Îl văzuse pe Jacks de departe, dar era altfel de atât de aproape. Era ca o mie de tăieturi în acelaşi timp. Un dezastru cu părul albastru ca valurile întunecate ale oceanului şi buze ascuţite ca nişte cioburi de sticlă care ar

fi tăiat-o cu plăcere.

Cum de nu ştia nimeni de aici că el era o Soartă?

Evangeline îi simţi privirea inumană alunecând pe pielea ei, făcându-i sângele să circule mai repede în timp ce ochii lui răscoleau fiecare linie argintie strâns încolăcită pe şoldurile ei, pe talia ei, pe pieptul ei. Se opri – privind în altă parte înainte să-i întâlnească privirea de parcă nu merita efortul de a continua.

— Ce cauţi aici? aruncă un măr auriu şi lucios cu o mână. Credeam că deja te-ai măritat cu băiatul acela pe care îl *iubeai* până acum.

Glasul lui era mai necruţător decât ultima dată când îl auzise, când o lăsase în grădină în timp ce împietrise.

Evangeline încercă să nu-şi piardă calmul. Trebuia să scape de Jacks, nu să se certe cu el. Dar ceva legat de nepăsarea lui o făcea să îi pese mai mult.

— Mi-ai distrus toate şansele pe care le-aş fi putut avea cu Luc când ai făcut să fie schilodit de un lup!

Jacks încetă să-şi mai arunce mărul.

— Nu am făcut ca nimeni să fie schilodit de niciun lup. Asta e ceva incredibil de mizerabil.

O privi atent pentru o clipă, privirea lui întâlnind-o, în cele din urmă, pe a ei.

Înainte, jurase că ochii lui erau de un albastru strălucitor, izbitor, dar în seara asta erau de un albastru deschis, rece şi fără suflet. O privire şi Evangeline simţi că îngheţă cu totul. Se gândi la afirmaţia LaLei despre cum prinţesa Donatella îi frânsese inima. Dar următoarele cuvinte ale lui Jacks distruseră orice compasiune ar fi simţit Evangeline faţă de el.

— Aşadar, până la urmă, nu l-ai iubit. Avea cicatrici peste tot sau te-ai uitat doar o dată la chipul lui mutilat şi ai fugit în direcţia opusă?

Evangeline se încruntă. Jacks credea ce era mai rău despre ea, probabil pentru că asta ar fi făcut el. Dar nu îl corectă. Prefera ca Soarta să aibă o părere proastă despre ea decât să ştie că avusese dreptate şi că adevăratul motiv pentru care nu era cu Luc era că el o alesese pe Marisol,

apoi dispăruse. Dar Evangeline nu avea să se gândească prea mult la asta. Venise aici să uite de Luc, să îşi găsească un nou final fericit, şi plănuia să facă exact asta, cu speranţa că avea să fie cu un prinţ diferit de cel care stătea înaintea ei.

— Aş prefera să nu discut asta cu tine şi cred că ne cheamă pe toţi la cină…

— O, nu, Vulpiţo. Avem treburi neterminate.

Jacks îşi scăpă mărul pe jos şi o luă de gât, acoperindu-i pulsul cu palma lui rece.

— Jacks… suspină Evangeline. Ce faci?

Şi cum îi spusese?

Cealaltă mână a lui alunecă în părul ei, ciufulindu-l. Atingerea era nepotrivită şi intimă, la fel ca porecla prea familiară pe care tocmai i-o dăduse. Simţi şansele ei la fericire până la adânci bătrâneţi îndepărtându-se în timp ce auzea pălăvrăgeala de la petrecere transformându-se în şoapte. O sută de limbi vorbeau brusc despre felul scandalos în care Jacks o ţinea chiar sub balconul prinţului.

— Jacks, ţi-am spus că voi săruta trei oameni, nu pe tine.

— Atunci de ce nu te îndepărtezi? o tachină el.

— Nu pot lupta cu tine – eşti o Soartă.

— Mincinoaso. Nu te rănesc şi nu te sărut. Îşi mişcă mâna de pe gâtul ei ca să se joace cu pulsul ei care bătea nebuneşte, trăgându-şi încet degetele în sus şi în jos peste bătăile frenetice, fĂcându-i inima să bată mai tare. Cred că asta te excită.

— Eşti nebun!

În sfârşit, Evangeline se îndepărtă. Inima îi bătea nebuneşte, dar era sigură că nu din cauza excitării. Deşi poate că era puţin şi din asta, dar nu înţelegea de ce.

Jacks râse încet.

— Relaxează-te, Vulpiţo. Nu încerc să te distrug.

Îi luă încheietura mâinii fără voia ei şi o trase într-un dans în glumă.

Ea făcu un pas înapoi, iar el o urmări până când ea îşi lovi coapsele de masa tare.

— Jacks, ce faci?

— Încerc să te fac mai interesantă. Se aplecă mai aproape. Nu o atinse decât pe încheietura mâinii, dar cineva care privea de departe ar fi putut crede că erau pe punctul de a se săruta din felul în care el îşi aplecase corpul şi îşi înclinase capul. Doar Evangeline putea vedea că privirea lui era lipsită de viaţă. Mai înainte, erai doar o mică ameninţare, una despre care oamenii îşi imaginau că putea dispărea dacă alegeau să nu se uite în direcţia ta. Dar acum că te-am observat, nu vei mai dispărea.

— Te crezi prea grozav, îi şopti Evangeline.

Dar oamenii sigur priveau. Cel puţin jumătate din ochii de la petrecere erau întorşi spre ei. Cu vederea periferică, Evangeline îl zări pe Kutlass Knightlinger care luase un stilou şi începuse să noteze ceva într-un carneţel.

— Dacă ai noroc, murmură Jacks, atunci şi Apollo te priveşte şi deja e gelos.

— Nu vreau să-l fac gelos.

— Ar trebui. Ţi-ar face treaba mult mai uşoară, pentru că Apollo e prima persoană pe care vreau să o săruţi.

Cu una dintre mişcările lui supranatural de rapide, Jacks îi dădu drumul încheieturii, scoase un pumnal împodobit cu nestemate din cizma lui şi îşi înţepă vârful degetului inelar. Sângele roşu-închis sclipi cu pete aurii incredibile.

Evangeline încercă să se îndepărteze, dar el se mişcă mult mai repede. Îşi ridică mâna până la gura ei şi îi însemnă marginea buzelor cu sângele. Metalic şi dulce. Incredibil de dulce. Voia să urască gustul, dar era mai mult ca un sentiment decât ca o aromă. Era ultimul moment perfect înainte de a se termina un vis, picături din lumina soarelui căzând ca ploaia, dorinţe pierdute care fuseseră găsite. Evangeline voia să lingă…

— Nu. Jacks ridică mâna repede, închizându-i buzele cu degetele lui. Nu îl linge, trebuie să laşi sângele să se cufunde în buzele tale sau magia nu va funcţiona.

Euforia lui Evangeline se transformă imediat într-o groază rece. Când făcuse înţelegerea cu Jacks, se temuse să sărute străini – nu îi trecuse niciodată prin minte că

sărutul ei putea să le facă rău, că Jacks putea să-i vopsească buzele cu sânge şi să o infecteze cu magia lui.

— Ce-ai făcut? îl întrebă ea. Ce se va întâmpla dacă am să-l sărut pe prinţul Apollo?

— Când, o corectă Jacks hotărât. Dacă nu îl vei săruta pe prinţul Apollo înainte de a se termina petrecerea din seara asta, vei muri. Ceea ce ar fi păcat, pentru că există moduri mai bune de a muri.

Privirea insensibilă a lui Jacks coborî spre gura pe care tocmai o vopsise cu sângele lui.

Apoi merse relaxat înapoi spre ceilalţi oameni de la petrecere.

CAPITOLUL 14

Evangeline nu ştia dacă timpul era ca magia şi trecea altfel în Nord. Dar ar fi pariat pe viaţa ei că începu să treacă mai repede din clipa în care Jacks plecă.

Cina fu servită la o masă elaborată care încercuia copacul Phoenix. Era decorată cu cupe de cositor lumânări din faguri de miere în formă de castele şi, lângă fiecare farfurie, erau figurine de lemn în formă de dragoni mici care aveau toate nume scrise pe ele. Numele lui Jacks fusese pus lângă al ei. El nu apăru, dar scaunul lui fu ocupat tot timpul de nobili curioşi – părea că Prinţul Inimilor avusese dreptate când spusese că atenţia lui avea să facă minuni pentru popularitatea ei.

Toţi erau prietenoşi în felul acela de „vorbesc cu tine doar pentru că altcineva te-a făcut să pari importantă". Evangeline îi auzi pe mulţi spunând: „Ce culoare frumoasă de păr, e exact ca a prinţesei" – bineînţeles, nimeni nu îşi putea aminti numele acelei *prinţese* sau cu ce prinţ fusese măritată, dar aproape toată lumea remarca asta. Evangeline încercă din răsputeri să fie atentă şi politicoasă, dar nu se putea gândi decât la cum să-l sărute pe prinţul Apollo. O parte din ea era puţin intrigată de idee – cine n-ar vrea să sărute un prinţ? –, dar nu voia să fie aşa. Nu voia să-l forţeze şi nici nu ştia de ce Jacks voia ca ea să facă asta. Ce-avea de câştigat Jacks din asta?

Voia să spere că Jacks glumise mai devreme când spusese că ea avea să moară dacă nu îl săruta pe Apollo în seara aceea. Dar Jacks părea genul care e cât se poate de serios chiar şi când pare că glumeşte. Şi, având în vedere felul în care o părăsise când împietrise, Evangeline nu îşi

putea imagina că i-ar fi păsat dacă s-ar fi transformat într-un cadavru. Sau…

— Mă scuzaţi, domnişoară Fox. Un servitor al palatului o lovi uşor cu degetele pe umăr. E timpul să muriţi.

Evangeline tresări, dar îşi dădu repede seama că nu asta spusese servitorul. De fapt, spusese: „E timpul să îl întâlniţi pe prinţ”. Dar, în acel moment, i se păru că era acelaşi lucru. Ajunsese la o singură teorie despre motivul pentru care Jacks ar fi vrut ca ea să îl sărute pe prinţul Apollo – Jacks voia să îl omoare. Jacks îi vopsise buzele cu sângele lui, oferindu-i o parte din magia lui, iar magia lui era în sărutul lui fatal – ceea ce putea însemna că şi sărutul ei era acum mortal.

Respiră mai repede în timp ce se apropie de treptele care încercuiau copacul Phoenix.

Jacks se înclină peste balustrada de la baza scării, cu capul lăsat pe spate, cu părul albastru căzându-i pe un ochi şi dând impresia că o aşteptase jumătate de noapte.

— Gata, dragă?

Întinse mâna ca un gentleman.

Evangeline îi ignoră oferta, dar se aplecă destul de aproape ca să şoptească în timp ce începură să urce pe treptele în spirală.

— De ce vrei să-l sărut pe prinţul Apollo? Asta o să-l omoare?

Jacks se uită la ea dintr-o parte.

— Apreciez o imaginaţie bogată, dar foloseşte-o când îl vei săruta pe prinţ, nu când te gândeşti la care ar putea fi consecinţele.

— Nu-l voi săruta dacă nu-mi spui de ce vrei asta.

— Dacă voiam ca tu să-l ucizi pe prinţ, nu urcam pe scările astea cu tine. Jacks o luă de braţ, chiar dacă ea tocmai îl refuzase. Mânecile cămăşii lui cenuşii erau suflecate, aşa că îi simţea pielea rece şi tare ca piatra. Contactul îi făcu lui Evangeline pielea de găină fără să vrea în timp ce o apropie mai mult de el. Nu are rost să faci o altă persoană să comită o crimă dacă vei fi în aceeaşi cameră cu persoana respectivă.

Evangeline voia să continue discuţia, dar Jacks venise cu un argument convingător, ceea ce fu o mică uşurare. Evangeline chiar nu voia să moară, dar ştia că nu îl putea săruta pe prinţ dacă ştia că asta i-ar fi făcut rău.

— Dacă nu e acesta planul tău, atunci ce se va întâmpla când îl voi săruta?

— Depinde cât de bine te pricepi. Privirea rece a lui Jacks se îndreptă spre buzele ei. Ştii să săruţi, nu-i aşa?

— Bineînţeles că ştiu să sărut!

Îşi smulse şi eliberă braţul.

— De ce eşti atât de supărată? Crezi că prinţul e urât?

— Nu e vorba despre felul în care arată. Nu vreau să-i fac rău.

— Nu-ţi voi spune să ai încredere în mine, pentru că asta e o idee foarte proastă. Dar poţi crede că, dacă te puneam să îi faci rău lui Apollo, nu aş fi prin preajmă când s-ar întâmpla asta.

Aerul deveni parfumat de mirosurile puternice de balsam şi lemn când ajunseră în vârful scării. Deasupra lor, foşneau frunze roşiatice şi aurii, iar Evangeline zări cel puţin o jumătate de duzină de paznici, în tunici asortate maronii cu auriu, stând pe crengile care formau acoperişul apartamentului cu balcon al prinţului Apollo.

Îi aruncă lui Jacks o privire panicată.

— Nu-ţi face griji, îi şopti el. Nimeni nu va trage în tine cu o săgeată pentru că l-ai sărutat pe prinţ.

Dar *ceva* avea să se întâmple când îl săruta pe prinţ. Evangeline ar fi trebuit să încerce mai mult să scape de asta. Se gândi să încerce atunci.

Prinţul Apollo stătea lângă balustrada balconului, cu spatele la Evangeline, în timp ce se uita la scena de jos. Dar apoi trebui să plece şi să se întoarcă.

Era înalt, dar nu incredibil de atrăgător, aşa ca Jacks.

Chipul lui Apollo era mai mult interesant decât frumos, la modul clasic. Avea un nas uşor acvilin şi strâmb, care poate ar fi urâţit chipul altei persoane, dar toate trăsăturile lui erau puternice, de la sprâncenele groase şi negre până la ochii adânciţi în orbite. Pielea lui era

măslinie. Avea părul bogat, negru şi tuns scurt ca să îi scoată în evidenţă trăsăturile puternice. Renunţase la coroana cu coarne de cerb, dar, evident, încă era un prinţ impunător. În timp ce îşi rezema un cot pe balustrada balconului, îi zâmbi într-un fel care spunea: „Poate nu sunt cel mai frumos om de aici, dar ştii că eşti interesată”.

Evangeline nu putea nega că era. Deşi nu era sigură că era aşa doar pentru că el era un prinţ sau dacă era din cauza felului în care el reuşea să o privească într-un mod seducător. Luc încercase să o privească aşa, dar nu stăpânise tehnica aşa ca Apollo – ochii lui erau căprui-închişi şi chihlimbarii, cu mici pete strălucitoare de culoarea bronzului.

— Ţi-a lăsat gura apă, spuse Jacks şi nici măcar nu avu decenţa să o spună încet.

Apollo râse, înspăimântător de melodios şi absolut jenant.

Evangeline se gândi să se ascundă, dar canapeaua din balcon era prea joasă şi aproape de podea ca să se bage sub ea, iar prinţul deja se apropia cu paşi mari de ea.

— Nu vă fie ruşine, domnişoară Fox. Apollo termină de parcurs scurta distanţă dintre ei. Fu surprinsă că, în ciuda trăsăturilor puternice ale feţei lui, părea să fie doar cu câţiva ani mai mare decât ea. Avea nouăsprezece sau douăzeci şi unu de ani, cel mult. Cred că prietenul nostru comun e gelos. Îmi spune de câteva săptămâni cât de frumoasă sunteţi, dar, până acum, am crezut că exagera.

— Jacks v-a povestit despre mine?

Evangeline nici măcar nu încercă să-şi ascundă şocul în timp ce îi aruncă o privire lui Jacks.

El deja plecase de lângă ea ca să se plimbe prin micul apartament şi îi întâlni privirea cu acelaşi dezinteres tăcut pe care îl arătase tuturor de când venise la petrecere. Dacă privirile ar fi putut vorbi, aceasta i-ar fi spus: „Doar pentru că am spus asta, nu înseamnă că o şi cred”.

Dar o spusese. Nu-i păsa dacă vorbise serios sau nu. Jacks se purtase de parcă apariţia ei în acea seară era o surpriză şi toate astea erau neplanificate, dar ştiuse de

câteva săptămâni că va veni. Aranjase acest sărut. De ce? Ce voia Jacks? Ce avea să se întâmple când îl va săruta pe prinţ?

Evangeline nu putu veni cu nicio teorie nouă. Încercă, dar era tot mai greu să se concentreze. Simţea, în inima ei, că era ceva foarte greşit. Îi bătuse mai repede când îl întâlnise pe Jacks prima dată, dar acum parcă avea două inimi – pulsul o luase razna, bătându-i dureros în piept de parcă, în scurt timp, avea să se oprească.

Când se uită din nou la Apollo, inima începu să-i bată: *Sărută-l. Sărută-l. Sărută-l.*

Nu simţi asta ca pe o dorinţă, ci mai mult ca pe o nevoie.

Apollo era destul de aproape încât să poată să facă doar un pas, să îşi încline capul, apoi să îşi apese buzele pe ale lui. Şi totuşi, Evangeline nu putu să facă asta, nu până nu încerca măcar să afle de ce aranjase Jacks toate astea.

În schimb, reuşi să spună:

— Cât de bine îl cunoaşteţi pe Jacks?

Zâmbetul îndrăzneţ al prinţului tremură.

— Nu sunt obişnuit ca doamnele să vină până aici ca să mă întrebe de alţi tineri.

— Vă rog să nu îmi înţelegeţi greşit întrebarea ca vreun interes pentru Jacks. Nu sunt interesată de Jacks…

— Dar tot îi spuneţi numele.

Cuvintele lui Apollo păreau să o tachineze, dar nu şi privirea. Se uită la ea în felul în care Evangeline îşi imagina că se uitau portretele la oameni când ei se întorceau cu spatele. Nu mai avea zâmbete magnetice. Nu mai avea ochi căprui seducători. Privirea aceea era echivalentul scoaterii unui cuţit şi a înclinării lui în aşa fel încât să reflecte lumina.

Părea că încrederea prinţului Apollo avea limitele ei sau poate că, până la urmă, nu era chiar atât de stăpân pe sine. Poate că el şi Jacks erau mai mult rivali decât prieteni? Poate, cumva, era vorba despre asta? Evangeline încă nu înţelegea ce urmărea Jacks sau ce avea să facă acest sărut, dar nu avea timp să afle.

Inima ei nu doar că bătea acum, o durea, se chinuia.

Jacks îi spusese că avea să moară dacă nu îl săruta pe prinţ până la sfârşitul petrecerii şi, chiar dacă aceasta nu se terminase, Evangeline ştia că întâlnirea se terminase. Postura lui Apollo se schimba; avea să o dea afară. În scurt timp, avea să se întoarcă şi să plece fără să spună un cuvânt. Dacă avea să-l sărute, aceasta era ultima ei şansă.

Evangeline îşi ridică privirea, căutându-i buzele, dar, cumva, privirea ei se îndreptă, peste umărul lui Apollo, spre Jacks. El se rezema de balustrada balconului, jucându-se cu o monedă de argint cu degetele lui lungi.

Colţul buzelor îi zvâcni puţin, iar el continuă să arunce moneda în timp ce şopti: „Îl va săruta? Va muri? Îl va săruta? Va muri?"

În cele din urmă, Evangeline avea să moară, dar nu în seara aceea.

Îşi concentră privirea pe Apollo. Pete se mişcau la vederea ei periferică, făcând imaginea prinţului neclară şi înspăimântătoare.

— Îmi pare rău.

Îşi întinse mâna ca să îi cuprindă obrazul, se ridică pe vârful picioarelor şi îşi duse buzele la ale lui.

Apollo nu se mişcă.

Lui Evangeline îi stătu inima pe loc. Nu mergea. Apollo avea să se retragă şi să cheme paznicii care, cu siguranţă, aveau să o aresteze sau să o dea afară de la petrecere trăgând-o de păr. Dar, în loc să o împingă, buzele lui Apollo le apăsară pe ale ei, de parcă aşa încheia des conversaţiile cu femeile care îi erau oaspeţi şi nu era deloc surprinzător că Evangeline dorea un sărut de rămas-bun.

Îşi puse mâna caldă pe şoldul ei, trăgând-o mai aproape în timp ce limba lui alunecă în gura ei, mângâind-o pe a ei de parcă îi oferea un dar de rămas-bun.

Obrajii i se încălziră la gândul că Jacks privea îmbrăţişarea, dar nu se retrase. Tehnica lui Apollo era mai bună decât a lui Luc, care era întotdeauna un pic cam grăbit. Şi totuşi, felul în care Apollo o atingea era mai degrabă priceput decât pasional.

În treacăt, se întrebă dacă avea pictori care surprindeau

felul în care săruta şi dacă de asta totul i se părea ca un spectacol.

Degetele lui îi strânseră uşor spatele, adâncindu-se destul cât să o facă să simtă un junghi de mirare.

— La revedere, domnişoară Fox, murmură el lângă gura ei. Mi-a plăcut mai mult decât m-am aşteptat.

Începu să se retragă, dar apoi îi strânse şoldul mai tare.

Şi o sărută din nou. Buzele lui se înclinară lacome peste ale ei în timp ce cealaltă mână a lui alunecă în părul ei, distrugând buclele, pe care Jacks deja le ciufulise, în timp ce Apollo îi fura un sărut. Avea gust de dorinţă, noapte şi ceva pierdut care ar fi trebuit să rămână aşa.

Inima lui Evangeline deveni o tobă, bătând mai tare şi mai repede în timp ce el se apăsa mai aproape. Erau straturi de îmbrăcăminte între ei, dar simţea căldura care emana din el. Mai multă căldură decât simţise vreodată cu Luc. Aproape că era prea cald, prea flămând. Apollo ardea ca un foc care consuma în loc să încălzească. Şi totuşi, trebuia să fi fost o parte din ea care voia să fie arsă sau măcar pârlită.

Ea îi cuprinse gâtul cu ambele mâini.

Gura lui Apollo îi părăsi buzele şi coborî pe gâtul ei, sărutând-o până la…

O mână rece o strânse de umăr şi o smulse din strânsoarea prinţului.

— Cred că e timpul să plecăm.

Jacks o trase spre scările balconului cu o rapiditate supranaturală. Într-un moment, îl simţise doar pe Apollo, apoi se trezi sub braţul dur al lui Jacks, apăsată aproape de coasta lui rece în timp ce o conducea spre trepte.

— Continuă să te mişti, îi porunci el. Culoarea ochilor lui se schimbase de la cea a gheţii lipsite de suflet la cel mai intens albastru. Nu te uita înapoi.

Dar bineînţeles că trebui să se uite înapoi. Trebuia să vadă ce făcuse.

Apollo rămase pe loc – din fericire, încă era foarte viu –, dar nu arăta tocmai bine. Stătea în mijlocul apartamentului, atingându-şi atent buzele cu degetul. Şi le

tot atingea de parcă acest act i-ar fi putut dezvălui ce se întâmplase, de ce îşi pierduse controlul cu o fată pe care crezuse că avea să o respingă.

Evangeline se întreba acelaşi lucru.

Apollo îi întâlni privirea. Încă mai avea tăciuni aprinşi în privire, dar nu îşi putea da seama dacă erau de pasiune sau de furie.

— Jacks, ce-ai făcut? şopti ea.

— Nu eu am făcut, Vulpiţo. Tu ai făcut. Şi mâine-seară ai să faci mai mult.

CAPITOLUL 15

Zvonul Zilnic

(continuare din pagina 1)

Evangeline Fox s-a ridicat la reputaţia ei de Jolly Joker!

În timp ce majoritatea doamnelor prezente la cina din seara trecută s-au gătit pentru prinţul Apollo, Evangeline Fox a fost văzută îmbrăţişată indecent de unul dintre prietenii apropiaţi ai prinţului.

Nu ştiu dacă Evangeline a auzit zvonurile că Apollo s-ar putea să nu îşi aleagă o mireasă şi, prin urmare, a pus ochii pe altcineva, sau doar speră să îl facă gelos pe Apollo. Dar se pare că am avut dreptate când am considerat-o un pariu riscant.

CAPITOLUL 16

Evangeline încercă să ignore şoaptele din apropiere şi golul pe care-l simţea tot timpul în stomac. Era în Magnificul Nord, casa basmelor mamei ei, înconjurată de privelişti fantastice, şi era gata să se bucure de un măr copt de un dragon. Dar murmurele erau ca personajele rele de la sfârşitul unei poveşti. Pur şi simplu, nu voiau să piară.

— Ea e, pun pariu pe un dragon.

— Am citit că l-a sărutat pe unul dintre prietenii prinţului Apollo azi-noapte…

— Ignoră-i, spuse Marisol, aruncând o privire impresionant de tăioasă peste umăr, spre coada de oameni care bombăneau în urma lor. N-ar trebui să creadă tot ce citesc în ziarele de scandal, adăugă ea cu voce tare.

Iar Evangeline o îndrăgi un pic mai mult atunci. Deşi o mare parte din ceea ce scrisese Kutlass despre ea în ziarul de dimineaţă era adevărat. Fusese văzută într-o poziţie scandaloasă cu Jacks, o ţinuse de parcă voise să o sărute, apoi îi vopsise buzele cu sângele lui. I se întoarse stomacul pe dos doar la acest gând.

Marisol crezuse că totul era o minciună imediat ce văzuse ziarul, iar Evangeline nu o corectase. Pur şi simplu, hotărâse să uite de asta când ea şi Marisol porniseră în acea dimineaţă să se bucure de timpul petrecut în Nord explorând o varietate de magazine cu turn. Sora ei vitregă căutase reţete nordice şi ingrediente rare, în timp ce Evangeline voise să găsească lucrurile imposibile menţionate în poveştile mamei ei – ca merele lipicioase coapte de dragoni pe care le aşteptau acum.

Mama ei spunea că focul dragonilor făcea totul mai dulce. Merele coapte de dragoni trebuiau să aibă gust de iubire adevărată. Coada pentru aceste delicatese era atât de lungă, că Evangeline şi Marisol aşteptau de aproape jumătate de oră, în timp ce localnicii încă trăncăneau

despre Evangeline şi zvonul că se sărutase cu prietenul lui Apollo.

O parte din Evangeline fu uşurată că asta era bârfa din acea zi. Ar fi putut fi mult mai rău. Plecase de la petrecere noaptea precedentă temându-se că adevăratul ei sărut cu Apollo îl vrăjise. Fusese pe jumătate îngrozită că avea să deschidă ziarele de scandal în acea dimineaţă şi să afle că ceva îngrozitor i se întâmplase prinţului. Dar singurul lucru care se schimbase era reputaţia ei, iar lucrurile pe care oamenii le spuneau despre ea nici măcar nu erau rele. Totuşi, o descurajau.

Se întrebă din nou ce voia Jacks cu adevărat. Simţise o rivalitate între Jacks şi Apollo. Dar nu înţelegea de ce era ea implicată în asta. Jacks trebuia să vrea ceva de la sărutul ei. Dar ce?

Evangeline îşi frecă încheietura mâinii. Rămăseseră doar două cicatrici în formă de inimi frânte. A treia dispăruse după sărutul din noaptea trecută. Jacks îi sugerase că avea să-i ceară un nou sărut în seara aceea. Dar întâi ar fi trebuit să o prindă şi, în seara asta, nu plănuia să se lase prinsă de el.

Evitarea primei nopţi a Nopţii Nesfârşite nu era o opţiune. Poate că zvonurile din această dimineaţă îi reduseseră şansele cu Apollo, dar Evangeline nu putea să creadă că i le distruseseră. Ceva se întâmplase între ei când se sărutaseră. Singura întrebare era dacă acea căldură din sărutul lui Evangeline cu Apollo făcuse parte din planul lui Jacks sau era ceva la care el nu se aşteptase? Evangeline nu ştia răspunsul, dar spera să îl găsească din nou pe Apollo în acea seară şi să afle asta înainte să o găsească Jacks.

— Sare! Cumpăraţi sare şi condimente! strigă un vânzător împingând un cărucior greu pe strada pietruită. Importată din Nordul Glacial. Am dulce, am picantă…

— Evangeline, te superi dacă te las singură? Marisol se uită cu poftă la căruciorul cu sare. Mi-ar plăcea să duc acasă nişte condimente Glaciale.

— Du-te, spuse Evangeline. Am să-ţi iau un măr.

— E în ordine. Nu vreau unul. Marisol deja se retrăgea.

Evangeline simţi că, deşi sora ei vitregă se bucura de Nord, încă nu depăşise disconfortul provocat de micii dragoni.

— Încă sunt sătulă după tartele spiriduşilor pe care le-am cumpărat mai devreme, spuse Marisol. Dar bucură-te tu de unul! Ne întâlnim la han.

Înainte ca Evangeline să o poată contrazice, ajunse în faţa cozii, iar Marisol era pe drum ca să-şi împlinească visurile legate de sarea importată.

— Poftim, domnişoară.

Vânzătorul îi înmână lui Evangeline un măr care ardea mocnit pe un băţ şi încă scânteia de la focul dragonului.

Exteriorul mărului avea o culoare aurie, caramelizată, şi când, în sfârşit, se răci destul ca Evangeline să muşte din el, avu gust de dulceaţă fierbinte, arzătoare, şi Jacks…

Evangeline închise ochii şi înjură.

Brusc, nu mai voia mărul.

O pereche de dragoni vagabonzi, albaştri cu picăţele, zburară pe lângă mâinile ei şi le dădu delicatesa ei în timp ce începu să urce spre magazinele cu turn.

Se apropia apusul. Cerul era înceţoşat, cu lumină violetă şi nori cenuşii care îi spuneau că probabil era timpul să se întoarcă în camera ei de la Sirena şi Perlele şi să se îmbrace pentru Noaptea Nesfârşită. Dar Evangeline nu era tocmai pregătită.

Ea şi Marisol vizitaseră cel puţin cincizeci de magazine în acea zi şi era un magazin pe care dorea să-l viziteze din nou. *Poveşti pierdute şi găsite şi alte obiecte distinse.* Vitrina era veche şi acoperită cu vopsea decolorată, dar când Evangeline se uită prin geamul prăfuit, zări o carte care nu ajunsese niciodată pe un raft din afara Nordului. *Balada arcaşului şi a vulpii.*

Povestea pe care mama ei obişnuia să i-o spună, povestea al cărei adevărat sfârşit nu ajunsese la urechile ei niciodată. Fusese o adevărată încântare să zărească acea carte până când observă şi semnul:

Plecat la prânz
Ar trebui să mă întorc cândva

Din păcate, se părea că acest cândva încă nu se întâmplase. Evangeline găsi semnul încă lipit de uşa zgâriată. Bătu, în caz că proprietarul se întorsese şi doar uitase să dea jos semnul, să descuie uşa şi să aprindă vreo lampă.

— Alo?

— Uşa nu-ţi va răspunde.

Evangeline tresări în timp ce se întoarse, observând cât de întunecate deveniseră turnurile şi cum noaptea înlocuise amurgul mai repede decât ar fi trebuit. Soldatul pe care îl vedea înaintea ei arăta mai mult ca o umbră decât ca un om. Ar fi fugit dacă nu ar fi recunoscut coiful greu de bronz care îi ascundea tot în afară de ochi, părul ondulat şi pometţii proeminenţi. Era soldatul care păzise arcada noaptea trecută. O numise prinţesă în glumă şi o fermecase un pic. Dar, în seara asta, nu părea atât de fermecător.

— Mă urmăreşti? întrebă ea.

— De ce te-aş urmări? Plănuieşti să furi basmele?

O spuse de parcă era o glumă. Dar avea o scânteie de prădător care îi lumina ochii, de parcă ar fi vrut ca ea să fie acolo ca să fure ceva, ca să fugă, apoi el să o poată vâna.

Evangeline aruncă o privire în spatele lui, pe furiş, ca să vadă dacă mai era cineva prin apropiere.

Soldatul spuse încet „tţ, tţ, tţ”.

— Dacă te uiţi după cineva care să te ajute, nu o să găseşti pe nimeni aici. Şi nici nu ar trebui să fii aici. Tonul lui era surprinzător de îngrijorat. Dar prezenţa lui continua să o neliniştească în timp ce el îşi înălţă capul spre toate treptele care se terminau în maluri rătăcite şi înceţoşate şi spre podurile înguste care dispăreau în întuneric în locul vitrinelor. Turnurile nu sunt sigure noaptea. Majoritatea oamenilor care se rătăcesc pe aici nu mai sunt găsiţi. Dădu din cap spre uşa din spatele lui Evangeline.

Din instinct, ea se întoarse. Era aproape prea întuneric ca să citească semnul atunci, dar văzu că era uzat şi învechit şi, din acel moment, avea să se întrebe întotdeauna dacă stătuse lângă acea uşă mai mult de o zi.

Când se întoarse din nou, misteriosul soldat nu mai era. Şi ea nu aşteptă să vadă dacă avea să se întoarcă. Coborî grăbită pe cele mai apropiate trepte, împiedicându-se în fustele ei de mai multe ori.

Ar fi jurat că fusese în turn mai puţin de o oră, dar trebuie să fi trecut mai mult timp. Lămpile cu gaz se aprinseseră, iar străzile erau pline de trăsuri, toate ducând oameni la Noaptea Nesfârşită.

Marisol era deja îmbrăcată când Evangeline ajunse, în sfârşit, în apartamentul lor de la han.

Pentru că Marisol adora să gătească, împărăteasa îi trimisese o rochie cu volănaşe, cu un decolteu cu rotunjimi, cu umerii dezgoliţi şi cu o fustă dublă care părea făcută dintr-un strat de miere şi altul de zahăr roz.

— Arăţi de parcă te-ai fi născut să mergi la baluri, spuse Evangeline.

Marisol zâmbi, părând mai radioasă decât fusese vreodată în Sud.

— Deja ţi-am pus rochia pe pat.

— Mulţumesc. Evangeline şi-ar fi îmbrăţişat sora, dar nu voia să-i şifoneze rochia. Am nevoie doar de un minut.

Evangeline încercă să se grăbească. Nu avea timp să îşi onduleze părul cu cleşti fierbinţi, dar reuşi să-şi facă o împletitură rapidă tip cascadă, pe care o decoră cu florile de mătase pe care le cumpărase mai devreme în acea zi.

Rochia din seara asta era croită să semene cu pergola de flori din grădina mamei ei, unde îi salvase pe toţi cei de la nunta lui Marisol. Dar nimeni dintre cei care se uitau la ea nu s-ar fi gândit la asta. Baza corsetului lui Evangeline era din mătase de culoarea pielii, făcând-o să arate ca şi cum ar fi fost învelită doar în fundele încrucişate crem, de mătase, care îi ajungeau până la şolduri. De acolo, începeau să apară flori pastelate, devenind mai dese până când fiecare centimetru din partea de jos a fustelor ei era

acoperit cu o grămadă strălucitoare de violete de mătase, bujori cu nestemate, crini din tul, viţe răsucite şi linii şerpuite aurite.

— Sunt gata.

Evangeline încremeni când ajunse în camera de zi, unde Marisol stătea nemişcată ca o statuie în timp ce strângea o foaie de ziar alb-negru.

— Cineva a băgat-o pe sub uşă, ţipă Marisol, cu degetele ei albite mototolind pagina înainte ca Evangeline să reuşească să o ia.

CAPITOLUL 17

Zvonul Zilnic

FERIŢI-VĂ DE MIREASA BLESTEMATĂ

de Kutlass Knightlinger

Am auzit un zvon că faimoasa Salvatoare îndrăgită a Valendei, Evangeline Fox, nu e singura doamnă cunoscută prezentă din Sud. Se pare că infama Mireasă Blestemată a Valendei, Marisol Tourmaline, e aici ca să distrugă Noaptea Nesfârşită.

Şansa lui Evangeline de a-l cuceri pe prinţ ar putea fi în pericol după scena de aseară. Dar se pare că Mireasa Blestemată e atât de geloasă pe ea că e hotărâtă să distrugă orice şansă a domnişoarei Fox de a se mărita cu prinţul şi de a deveni viitoarea noastră regină. Sursele mele au zărit-o pe domnişoara Tourmaline în câteva magazine de lux de vrăji, căutând moduri de a o împietri din nou pe Evangeline.

Fără îndoială, Mireasa Blestemată va fi prezentă la festivităţile din seara asta. Dacă o vedeţi, feriţi-vă!

(continuare la pagina 3 ¾)

Evangeline mototoli hârtia.

De ce le-ar da cineva aşa ceva? Nu îi venea să creadă că o persoană putea fi atât de crudă încât să bage aşa ceva pe sub uşă şi fu dezamăgită că minciunile despre Marisol o urmăriseră până aici.

Marisol plecase singură, mai devreme, în acea zi. Dar, chiar dacă intrase într-un magazin de vrăji, trebuie să fi fost doar din greşeală; probabil crezuse că era un magazin cu reţete exotice. Marisol fusese atât de îngrozită de magie

că nu intrase nici măcar în magazinul de curiozităţi de acasă.

— Nu pot merge acum.

Marisol se lăsă pe un scaun în formă de scoică şi începu să tragă de nasturii mănuşilor ei lungi de mătase.

— Stai. Evangeline o apucă de mână pe sora ei vitregă înainte să distrugă mănuşile în întregime. Toată lumea ştie că nu e adevărat ce scrie în ziarele de scandal. Şi tu ai spus asta mai devreme, astăzi. Oamenii le citesc de amuzament, nu ca să cunoască realitatea.

— Dar oamenii tot le cred, gemu Marisol. Întotdeauna e puţin adevăr în acele pagini, destul ca să facă minciunile să pară adevăruri. Dacă apar în seara asta, aşa cum scrie în ziar, oamenii vor crede că asta e o dovadă că tot ce s-a tipărit despre mine e corect.

— Atunci dovedeşte-le că se înşală. *Când* vei apărea în seara asta şi eu nu voi fi împietrită, oamenii vor şti că nu vrei să mă blestemi.

— Dacă se întâmplă altceva groaznic şi eu voi fi învinuită pentru asta?

Evangeline voi să-i spună surorii ei vitrege că nu trebuia să-şi facă griji pentru dezastre care s-ar fi putut întâmpla în timpul Nopţii Nesfârşite. Dar nu stătea în puterea ei să facă o asemenea promisiune, mai ales pentru că Jacks avea să fie acolo în acea seară.

— Dacă se va întâmpla o catastrofă în seara asta, e mai probabil să fii învinuită pentru ea dacă nu apari. E uşor să denigrezi o umbră, dar oricine te va întâlni va vedea cât de grijulie, amabilă şi blândă eşti.

— Cred că ai prea multă încredere în mine, suspină Marisol. Lasă-mă să stau aici. Arăţi de parcă ar trebui să fii o prinţesă în rochia aia şi, dacă o să mă iei cu tine, chiar îţi voi distruge şansele rămase ca să devii una. Nimeni nu vrea o cumnată blestemată.

— Nu eşti blestemată. Şi nu mă interesează ce se întâmplă cu prinţul.

Evangeline fu tentată să spună că, după ce se tipărise despre ea în ziarele de scandal în dimineaţa aceea, avea

foarte puţine şanse cu Apollo. Dar nu credea asta cu adevărat. Credea că mai avea o şansă cu Apollo sau alt sfârşit fericit minunat şi credea la fel despre Marisol. Marisol nu era ca în zvonurile şi minciunile care fuseseră tipărite despre ea. Şi, dacă ea şi Marisol ar fi apărut în acea seară împreună, zâmbind, fericite şi neatinse de teamă, oamenii ar fi putut să vadă adevărul şi să înceteze să mai creadă toate minciunile.

— Unul dintre motivele pentru care am fost de acord să fac călătoria asta a fost pentru că voiam să te aduc pe tine. Am crezut că, dacă vii aici cu mine, ţi-ai putea regăsi încrederea şi, poate, un nou început. Noaptea Nesfârşită nu e doar un bal, e o şansă de a păşi într-un basm, de a-ţi schimba cursul vieţii şi de a găsi oportunităţi pe care unii oameni le caută toată viaţa. E o noapte pentru a reinventa cine eşti, pentru a uimi pe oricine te vede şi pentru a dovedi oricui e destul de prost încât să creadă paginile cu bârfe că nu eşti atât de invidioasă pe mine încât să-ţi faci un plan magic de a mă împietri din nou.

— Când o spui aşa, pare că aş fi destul de puternică.

Marisol suspină din nou, dar părea pe cale să râdă.

Începea să se răzgândească. Vocea ei era mai veselă şi nuanţa potrivită de roz îi colora obrajii.

— Voi merge cu tine la bal, dar doar pentru că e o prostie să cred că ţi-aş putea distruge şansele când eşti atât de frumoasă. Pun pariu că vei primi cinci propuneri până când prinţul îşi va alege prima parteneră de dans în seara asta.

Marisol îşi întinse un deget acoperit cu mănuşă pentru a atinge una dintre sutele de flori de mătase cusute pe fustele lui Evangeline.

— O, nu! Violeta de pânză dintre degetele lui Marisol se desprinse de pe rochie. Îmi pare foarte rău…

— E în ordine, spuse Evangeline. Nu se observă.

Erau atât de multe flori pe rochie că cineva trebuia să se uite foarte de aproape ca să vadă că lipsea o violetă. Şi totuşi, privirea lui Evangeline se îndreptă din nou spre bucata deteriorată de fustă unde fusese floarea. Erau cinci

fire violete care ieşeau în afară. Fire groase care nu ar fi trebuit să se rupă uşor.

Ar fi putut Marisol să rupă floarea intenţionat?

Evangeline încercă să ignore gândul rău imediat ce îl avusese. Această îndoială era doar efectul articolului lui Kutlass asupra ei, scoţând din nou la suprafaţă unele bănuieli pe care Evangeline încercase să le lase în urmă în Sud. Marisol nu era duşmanca ei. Marisol nu ar fi rănit-o niciodată intenţionat şi nu i-ar fi rupt rochia.

Dar îndoiala lui Evangeline era ca sarea. Nu era multă, dar părea să schimbe gustul gândurilor ei. Îşi aminti cum chipul lui Marisol se întunecase ieri după ce citise în ziarul de scandal că Evangeline era declarată una dintre favorite. Iar Marisol plecase singură mai devreme, în acea zi. Evangeline încă voia să creadă că, dacă intrase într-un magazin de vrăji, o făcuse din greşeală, dar dacă Marisol era puţin invidioasă? Dacă invidia o tentase să intre într-un magazin în ciuda fricii ei de magie?

— Doamnelor, sper că sunteţi amândouă pregătite. E timpul să plecăm!

Vocea prietenoasă a Frangelicăi însoţi două bătăi energice la uşa lor.

După un minut, ieşeau toate din han, mergând spre o trăsură trasă de patru cai negri la fel de întunecaţi ca îndoielile care încă se mai ţineau de Evangeline. Chiar nu voia să creadă ce era mai rău despre sora ei vitregă, dar adevărul era că observaţiile lui Kutlass despre Evangeline din seara trecută fuseseră, în mare parte, corecte, aşa că era posibil să fi scris adevărul şi despre Marisol.

— Îmi pare foarte rău. Evangeline se opri înainte să intre în trăsură. Dacă Kutlass avea dreptate în legătură cu Marisol, Evangeline trebuia să afle asta înainte de a ajunge la bal. Se pare că mi-am uitat mănuşile în cameră. Mă-ntorc imediat.

Evangeline fugi înapoi în han şi pe scări cu nişte fuste înflorate care nu erau făcute pentru alergare. Trebuia să fie rapidă şi trebuia să se asigure că sora ei vitregă nu venea după ea. Dacă se înşela în privinţa lui Marisol – şi

Evangeline era aproape sigură că se înşela –, atunci nu voia ca Marisol să o prindă căutând cărţi de vrăji prin camera ei. Dacă sora ei vitregă ar fi ştiut că până şi Evangeline fusese tentată să creadă ceea ce scrisese Kutlass Knightlinger, ar fi fost distrusă.

Ajunsă din nou în apartament, Evangeline merse pe lângă masa din camera de zi unde îşi lăsase intenţionat mănuşile şi mărşălui direct în camera lui Marisol. Focul din şemineu încă ardea, împrăştiind o lumină caldă într-un dormitor care arăta exact ca al lui Evangeline, cu excepţia mirosurilor de vanilie şi cremă care se ţineau tot timpul de sora ei vitregă.

Erau cărţi, dar nu păreau să fie despre magie. Singurele volume pe care Evangeline le găsi erau într-un teanc de cărţi drăguţe şi roz despre gătit pe noptieră.

Reţetele Nordului Antic: traduse pentru prima dată în cinci sute de ani

Cum să coci produse de patiserie ca un spiriduş

Sarea dulce: ingredientul secret pentru orice

— Evangeline…

Timpul stătu în loc când auzi glasul lui Marisol.

Evangeline se întoarse ca să îşi găsească sora vitregă stând în cadrul rotunjit al uşii.

Părea că toată lumea o urmărea pe furiş în acea zi. Nu. Evangeline se corectă repede. Marisol nu venise pe furiş. Evangeline fusese prea ocupată să o bănuiască de vrăjitorie ca să o audă intrând.

— Ce cauţi în camera mea?

Un mic rid confuz se strâmbă ca o virgulă între sprâncenele mici ale lui Marisol.

— Îmi pare rău. Eu… Evangeline aruncă o privire frenetică prin cameră în timp ce încerca să spună ceva. Mi-ai văzut cumva mănuşile?

— Pe astea le cauţi? Marisol ridică o pereche de mănuşi crem. Erau pe masa din camera de zi.

— Prostuţa de mine.

Evangeline râse, dar sunetul trebuie să fi fost la fel de neconvingător ca zâmbetul lui Marisol de mai devreme.

Virgula dintre sprâncenele lui Marisol se transformă în ceva asemănător cu un semn de întrebare. Acum, ea avea îndoieli. Acea privire nu dură mult, dar fu destul să-i amintească lui Evangeline că ascundea mai mult decât motivele ei pentru a intra în această cameră. Spre deosebire de sora ei vitregă, Evangeline avea secrete. Şi, dacă Marisol avea să afle vreodată care erau acestea, aveau să o rănească mult mai mult decât oricare dintre îndoielile ei trecătoare – şi aveau să o distrugă.

CAPITOLUL 18

Noaptea trecută, când Evangeline ieşise din trăsura ei, fuseseră doar nori de ceaţă şi arcada. Dar acum, în timp ce ea şi Marisol soseau la prima noapte a Nopţii Nesfârşite, Evangeline de-abia vedea noua arcadă a serii printre jonglerii musculoşi cu topoare şi acrobaţii care se dădeau peste cap pe spatele cailor înarmaţi.

Muzica menestrelilor cu mâneci bufante plutea în jurul bărbaţilor cu plete albe, îmbrăcaţi ca nişte vrăjitori, cu robe lungi şi argintii, şi a cazanelor mari pline cu de toate, de la cidru efervescent de merişoare până la punci spumos pentru noroc. Deşi mai mulţi oameni păreau atraşi de femeia de lângă ei care vindea sticle strălucitoare ca nestematele de Apa Fantastică Aromată a Fortunei.

Evangeline nu era nici măcar la balul oficial şi deja totul i se părea ca începutul unui basm nordic, când totul era mai mult decât trebuia să fie. Fericirea părea tangibilă, putea simţi gustul magiei din aer, iar cerul părea un pic mai aproape de pământ. Dacă Evangeline ar fi avut un pumnal, îşi imagină că ar fi putut să taie acea noapte de parcă ar fi fost un tort şi să fure o bucată din el ca să guste din acel întuneric minunat.

În ciuda faptului că tresări la vederea câtorva lucruri un pic magice, Marisol părea să se bucure şi ea. Toată jena şi îndoiala de mai devreme dispăruseră, iar Evangeline spera că nu avea să se întâmple nimic în noaptea aceea care să le aducă înapoi.

Evangeline aruncă o privire rapidă în jur după Jacks, uşurată că nu era în mulţimea de oameni care aşteptau să intre prin arcadă în seara aceea. Nu că şi-ar fi putut

imagina că Soarta stătea la coadă pentru ceva. Dacă Jacks era acolo, probabil era înăuntru, la bal, rezemându-se alene de un copac în timp ce arunca pe podiumul de dans cotoare de mere.

Fluturii care dormeau în stomacul lui Evangeline începură să se agite. Chiar spera să îl vadă pe Apollo în seara aceasta înainte ca Jacks să o zărească.

Mai erau doar doi oameni înaintea ei şi a lui Marisol. Erau două fete, îmbrăcate în rochii cu corsete formate din cotoare de cărţi din piele şi fuste făcute din pagini de poveşti de dragoste.

Evangeline o auzi pe prima fată studioasă chicotind în timp ce se apropia de intrare. Era o arcadă diferită faţă de noaptea trecută. Cuvintele „Fie să-ţi găseşti finalul fericit" erau înscrise adânc în partea de sus şi, în locul unei varietăţi de simboluri, erau două siluete cioplite de fiecare parte – un mire şi o mireasă. Chipul puternic al mirelui era al prinţului Apollo, dar gravura miresei se mişca în aşa fel încât arăta ca oricare dintre următoarele fete care aveau să intre.

Evangeline văzu încântarea pură de pe chipurile fetelor care intrară înaintea ei. Speranţa se revărsa prin ele, clară ca lumina filtrată prin sticlă în timp ce, fără îndoială, îşi imaginau că prinţul Apollo ar fi ales-o pe una din ele.

Poate că asta era adevărata magie a Nopţii Nesfârşite – nu menestrelii sau magicienii, ci speranţa incredibilă pe care o descopereau toţi. Era ceva fantastic de fermecător la ideea că destinul unei persoane se poate schimba într-o singură noapte minunată. Iar Evangeline simţi acea putere în timp ce păşi pe sub arcadă.

Un vânt cald şi răsucit îi atinse uşor pielea, şi auzi o şoaptă răguşită: „Noi te-am aşteptat..."

Încă un pas şi aerul se umplu de mirosul cidrului încălzit cu mirodenii şi posibilităţi. Evangeline se încordă când simţi un miros de mere. Dar cele două cicatrici rămase pe încheietura mâinii nu o ardeau şi nu vedea niciun bărbat dureros de frumos cu bucle de un albastru-închis.

În această seară, Evangeline era în sala de bal a unui

vechi castel de piatră şi nu mai văzuse niciodată atâta mirare pe atât de multe chipuri. Majoritatea doamnelor – şi câţiva domni – păreau să se uite în sus spre tapiseriile şi balcoanele decorative, căutându-l pe prinţul moştenitor Apollo, dar la fel de mulţi păreau să se rătăcească la petrecere, la propriu.

În jurul salonului mare erau uşi înalte pe care erau scrise cuvinte ca *şansă, mister* sau *aventură,* arse în centrul lor. Evangeline privi cum o pereche de tineri care se ţineau de mână intrară printr-o uşă cu eticheta *iubire.* Chiar după ei, o fată cu părul galben ca paiele şi cu o coroană de hârtie inspiră tremurând în timp ce păşea pe o tablă de şah uriaşă în alb şi negru. Erau şi alţi jucători pe tablă, toţi purtând mantii de nebuni peste vestele colorate, mănuşi de pioni sau alte semne de identificare în timp ce jucau un fel de şah în care piesele umane se sărutau unele pe altele în loc să se răstoarne de pe tablă.

Evangeline simţi că se îmbujora într-un fel ciudat în timp ce văzu un pion care săruta buzele unui cavaler îmbrăcat în piele neagră.

— Jocul chiar e amuzant, spuse LaLa, apărând lângă ea într-o scânteie de auriu sclipitor şi portocaliu.

Rochia ei fără bretele se asorta cu tatuajele cu foc de dragon de pe braţele ei maronii, iar crăpătura rochiei îi făcea să-i pâlpâie piciorul descoperit de parcă era aprins.

— Arăţi minunat! spuse Evangeline. Lumânările din toată lumea trebuie să te invidieze în seara asta.

— Mulţumesc! Întotdeauna am vrut să fac focul să mă invidieze. LaLa făcu o mică plecăciune. Acum, să ne întoarcem la joc, continuă ea, dând din cap spre tabla de şah unde tânăra cu coroană de hârtie stătea pe vârfurile picioarelor ca să sărute un tânăr înalt cu o capă de nebun negru.

Mâinile îi tremurau, dar obrajii îi erau îmbujoraţi de emoţie şi băiatul părea aproape la fel de nervos. Stătea complet nemişcat. Evangeline nu-şi putu da seama dacă el se temea de sărut sau dacă fata ar fi putut să se răzgândească.

Evangeline se întrebă dacă jocul ar fi putut fi bun pentru sora ei vitregă, dacă i-ar fi crescut încrederea în sine, dar părea că Marisol încă nu intrase pe sub arcadă.

— Ai de gând să încerci şi tu? o întrebă LaLa.

— Nu cred că înţeleg cum funcţionează, spuse Evangeline.

— Nu există multe reguli la şahul sărutului. Fiecare parte are un jucător care îşi mută piesele umane, cuplându-le cu piese opuse până când o pereche decide că s-ar săruta.

— Există un câştigător al jocului sau e doar o scuză ca să-i facă pe oameni să se sărute? întrebă Evangeline.

— Contează? E sărutul...

LaLa încheie cu un oftat.

— De ce nu joci şi tu? întrebă Evangeline.

— Aş vrea, dar nu mă pot abţine să nu-mi încerc norocul cu prinţul Apollo.

Se dădu în spectacol ridicându-şi faţa spre un balcon interior gol şi prefăcându-se că privea cu dor.

Evangeline profită de moment ca să se uite la bal, scrutând cu privirea după alt prinţ. Ar fi fost uşor să se lase dusă de val în timpul galei, dar trebuia să rămână vigilentă. Încă nu o ardeau cicatricile de pe încheietura mâinii, dar nu-i venea să creadă că Jacks nu era acolo. Toţi ceilalţi păreau să fie. Castelul se umplea de oameni mai repede decât putea curge apa într-o corabie care se scufunda.

Poate trebuia doar să caute mai bine. Privirea ei se îndreptă de la un domn la altul, scrutând sala de bal agitată până când... Jacks.

Îi stătu inima în loc. Era lângă marginea ringului de dans, stând tolănit pe o canapea şi jucându-se cu un măr negru într-o mână.

Arăta ca o decizie proastă pe care o persoană nenorocită avea să o ia. Părul lui albastru ca miezul nopţii era încâlcit, capa lui scurtă şi neagră stătea strâmbă într-un fel neglijent, atârnând de un umăr pentru a descoperi o vestă parţial descheiată, cenuşie ca fumul.

Îşi aruncă mărul, se ridică de pe canapea şi abordă o fată din apropiere, care purta o rochie vaporoasă de culoarea zahărului roz. O fată care semăna înspăimântător de mult cu Marisol.

Evangeline clipi de parcă viziunea dinaintea ei s-ar fi putut schimba şi l-ar fi văzut pe Jacks conversând cu fântâna roz de punci. Dar fata chiar era Marisol, iar zâmbetul ei era atât de radios, că Evangeline îi văzu strălucirea din partea cealaltă a sălii de bal.

Când intrase la petrecere?

Evangeline presupuse că arcada ar fi dus-o pe sora ei vitregă în acelaşi loc în care o adusese pe ea, dar ori nu făcuse asta, ori Marisol intrase la bal după ce nu reuşise să o vadă pe Evangeline, apoi mersese direct la Jacks ca un iepuraş inocent care sărea în calea vânătorului.

Evangeline privea îngrozită în timp ce Marisol zâmbea cu sfială. Jacks îşi strâmbă gura într-un fel ispititor şi se înclină în faţa ei ca un gentleman. Noaptea trecută, Jacks ignorase pe toată lumea, cu excepţia lui Evangeline şi a lui Apollo, dar acum părea că o invita pe Marisol la dans.

Evangeline simţi o strânsoare incomodă în jurul coastelor. Dintre toţi tinerii pe care sora ei vitregă putea să-i întâlnească la Noaptea Nesfârşită, de ce trebuia să fie Jacks? Evangeline nu credea că era doar o coincidenţă. Nu ştia ce fel de joc juca Jacks, dar nu putea să-l lase să o atragă şi pe biata Marisol în el. Ea deja trecuse prin destule.

Evangeline trebuia să stea departe de Jacks, dar nu îl putea lăsa să îi facă rău surorii ei vitrege.

Se întoarse spre LaLa, gata să-şi ceară scuze pentru încheierea conversaţiei, când tot castelul începu să vuiască şi să se cutremure. Balcoanele de piatră se umplură de trompetişti în haine arămii apretate.

Fiecare cap privi în sus. Apoi fiecare cap se întoarse când o uşă etichetată cu *Maiestatea Sa* se deschise şi prinţul moştenitor Apollo Acadian intră călare în sala de bal pe un mare cal auriu.

— Înălţimea Voastră!

— Prinţe Apollo!
— Vă iubim! strigară oamenii de parcă nu se puteau abţine.
Apollo arăta mai puţin rafinat decât noaptea trecută. Renunţase la coroană şi nici nu purta o haină. În seara asta, era îmbrăcat ca un vânător, cu cizme aspre, pantaloni maronii ca lemnul, o cămaşă cu gulerul descheiat şi o vestă de blană decorată, peste care erau încrucişate curele din piele, de care era prins un arc auriu şi o tolbă cu săgeţi pe spatele lui drept.
Ar fi putut fi arcaşul din povestea nordică preferată a lui Evangeline, *Balada arcaşului şi a vulpii.* În timp ce căuta cu privirea prin sala de bal, ochii lui ardeau la fel de intens ca atunci când o privise plecând din balconul lui noaptea trecută.
— Cred că vrea să te găsească!
LaLa o prinse de braţ, trăgând-o mai aproape de ea în timp ce ţipă:
— Tu trebuie să fii Vulpea lui.
— Asta e ceva bun sau ceva rău? murmură Evangeline. Încă nu ştiu cum se termină povestea asta.
— Nimeni nu-şi aminteşte cum se termină povestea aceea, dar nu contează. El nu încearcă să recreeze povestea. El face un gest romantic!
Evangeline rămase fără cuvinte. Apollo trebuia să fi fost, într-adevăr, afectat de sărutul de noaptea trecută.
Era tentată să-l caute din nou pe Prinţul Inimilor, să vadă ce gândea el despre asta. Dar nu îşi putea lua ochii de la prinţul Magnificului Nord în timp ce armăsarul lui auriu îşi încetini paşii şi se opri în mijlocul sălii de bal.
— Bună seara, anunţă Apollo, vocea lui profundă liniştind sunetele făcute de supuşii lui. Ştiu că trebuie să invit cinci doamne la dans, dar nu pot respecta această tradiţie în seara asta. Tăcu o vreme, părând nehotărât pentru scurt timp. În această seară, doresc să dansez doar cu o fată.
În cele din urmă, ochii lui întunecaţi îi priviră pe cei ai lui Evangeline.

Şi erau lacomi.

Ei i se înmuiară picioarele.

În toată sala de bal, multe doamne începură să leşine de emoţie.

— Ştiam eu, cârâi LaLa.

— Eşti lângă mine. Poate se uită la tine, şopti Evangeline.

— Amândouă ştim că nu face asta.

Leşinară şi mai multe.

Apollo descălecă de pe cal, apoi merse spre ea cu o încredere neruşinată, aşa cum se putea mişca doar cineva care nu fusese respins niciodată.

Evangeline îşi eliberă braţul din strânsoarea LaLei şi făcu un pas înainte pentru o plecăciune.

Dar Apollo se opri la câţiva paşi de ea şi îşi întinse braţul spre altă fată, o fată foarte drăguţă, într-o rochie de culoarea şampaniei, cu părul drept şi negru ca o perdea lucioasă, peste care era aşezată o coroană subţire aurie.

Evangeline ar fi putut împietri din nou.

LaLa o luă din nou repede de braţ şi o trase înapoi în mulţime, dar nu înainte să-i ajungă la urechi câteva râsete şi chicotiri.

— Ai văzut-o?

— Credea că prinţul venea la ea.

— Ignoră-i, spuse LaLa. Şi eu am crezut că te va invita pe tine.

— Cred că mi-am învăţat lecţia: să nu mai cred tot ce scrie în ziarele cu bârfe, încercă Evangeline să glumească, sperând să îşi oprească lacrimile de ruşine.

LaLa fu destul de amabilă încât să râdă, dar acel sunet fu repede înăbuşit de toate celelalte voci. Fata drăguţă pe care Apollo o alesese era favorita prinţesă Serendipity Skystead şi părea că toată lumea se aşteptase la asta.

— Ştiam eu.

— E atât de sofisticată – şi vorbeşte douăzeci şi şapte de limbi străine.

— Familia ei e de viţă nobilă. Chiar nu exista altă alegere.

Cu fiecare comentariu, Evangeline se simţi tot mai mică, micşorându-se în mulţime în timp ce încerca să înăbuşe vocile şi să-şi potolească umilinţa tot mai mare.

Era o prostie. Nici măcar nu-L cunoştea. Nu ar fi trebuit să se simtă atât de respinsă, dar nu îi venea să creadă că aşa avea să se încheie aventura ei în Nord, înainte să înceapă cu adevărat. Şi o parte din ea chiar credea că sărutul lăsase o impresie, dar poate doar pentru ea.

Evangeline se eliberă din strânsoarea braţului LaLei.

— Cred că merg să-mi iau nişte punci. Poate destul cât să mă înec cu el.

„Vulpiţo, nu-ţi stă bine să-ţi plângi de milă.”

Evangeline încremeni.

Vocea înceată din capul ei suna foarte asemănător cu cea a lui Jacks. Nu-i mai auzise niciodată vocea aşa. Nici măcar nu era sigură că era, într-adevăr, Jacks – putea să fi fost imaginaţia ei –, dar îi aminti de Marisol şi că trebuia să o salveze.

Evangeline scrută balul după sora ei vitregă şi Jacks. Dar nu îi găsi. Mulţimea devenise prea deasă.

— Pardon, spuse o voce profundă din spatele ei. Semăna foarte mult cu vocea prinţului Apollo. Dar Evangeline ştia că nu trebuia să cedeze altei iluzii ruşinoase şi să-şi imagineze că el o găsise ascunzându-se lângă fântâna de punci.

— Evangeline... Vocea se auzi un pic mai tare şi fu urmată de atingerea uşoară a unor mănuşi moi de piele pe umărul ei gol. Te deranjează dacă te întorci? Oricât de drăguţ ar fi spatele tău, aş prefera să-ţi văd faţa.

Evangeline riscă să arunce o privire prudentă peste umăr.

Prinţul Apollo stătea chiar în spatele ei. Putea să jure că era mai înalt decât şi-l amintea în timp ce se uita în jos, la ea, cu un zâmbet care era puţin mai timid decât cel pe care îl afişase tuturor celor din sala de bal. Doar o înclinare discretă a buzelor.

— Bună, din nou. Vocea lui deveni răguşită şi blândă. Arăţi ca un vis devenit realitate.

Ceva se topi înăuntrul lui Evangeline. Dar, după presupunerea ei de mai devreme, se temea să-şi imagineze de ce ar fi stat el acolo, holbându-se la ea de parcă vorbise serios.

O mică mulţime începuse să se adune în jurul lor şi nimeni nu se mai prefăcea că nu se uită la ei.

Încercând să-i ignore, Evangeline se întoarse cu totul şi reuşi să facă o plecăciune sigură în faţa prinţului.

— E o plăcere să vă revăd, înălţimea Voastră.

— Am sperat că, după noaptea trecută, îmi vei spune doar Apollo. Îi luă mâna, o duse la buzele lui şi îi sărută degetele atent, aproape reverenţios.

Atingerea o făcu pe Evangeline să simtă fiori uşori pe piele, dar privirea ochilor lui de bronz aprins o lăsă fără respiraţie. Simţi din nou cum i se înmoaie picioarele şi cum speranţa o făcea să-şi imagineze lucruri la care nu trebuia să se gândească.

Aşteptă ca el să spună mai multe, dar prinţul doar înghiţi în sec. De câteva ori. Mărul lui Adam i se ridică şi coborî. Părea să fi rămas fără cuvinte. Neliniştit. Îl neliniştea pe prinţul care se arătase la balcon noaptea trecută.

Asta îi dădu curajul să spună:

— Credeam că veţi invita doar o doamnă la dans în seara asta.

— Nu aş fi făcut nici măcar asta, dar, din păcate, există o lege care spune că trebuie să invit cel puţin o fată. Înghiţi în sec din nou, apoi vocea lui deveni mai profundă. Te-aş fi invitat, dar ştiam că, dacă ai fi fost în braţele mele, nu aş fi rezistat unui întreg dans înainte să fac asta.

Apollo se lăsă pe un genunchi.

Evangeline uită brusc să respire.

Nu putea să facă ceea ce credea ea că făcea. Nici nu voia să se gândească la ceea ce credea că făcea el – nu după ce se făcuse de ruşine mai devreme.

Dar toţi oamenii pe care încerca să-i ignore trebuiau să se fi gândit la acelaşi lucru la care ea încerca să nu se gândească. Începură să se audă din nou şoaptele şi

mulţimea din jurul lor creştea, închizându-i pe Evangeline şi pe Apollo într-un cerc de rochii de bal, veste de mătase şi chipuri şocate. O vedea pe Marisol printre ele, zâmbind cu gura largă. Evangeline nu-l zări pe Jacks, dar se întrebă ce credea el despre asta. Încă nu ştia ce voia el. Dar, dacă Jacks era rivalul lui Apollo, nu îşi putea imagina că Jacks plănuise această turnură.

Apollo îi luă amândouă mâinile şi i le strânse cu căldură.

— Te vreau, Evangeline Fox. Vreau să scriu balade despre tine pe pereţii Palatului Lupului şi să-ţi gravez cu săbii numele pe inima mea. Vreau să fii soţia mea, prinţesa mea şi regina mea. Căsătoreşte-te cu mine, Evangeline, şi lasă-mă să-ţi ofer totul.

Îi duse din nou mâna la buzele lui şi, de data asta, când se uită la Evangeline, fu ca şi cum restul sărbătorii nu mai exista. Ochii lui spuneau o mie de cuvinte minunate. Dar cuvântul pe care îl simţea cel mai mult era *dorită.* Apollo o dorea mai mult decât pe oricine din sala de bal.

Nimeni nu se uitase vreodată la Evangeline aşa până atunci – nici măcar Luc. De fapt, nici măcar nu şi-l mai putea imagina pe Luc. Tot ce putea vedea era dorul, speranţa şi teama amestecate din expresia lui Apollo, de parcă ea ar fi putut spune *nu.* Dar cum putea să facă asta?

Pentru prima dată, după luni de zile, simţea că îi ieşea inima din piept.

Şi aşa, când Evangeline îşi deschise gura, spuse exact ce ar spune majoritatea fetelor dacă un prinţ le-ar cere în căsătorie în mijlocul unei săli de bal fermecate.

— Da.

CAPITOLUL 19

Imediat ce Evangeline ţipă „da”, trompetiştii de deasupra le cântară o urare din alămuri, toţi cei din sala de bal aplaudară, iar Apollo o luă în braţe galant.

Zâmbetul lui era bucurie pură. Ar fi sărutat-o atunci. El îşi cobora pleoapele şi gura lui se lăsa în jos. Şi…

Evangeline încercă să se aplece spre el.

Era în mijlocul unui basm, plutind în mijlocul unui castel fermecat, lângă un prinţ care tocmai o alesese pe ea în locul oricărei fete de acolo.

Dar felul în care se apleca să o sărute o făcu să se gândească la alt sărut. La ultimul lor sărut, un sărut pe care Jacks îl orchestrase din motive pe care ea încă nu le înţelegea. Dar dacă pentru *asta* îl dorise? Evangeline nu voia să creadă că această cerere în căsătorie era făcătura lui Jacks. Nu avea de unde să ştie că un sărut ar fi provocat asta – şi nu înţelegea de ce el ar fi vrut această logodnă. Era mult mai uşor şi mai plăcut să îşi imagineze că asta nu era deloc ce îşi dorise Jacks.

Sorţile nu trebuiau să fie geloase?

— Eşti bine? Mâna caldă a lui Apollo urcă pe spatele ei, mângâindu-l blând de parcă ar fi încercat să o trezească dintr-un coşmar. Nu te-ai răzgândit, nu-i aşa?

Evangeline inspiră, timorată.

Încă nu-l văzuse pe Jacks în mulţime, dar simţea că tot regatul o privea. Toţi cei din sală se adunaseră, înconjurându-i cu priviri de admiraţie până la invidie.

— Eşti copleşită. Degetele lui Apollo îi găsiră bărbia şi îi înclinară faţa către a lui. Îşi pare rău, inima mea. Aş fi vrut să fac asta în intimitate pentru noi. Dar vom avea o

mulţime de momente de intimitate în viitor. Îşi lăsă capul în jos, pregătindu-se încă o dată să se aplece pentru un sărut.

Evangeline trebuia doar să-şi închidă ochii şi să-l sărute şi ea. Asta era şansa ei la un final fericit. Şi, când îşi dădea la o parte îndoielile, Evangeline se simţea fericită. Asta sperase, acesta era motivul pentru care venise în Nord. Îşi dorise o poveste de dragoste ca a părinţilor ei. Îşi dorise o dragoste la prima vedere şi o şansă cu prinţul, iar acum acestea erau ale ei.

Îşi înălţă capul spre al lui.

Gura lui Apollo o întâlni pe a ei înainte să poată închide ochii. Noaptea trecută, el ezitase la început, dar în seara asta, el luă iniţiativa cu încrederea unui prinţ care nu fusese refuzat niciodată. Buzele lui erau moi, dar sărutul se transformă în flori căzând de pe rochia ei şi oftaturi şocate din mulţime în timp ce el o ridică, o învârti şi o sărută, o sărută, o sărută. Era genul de sărut al viselor febrile, un amestec neclar de căldură ameţitoare şi atingere şi, de data asta, Jacks nu îl încheie. Evangeline nu îi simţi mâna rece pe umăr şi nu îi auzi vocea în minte, spunându-i că făcuse o greşeală. Auzi doar murmurele lui Apollo promiţându-i că tot ce şi-ar fi putut dori avea să fie al ei.

CAPITOLUL 20

După ce tatăl lui Evangeline murise, avusese vise în care ambii ei părinţi încă erau în viaţă. În visele ei, Evangeline era în magazinul de curiozităţi, uitându-se pe fereastră şi aşteptând ca ei să sosească. Îi vedea venind pe stradă, ţinându-se de mână şi, chiar când să ajungă la uşă – chiar când trebuia să le audă vocile şi să simtă cum o îmbrăţişau –, Evangeline se trezea. Întotdeauna încerca, disperată, să adoarmă din nou, ca să mai viseze un minut.

Acele vise fuseseră cele mai bune părţi ale nopţilor ei. Dar acum, trezirea părea o visare. Un pic ireală şi minunată. La început, Evangeline nu îndrăzni să deschidă ochii. Multă vreme, speranţa ei fusese fragilă ca un balon de săpun şi încă se temea că speranţa putea să se spargă. Se temea că avea să se trezească în camera ei mică din Valenda.

Dar Valenda era la jumătate de lume depărtare şi, în curând, nu avea să mai fie niciodată singură.

Când Evangeline deschise ochii, încă era în Valorfell, în patul ei ca un cufăr de comori din hanul Sirena şi Perlele, şi era logodită cu un prinţ!

Evangeline nu îşi putu opri zâmbetul care i se întinse pe faţă sau chicotul care îi ieşi din piept.

— O, ce bine! În sfârşit, te-ai trezit.

Marisol băgă capul după uşă, aducând un val de căldură de la focul din camera învecinată. Trebuia să se fi trezit de ceva vreme. Deja era îmbrăcată într-o rochie crem şi culoarea piersicilor, iar părul ei şaten-deschis era împletit cu grijă, şi ţinea două ceşti de ceai aburind care umplură apartamentul răcoros al lui Evangeline cu arome de ilex şi

mentă albă. Ambele fete fuseseră atât de obosite când plecaseră, în sfârşit, de la bal că, practic, se trântiseră în trăsură, apoi dormiseră pe tot drumul până la han.

— Eşti un înger.

Evangeline se ridică şi aşteptă recunoscătoare ceaşca de ceai fierbinte.

— Nu-mi vine să cred că ai reuşit să dormi după ce s-a întâmplat noaptea trecută, spuse Marisol entuziasmată, dar vocea ei era nefiresc de ascuţită şi degetele îi tremurau în timp ce ţinea ceaşca de ceai.

Evangeline îşi imagină că, deşi sora ei părea entuziasmată, nu putea fi ceva uşor pentru Marisol – să o vadă pe Evangeline având parte de un final fericit în timp ce pe ea oamenii încă o numeau Mireasa Blestemată.

Totul din cauza lui Evangeline.

Iar acum Evangeline avea şi mai multe de pierdut dacă îi spunea lui Marisol adevărul despre înţelegerile ei cu Jacks.

Brusc, ceaiul avu gust de lacrimi şi sare în timp ce Marisol continuă:

— Cererea în căsătorie făcută de prinţul Apollo a fost cel mai romantic lucru pe care l-am văzut vreodată – ar putea să fie cel mai romantic lucru care s-a întâmplat vreodată. Vei fi o mireasă foarte frumoasă!

— Mulţumesc, spuse Evangeline încet. Dar nu trebuie să vorbim doar despre asta.

Marisol se încruntă.

— Evangeline, nu trebuie să-ţi ascunzi fericirea ca să mă faci să mă simt mai bine. Vei fi o prinţesă. Nimeni nu merită asta mai mult decât tine. Şi ai avut dreptate în legătură cu noaptea trecută. Nimeni nu m-a recunoscut ca Mireasa Blestemată. Cineva chiar m-a invitat la dans. L-ai văzut? Marisol îşi muşcă buza şi zâmbi. Cred că era cel mai frumos de acolo – în afară de prinţul Apollo, bineînţeles. Avea părul albastru-închis, ochii albaştri-deschişi şi cel mai misterios zâmbet. Îl cheamă Jacks şi deja sper…

— Nu!

Marisol se trase în spate de parcă fusese pălmuită.

Evangeline se aplecă ruşinată. Nu voise să fie atât de aspră, dar trebuia să-şi apere sora vitregă de Jacks.

— Îmi pare rău, dar am auzit că e periculos.

Marisol îşi strânse buzele.

— Ştiu că ziarele de scandal au fost amabile cu tine, dar credeam că te-ai învăţat minte şi nu mai asculţi vorbele urâte şoptite pe la spatele oamenilor.

— Ai dreptate, nu ar trebui să ascult bârfele, dar nu sunt doar zvonuri. Evangeline încercă să vorbească pe un ton mai blând de data asta. L-am întâlnit pe Jacks. A fost la petrecere în prima noapte şi… Nu cred că e bun pentru tine.

Marisol pufni.

— Evangeline, nu ne putem mărita toate cu un prinţ. Unele dintre noi au noroc dacă primesc un pic de atenţie.

— Marisol, eu…

— Nu, îmi pare rău, spuse repede Marisol, pălind la faţă. Nu ar fi trebuit să spun asta. Aşa vorbeşte mama, nu eu.

— E în ordine, spuse Evangeline.

— Nu, nu e.

Marisol se uită în jos, la stropii de ceai pe care tocmai îi vărsase pe fustele ei şi ochii ei deveniră înlăcrimaţi. Dar Evangeline ştia că nu plângea din cauza fustelor. Niciodată nu era din cauza fustelor.

Marisol se cocoţă pe marginea patului, încă holbându-se la pata de pe rochia ei, cu vocea îndepărtată.

— Ai jucat vreodată jocul acela în copilărie – cel în care scaunele sunt aşezate într-un cerc şi, când se opreşte muzica, trebuie să-ţi găseşti un scaun pe care să te aşezi? Dar niciodată nu sunt destule scaune pentru toţi, aşa că o persoană rămâne întotdeauna fără loc în cerc şi apoi e dată afară din joc. Aşa mă simt eu, de parcă mi-am pierdut şansa la un scaun şi acum am fost dată afară din joc.

Marisol inspiră tremurând, iar Evangeline simţi asta în pieptul ei.

Întotdeauna fusese o provocare pentru ea să stabilească o legătură cu Marisol. Niciodată nu păruseră să aibă multe în comun, cu excepţia lui Luc, care era îngrozitor de

împărţit. Dar el începea să fie cel mai puţin important din tot ce aveau de împărţit.

Privind-o pe Marisol, Evangeline îşi aminti de acele luni în care lucrase în librărie şi începuse să se simtă ca unul dintre romanele uitate de pe rafturile uzate din spate, ignorată şi singură. Dar Evangeline întotdeauna avusese speranţa că lucrurile aveau să se schimbe. Îşi pierduse părinţii, dar avea amintirile cu ei pe care să le păstreze, poveştile lor şi vorbele lor de încurajare. Dar Marisol o avusese doar pe mama ei, care o dărâmase în loc să îi dea putere.

Evangeline îşi puse ceaiul la o parte, alunecă pe pat şi o îmbrăţişă strâns pe Marisol. Nu ştia dacă avea să fie vreodată suficient de curajoasă ca să îi vorbească despre Luc sau să îi mărturisească ce se întâmplase cu adevărat în ziua nunţii lui Marisol. Dar avea să continue să încerce să găsească moduri de a se revanşa faţă de Marisol, mai ales acum că Apollo o punea pe Evangeline în poziţia ideală de a face asta.

Sora ei vitregă se aplecă, pufnind.

— Îmi pare rău că ţi-am stricat fericirea.

— N-ai stricat nimic şi n-ai fost dată afară din niciun joc. În Nord, nici măcar nu se joacă acel joc muzical. Am auzit că a fost scos în afara legii şi înlocuit cu şahul săruturilor.

În timp ce spuse asta, Evangeline deja îşi imagina că organiza o partidă pentru sora ei vitregă cu fiecare tânăr eligibil din ţinut. Poate-i cerea ajutorul lui Apollo?

Poate nu îndrepta totul, dar era un început. Evangeline era gata să-i sugereze ideea când cineva bătu la uşă.

Ambele fete săriră din pat, vărsând mai mult ceai, pe covor de data asta. Singura persoană care bătuse vreodată la uşa lor fusese Frangelica, dar bătăile ei erau mai blânde. Acestea sunau aproape ca şi cum ar fi fost furioase.

Evangeline întârzie doar o secundă ca să îşi ia un halat de lână înainte să se repeadă la uşă. Lemnul tremură în timp ce ea se apropie.

— Evangeline! strigă vocea lui Apollo de pe partea

cealaltă. Evangeline, eşti acolo?

— Deschide! o îndemnă Marisol. *E prinţul,* şopti ea, de parcă acest titlu însemna că acţiunile lui nu erau deloc alarmante.

— Evangeline, dacă eşti acolo, te rog, lasă-mă să intru, o rugă Apollo.

Vocea lui avea tonuri de frică şi disperare.

Ea deschise zăvorul.

— Apollo, ce…

Evangeline fu întreruptă în timp ce uşa se deschise, iar Apollo dădu buzna în apartamentul tinerelor, împreună cu o duzină de soldaţi regali.

— Inima mea, eşti în siguranţă! O luă în braţe. Pieptul lui se umfla tare când respira. Ochii lui aveau cearcăne. Am fost atât de îngrijorat! N-ar fi trebuit să te las să pleci azi-noapte.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

Soldatul cel mai apropiat întinse un ziar de scandal umed pentru ca Evangeline să îl citească în timp ce Apollo nu o mai ţinu în braţe atât de strâns.

Zvonul Zilnic

LOGODIŢI!

de Kutlass Knightlinger

În trecut, Noaptea Nesfârşită a durat săptămâni întregi, uneori chiar şi luni. Dar noaptea trecută, la câteva minute după ce a sosit la bal, prinţul moştenitor Apollo Acadian a cerut-o în căsătorie pe cea care era jokerul sudic preferat al tuturor, Evangeline Fox.

Apollo şi-a parafat logodna cu un sărut care le-a făcut pe jumătate dintre doamne să plângă. Deşi câteva fete păreau mai mult furioase decât triste. După ce prinţul a abandonat-o pe prinţesa Serendipity Skystead în mijlocul ringului de dans pentru a o cere în căsătorie pe aleasa lui, prinţesa părea gata să comită o crimă. Mireasa Blestemată nu a reuşit să-i facă rău lui Evangeline, dar, în timp ce privea declaraţia de iubire a lui Apollo, părea că vrea să transforme cuplul în stană de piatră. Şi una dintre sursele mele cu auz fin a auzit-o pe matroana Casei

Fortuna bombănind către nepoata ei, Thessaly, că prinţul ar fi trebuit să o aleagă pe ea, dar că nu era prea târziu să schimbe asta.

Prinţul Apollo şi domnişoara Evangeline Fox se vor căsători peste o săptămână – bineînţeles, dacă nimeni nu îi va face ceva rău până atunci.

Evangeline se opri din citit.

— Ce scrie? întrebă Marisol.

— Doar o altă distorsionare a adevărului, se eschivă Evangeline. Luă ziarul de la paznic şi îl aruncă în foc înainte ca Marisol să vadă vreun cuvânt despre ea. Kutlass doar încearcă să vândă ziare scriind că sunt în pericol. Nimeni n-a încercat să-mi facă rău, îl asigură ea pe Apollo. După ce ne-am despărţit azi-noapte, eu şi cu Marisol ne-am întors aici şi am dormit până mai înainte.

Apollo scrâşni din dinţi şi se întoarse spre Marisol de parcă de-abia atunci îi observa prezenţa.

Marisol se încordă. Se oprise din plâns, dar încă părea mică şi fragilă. Iar Evangeline ştiu că trebuia să intervină înainte să se facă mai multe greşeli.

— Sora mea vitregă nu mi-ar face rău niciodată. De fapt, e posibil să-i împiedici pe domnul Knightlinger şi ziarul lui, *Zvonul Zilnic,* să mai tipărească minciuni urâte despre ea?

Apollo părea să vrea să obiecteze; era clar că el credea bârfa. Dar, cu cât se uita Evangeline mai mult la el, cu atât părea să se domolească. Ridurile din jurul ochilor lui dispărură, iar umerii lui largi şi încordaţi se relaxară.

— Asta te-ar face fericită?

— Da.

— Atunci mă voi asigura că se va face asta. Dar am nevoie să-mi faci şi tu o favoare.

Apollo atinse obrazul lui Evangeline cu mâna lui.

Încă nu era obişnuită să îl simtă. Mâna lui era mai mare decât al lui Luc, dar atingerea lui era mai tandră. Dar privirea ochilor lui înfundaţi în orbite era chinuită.

— Vreau să te muţi în Palatul Lupului, cu mine, unde vei fi în siguranţă faţă de orice fel de ameninţare.

CAPITOLUL 21

21

Zvonul Zilnic

AU MAI RĂMAS ŞASE ZILE!

de Kutlass Knightlinger

Nimeni nu ştie cât de mare e Palatului Lupului, dar legenda spune că Wolfric Valor a construit fiecare turn spiralat, fiecare sală mare boltită, fiecare pivniţă de tortură, fiecare curte romantică şi fiecare pasaj secret al castelului ca dar de nuntă pentru mireasa lui, Honora.

Nu ştiu ce dar de nuntă plănuieşte Apollo să îi facă domnişoarei Evangeline Fox, dar am auzit un zvon că deja ar fi mutat-o în Palatul Lupului, împreună cu sora ei vitregă, Marisol Tourmaline, despre care sursele mele m-au asigurat că nu e blestemată şi nici nu plănuieşte să îşi blesteme sora vitregă. De fapt, s-a confirmat că domnişoara Tourmaline va rămâne aici şi va face parte din curtea regală nordică după nuntă.

(continuarea pe pagina 7)

CAPITOLUL 22

În următoarea zi, fu adusă rochia de mireasă. Evangeline o găsi întinsă pe patul ei de prinţesă din Palatul Lupului. Rochia era albă şi aurie, şi avea o pereche de aripi cu pene care atingeau podeaua.

Draga mea Evangeline,

Am văzut rochia asta şi m-am gândit la tine pentru că eşti un înger.

Pentru totdeauna, cea mai adevărată iubire a ta,

Apollo

CAPITOLUL 23

A doua zi, Evangeline se trezi şi îşi găsi cada de baie plină cu ceea ce părea o sclipitoare comoară a piraţilor.

Draga mea Evangeline,
Meriţi să te scalzi în diamante.
Pentru totdeauna, cea mai adevărată iubire a ta,
Apollo

CAPITOLUL 24

Apoi primi un grajd întreg de cai. Armăsarii erau albi şi lucioşi, împodobiţi cu şei roz-aurii, aceeaşi culoare ca a părului lui Evangeline.

— Ca să călărim împreună la apus, spuse Apollo.

Privirea lui era plină de adoraţie şi îşi întinse mâinile spre ale ei.

Degetele ei păreau mici în strânsoarea lui caldă, dar începeau să se potrivească.

— Nu trebuie să-mi faci atât de multe cadouri, spuse ea.

— Ţi-aş da lumea întreagă dacă aş putea. Luna, stelele şi toţi sorii din univers. Orice pentru tine, inima mea.

CAPITOLUL 25

Era mai mult decât ar fi putut visa Evangeline sau şi-ar fi dorit. Ultimele câteva zile fuseseră un vârtej de minunăţii. Apartamentul ei regal era plin de rochii colorate, flori şi cadouri. Chiar şi împărăteasa Scarlett îi trimisese ceva, deşi Evangeline habar n-avea cum fusese livrat pacheţelul atât de repede.

Evangeline ar fi trebuit să simtă fluturi în stomac. Ar fi trebuit să se simtă entuziasmată, curtată şi iubită. Apollo era generos, atent şi extrem de amabil cu ea. Şi, cu siguranţă, simţea ceva când se gândea la el, dar, din păcate, nu erau fluturi în stomac. Era ceva mai apropiat de senzaţia de nelinişte pe care o simţise atunci când făcuse o înţelegere cu Jacks sau de senzaţia că ceva era greşit când aflase că Luc o ceruse în căsătorie pe Marisol.

Ceva nu era cum ar fi trebuit să fie.

Evangeline se aşeză pe canapeaua lată din faţa focului, puse jos cutiuţa roşie pe care i-o trimisese împărăteasa Scarlett, apoi luă ziarul de scandal din dimineaţa aceea.

Zvonul Zilnic

AU MAI RĂMAS TREI ZILE!

de Kutlass Knightlinger

Evangeline Fox şi prinţul Apollo Acadian sunt logodiţi de mai puţin de o săptămână şi oamenii deja compun cântece despre ei şi spun că povestea lor de dragoste este cea mai frumoasă pe care a văzut-o vreodată Magnificul Nord. Zvonurile care circulă sunt extravagante – mai ales pentru un prinţ care a spus odată că nu-şi va alege nicio mireasă – şi sunt încântat să raportez că

am reuşit să obţin un interviu rar cu prinţul moştenitor pentru a afla care poveşti despre el sunt adevărate.

Kutlass: Toată lumea vorbeşte despre dumneavoastră şi Evangeline Fox. Oamenii spun că sunteţi complet vrăjit. Am auzit că staţi în curte, sub fereastra ei, în fiecare seară, pentru a-i cânta serenade, că aţi declarat ziua ei de naştere o sărbătoare şi că aţi cerut să se refacă toate cele o sută douăzeci şi două de portrete ale dumneavoastră în aşa fel încât să includă şi înfăţişarea ei. Există vreun adevăr în vreuna dintre aceste poveşti?

Prinţul Apollo: Am făcut mai mult decât atât, domnule Knightlinger. (Cu un zâmbet mândru, prinţul şi-a descheiat jumătate din cămaşă şi a dat-o la o parte ca să dezvăluie un tatuaj impresionant care înfăţişa o pereche de săbii curbate în formă de inimă care conţinea un nume: Evangeline.)

Kutlass: E impresionant, Înălţimea Voastră.

Prinţul Apollo: Ştiu.

Kutlass: Nimeni nu se poate îndoi că sunteţi îndrăgostiţi când vă văd împreună. Dar am auzit şoapte conform cărora Consiliul Marilor Case ar fi nemulţumit că aţi ales nu doar o mireasă străină, ci şi una fără o familie importantă. Oamenii spun că aceştia doresc ca nunta să fie anulată şi că de aceea aţi stabilit o dată atât de devreme pentru ea.

Prinţul Apollo: Asta e o minciună. Chiar dacă ar fi adevărat, nimic nu m-ar putea ţine departe de iubirea vieţii mele.

Kutlass: Dar fratele dumneavoastră, prinţul Tiberius? Se zvoneşte că v-aţi certat din nou săptămâna asta. Se spune că a susţinut obiecţia Marilor Case faţă de alegerea miresei dumneavoastră pentru că vrea să împiedice căsătoria dumneavoastră şi să vă împiedice să deveniţi rege.

Prinţul Apollo: E fals. Fratele meu nu ar putea fi mai fericit pentru mine.

Kutlass: Atunci de ce spun oamenii că a dispărut din nou?

Prinţul Apollo: Unii oameni uită că şi Tiberius e un prinţ şi că are propriile lui datorii regale.

Prinţul Apollo nu mi-a spus dacă prinţul Tiberius va veni la nuntă, dar interviul nostru a confirmat zvonurile conform cărora prinţul moştenitor a fost complet vrăjit de viitoarea lui mireasă. N-am văzut pe nimeni atât de îndrăgostit ca prinţul Apollo.

Ce bine ar fi fost dacă Evangeline chiar ar fi crezut că

prinţul Apollo era cu adevărat îndrăgostit! Dar, din păcate, se temea că Kutlass avea dreptate când spunea despre logodnicul ei că era *vrăjit.*

Evangeline credea în dragostea la prima vedere, credea într-o iubire ca a părinţilor ei, o iubire de poveste. Venise în Nord sperând să găsească o asemenea iubire. Dar acţiunile şi sentimentele lui Apollo erau extreme, nu păreau a fi din iubire. Semănau mai mult cu o obsesie – lacome şi excesive şi, dacă era sinceră, un pic tulburătoare. Ca rezultatul acţiunii unei vrăji sau a unui blestem – sau a unei Sorţi.

Când Apollo o ceruse în căsătorie, Evangeline se grăbise să creadă că Jacks nu ar vrea această căsătorie. Dar acum nu se putea abţine să nu se întrebe: dacă sângele cu care Jacks îi pictase buzele îi infuzase sărutul cu o putere magică ce îl făcuse pe Apollo să se *îndrăgostească* de ea?

Nu voia să se gândească la asta. Nu voia să se gândească deloc la Jacks. Dar, dacă Jacks i-ar fi făcut ceva lui Apollo, atunci asta ar fi explicat comportamentul exagerat al lui Apollo.

Dar de ce?

Evangeline nu-şi putea imagina niciun motiv pentru care Jacks ar fi vrut ca ea şi Apollo să se căsătorească, ceea ce îi dădu speranţe că teoria ei era greşită şi că Apollo chiar simţea o dragoste dramatică la prima vedere.

Îşi dorea cu disperare să creadă că urmau să aibă parte de o poveste de dragoste ca în basme. Voia ca totul să fie real. Nu voia să se întoarcă în casa lui Agnes sau în Valenda, unde cea mai bună parte a zilelor ei era atunci când suna un clopoţel în faţa unei librării.

Apoi era Marisol. Sora ei vitregă începuse totul aici cu stângul, dar Apollo aranjase ca ziarele să nu mai scrie nimic rău despre ea şi, dacă Evangeline se mărita cu Apollo, putea face mai mult pentru Marisol.

Dar, dacă Apollo era sub influenţa unei vrăji de-a lui Jacks, nimic din toate astea nu conta şi nu era real.

Evangeline rulă încet ziarul cu bârfe, ştiind ce trebuia să facă, dar, chiar şi aşa, temându-se.

Nu voia să-l revadă pe Jacks. Dar, dacă îi făcuse asta lui Apollo, atunci trebuia să-l convingă să desfacă ce făcuse.

Evangeline nu credea că Prinţul Inimilor avea să-l elibereze pe Apollo din bunătatea inimii lui, de vreme ce toate poveştile spuneau că inima lui Jacks nici măcar nu bătea. Dar Evangeline nu trebuia să se bazeze pe bunătatea lui Jacks. Dacă Jacks voia ca ea să se mărite cu prinţul, asta îi oferea un avantaj şi plănui să îl folosească pentru a-l face pe Jacks să îl vindece pe prinţul Apollo, apoi să afle exact ce voia Jacks.

Dragă Jacks,

Sper să avem o şansă de a vorbi despre o chestiune importantă care necesită ajutorul tău imediat. Dacă nu eşti ocupat cu altceva, m-aş bucura să ne întâlnim mâine, în timpul plimbării mele de dimineaţă, în pădurea de lângă Palatul Lupului.

Cu sinceritate,
Evangeline Fox

CAPITOLUL 26

Vulpiţo,

Dacă ai încercat să scrii o scrisoare ameninţătoare sau convingătoare, mai ai de lucrat la abilităţile tale. N-am timp să hoinăresc prin păduri cu tine, dar ne putem întâlni mâine, la prânz, pe Aleea Capricornului.

J

Dragă Jacks, încercam doar să fiu politicoasă. Păcat că eşti atât de obişnuit cu conspiraţiile şi înşelăciunea încât nici nu mai poţi recunoaşte politeţea. Nu ne bazăm toţi pe manipulare pentru a obţine ce vrem.

Cu sinceritate,
Evangeline Fox

Bineînţeles că Evangeline nu îi trimise acel mesaj, dar se simţi bine să îl scrie înainte să se furişeze până afară ca să îl întâlnească pe Jacks a doua zi.

Fusese un pic îngrijorată pentru modul în care avea să reuşească asta. După articolul incendiar din ziarul de scandal despre siguranţa ei, Apollo îi oferise o pereche de paznici ca să se asigure că nimeni nu avea să-i facă rău. Dar îi oferise şi libertatea absolută de a face ce îşi dorea, iar ea folosise acea libertate pentru a afla informaţii despre pasajele secrete ale Palatului Lupului. În mod convenabil, era unul chiar în camera ei şi îl folosi ca să evadeze.

Evangeline nu ştia dacă cineva ar fi observat că plecase.

Dar spera că nu aveau să o urmărească până pe fâşia îngustă şi înceţoşată care era Aleea Capricornului.

Se strânse în capa ei căptuşită cu blană şi îşi frecă mâinile, dorindu-şi să fi purtat mănuşi mai groase. Departe de toate docurile şi magazinele, aleea părea genul de loc în care o persoană ar fi ajuns doar dacă s-ar fi rătăcit. Ninsese peste tot în Valorfell peste noapte, dar zăpada părea să fi ratat acest loc neatrăgător, lăsându-i neatinse pietrele cenuşii şi triste. Singura uşă era decorată cu un inel cu cranii, ceea ce o făcu să creadă că acolo nu se făceau afaceri plăcute.

O trăsură neagră, lăcuită şi fără însemne, opri.

Inima ei bătu mai repede. Nu făcea nimic ilegal sau greşit, încerca să facă ceva corect, ceva nobil. Dar inima ei trebuie să fi simţit o ameninţare, deoarece continuă să bată repede când se deschise portiera, iar ea urcă în trăsură.

Jacks arăta ca un grăjdar destrăbălat care furase trăsura stăpânului lui. Stătea tolănit într-o parte a trăsurii, cu o cizmă de piele zgâriată aşezată neglijent pe perne. Haina cenuşie ca fumul stătea mototolită pe scaunul din piele moale de lângă el, iar el era într-o cămaşă de in cu mânecile suflecate şi cu nasturii pe jumătate descheiaţi. Evangeline zări o cicatrice nevindecată pe pieptul lui chiar când îşi puse pumnalul cu nestemate pe un măr argintiu şi începu să-l felieze.

— Te holbezi la toată lumea aşa sau doar la mine?

Jacks îşi ridică privirea. Ochii lui de un albastru intens întâlniră privirea ei.

Nu ar fi trebuit să-i pună sângele în mişcare aşa cum o făcea. Nici măcar nu era o privire lungă, era mai mult o privire neglijentă înainte să se întoarcă la curăţarea cojii metalice a mărului lui, umplând aerul cu o dulceaţă rece.

Evangeline hotărî să treacă direct la subiect.

— Vreau să desfaci orice i-ai făcut prinţului Apollo.

— Care-i problema? Ţi-a făcut ceva rău?

— Nu, nu cred că Apollo mi-ar face rău. Practic, mă venerează – asta e problema. Se gândeşte doar la mine.

Îmi oferă căzi de baie cu nestemate şi îmi spune că are nevoie doar de mine.

— Nu înţeleg de ce asta ar fi o problemă. Gura morocănoasă a lui Jacks se opri într-o poziţie dintre o încruntare şi un râs. Când ai venit prima dată în biserica mea, ţi-ai pierdut iubirea. Acum ţi-am oferit una nouă.

— Aşadar, tu ai făcut asta?

Privirea lui Jacks o întâlni pe a ei, devenind glacială din nou.

— Pleacă, Vulpiţo. Întoarce-te la prinţul tău şi la finalul tău fericit, şi nu-mi mai pune niciodată întrebarea asta.

Cu alte cuvinte: *da.*

Una câte una, micile bule de speranţă din sufletul lui Evangeline se sparseră. *Poc. Poc. Poc.*

Ştiuse că era prea frumos ca să fie adevărat. Simţise că trăia într-o iluzie şi, dacă s-ar fi uitat mai îndeaproape, ar fi văzut că tot ce credea că era praf de stele erau, de fapt, doar tăciunii aprinşi ai unei vrăji malefice. Apollo nu o iubea; din câte ştia, nici măcar nu o plăcea. Spusese odată că ea era visul lui devenit realitate, dar, în realitate, ea era blestemul lui.

— Nu plec din trăsura asta până nu îl vindeci pe Apollo.

— Vrei ca el să nu mai fie îndrăgostit de tine?

— Apollo nu mă iubeşte cu adevărat. Ceea ce simte nu e real.

— Lui i se pare real, spuse Jacks tărăgănat. Probabil e mai fericit decât a fost vreodată în toată viaţa lui.

— Dar, Jacks, viaţa înseamnă mai mult decât fericire! Nu voise să ţipe, dar Soarta era extrem de enervantă. Nu te preface că nu ai făcut nimic rău.

— Binele şi răul sunt subiective. Jacks oftă. Spui că e rău ce i-am făcut lui Apollo. Eu zic că i-am făcut o favoare şi îţi fac una şi ţie. Îţi sugerez să o accepţi – mărită-te cu prinţul şi lasă-l să te facă prinţesă, apoi regină.

— Nu, spuse Evangeline.

Nu era aşa de rău ca atunci când Jacks împietrise toţi participanţii la o nuntă, dar nu putea accepta situaţia în care se afla Apollo. Voia să fie iubirea cuiva, nu blestemul

lui. Şi, dacă Apollo ar fi ştiut ce i se făcuse, îşi imagina că nici el n-ar fi vrut să trăiască aşa.

De asemenea, nu crezuse nici măcar o secundă că asta era o favoare. Jacks voia ca această nuntă să se petreacă. Încă nu ştia de ce, dar făcuse multe eforturi pentru asta.

— Vindecă-l pe Apollo sau am să anulez nunta.

Jacks surâse afectat.

— Nu o să rupi o logodnă cu un prinţ.

— Nu mă provoca! N-ai crezut că aş bea dintr-o cupă cu otravă, dar am făcut-o.

Jacks îşi încleştă fălcile.

Ea zâmbi, triumfătoare.

Apoi trăsura începu să înainteze huruind.

Evangeline strânse pernele ca să nu cadă înainte, în poala lui Jacks.

— Stai – unde mergem?

— La următoarea ta misiune.

Jacks îşi îndreptă privirea spre încheietura ei şi cele două cicatrici în formă de inimă frântă rămase începură să o ardă. Au. Au. Parcă nişte dinţi fierbinţi i se înfigeau în piele.

Evangeline strânse pernele mai tare, făcându-i-se, brusc, greaţă. Încă suporta consecinţele ultimului ei sărut. Nu era pregătită pentru încă unul. Şi era logodită, cel puţin deocamdată.

Ochii albaştri ai lui Jacks sclipiră de parcă îngrijorarea ei i se părea amuzantă.

— Nu te agita, Vulpiţo. Sărutul acesta va fi altfel. Nu îţi voi cere să faci ceva care să pună nunta în pericol.

— Deja ţi-am spus. Nu va fi nicio nuntă dacă nu îl vindeci pe Apollo.

— Şi dacă-l vindec pe Apollo, tot nu va fi o nuntă.

— Atunci cred că-mi voi anula logodna.

— Dacă faci asta, atunci tu vei fi cea care-l va distruge, nu eu. Jacks îşi înjunghie mărul cu cuţitul. Dacă nu te măriţi cu Apollo, inima lui va fi mai frântă decât îţi poţi imagina. Şi nu se va vindeca niciodată cu timpul, rana lui se va agrava şi va puroia. Dacă nu vreau eu, Apollo nu îşi

va reveni niciodată după iubirea lui neîmpărtăşită pentru tine. Îşi va petrece restul vieţii consumat de ea până când, în cele din urmă, îl va distruge.

Jacks încheie cu un zâmbet care părea aproape de-a dreptul vesel, de parcă ideea de a lăsa pe cineva cu inima frântă pentru totdeauna îl făcea să fie în toane mai bune.

Era îngrozitor. Nu exista alt cuvânt pentru a-l descrie – poate doar *fără inimă, depravat* sau *infect.* Felul în care Jacks părea să se bucure de suferinţă era şocant. Poate că până şi mărul din mâna lui simţea mai multă compasiune decât el. Acesta nu era acelaşi tânăr căruia îi sângerase inima frântă în naosul bisericii lui. Ceva dinăuntrul lui era stricat.

LaLa spusese că exista un zvon conform căruia inima lui fusese frântă de sora mai mică a împărătesei. La început, Evangeline nu crezuse asta. Jacks nu i se păruse trist în prima noapte, în Valorfell, doar mai crud şi mai rece. Dar poate asta le făcea inima frântă Sorţilor? Poate că nu le lăsa rănite, singure şi îngrozitor de nefericite. Poate că inimile frânte doar le făceau pe Sorţi mai inumane. Oare asta i se întâmplase lui Jacks?

— Ţi-e milă de mine? Jacks râse, dur şi batjocoritor. Să nu-ţi fie, Vulpiţo. Ar fi o greşeală să îţi spui că nu sunt un monstru. Sunt o Soartă, iar tu nu eşti altceva decât o unealtă pentru mine.

Îşi puse vârful pumnalului la gură şi îşi mişcă buzele până când stoarse câteva picături de sânge.

— Dacă încerci să mă sperii…

— Ai grijă cu ameninţările.

Jacks se repezi în trăsură şi îi apăsă mijlocul buzelor cu vârful însângerat al pumnalului lui.

Evangeline ar fi suspinat dacă nu s-ar fi temut că avea să-i strecoare lama printre buze. Ochii lui albaştri străluciră din nou în timp ce o chinuia cu lama, apăsând-o pe gura ei închisă până când gustă dulceaţa tulburătoare a sângelui lui.

— Singurul motiv pentru care port conversaţia asta e că, aşa cum ţi-ai dat seama, am nevoie ca tu să te măriţi cu

Apollo. Aşa că am să-ţi fac un dar de nuntă. Promit să-l vindec pe prinţ şi să-i şterg toate sentimentele artificiale pentru tine după ce te măriţi cu el.

Trăsura se opri brusc. Dar Jacks nu se mişcă, şi nici Evangeline. Nici măcar nu se uită pe geam să vadă unde se opriseră. Doar îl privea fix.

Jacks o încolţise. Trebuia să se mărite cu Apollo ca să îl salveze. Şi, dacă îl salva – dacă Jacks ştergea sentimentele lui Apollo pentru ea *după* ce se căsătoreau –, atunci Apollo sigur ar fi urât-o aproape la fel de mult cum credea că o iubea atunci.

Singura persoană care ar fi câştigat ar fi fost Jacks.

Prudentă, se lăsă pe spate până când cuţitul lui Jacks nu mai fu pe buzele ei. Dar încă simţea gustul lamei lui ascuţite, răceala metalului şi dulceaţa sângelui lui care încă îi păta buzele. Credea că avea să-i simtă gustul pentru totdeauna.

— Măcar spune-mi de ce vrei nunta asta.

— Doar acceptă darul. Ce vreau nu va face rău nimănui.

Privi pumnalul cu nestemate cu care el tocmai îi apăsase buzele.

— Nu cred că noi doi avem aceeaşi definiţie pentru rău.

— Fii recunoscătoare pentru asta, Vulpiţo. Jacks afişă un zâmbet cu marginile gurii ascuţite. O picătură de sânge îi curse din colţul gurii şi expresia lui deveni tristă. Suferinţa m-a făcut cine sunt.

CAPITOLUL 27

Mama lui Evangeline îi spusese cândva că existau cinci tipuri diferite de castele în Nord. Castelul-fortăreaţă, castelul fermecat, castelul bântuit, castelul ruinat şi castelul din poveşti. Evangeline încă nu văzuse toate tipurile de castele. Dar imediat se gândi la *castelul din poveşti* când ieşi din trăsura lui Jacks şi văzu minunata construcţie din faţa ei.

Era făcut din cărămizi violete sclipitoare, acoperişuri albastre cu frontoane şi ferestre cu margini roz cu lumină aurie care trecea prin ele, iar Evangeline îşi imagină că acesta era locul în care se năşteau basmele. Apoi speră imediat că se înşela, pentru că Jacks avea să distrugă orice era înăuntru.

— M-ai adus aici ca să distrug finalul fericit al cuiva? întrebă ea.

Jacks privi castelul cu furie, cu ochii ca nişte pumnale, în timp ce începu să meargă pe cărarea pietruită.

— Nu vei găsi finaluri fericite aici. Matroana Casei Fortuna trăieşte între zidurile acestea ridicole. Îi place să pretindă că e o bunică iubitoare din poveşti, dar e la fel de dulce ca otrava. Dacă vrei să supravieţuieşti acestei vizite, când o întâlneşti pe matroană, îi vei săruta obrazul sau mâna cât mai repede.

— De ce? întrebă Evangeline. Ce vrei de la ea?

Jacks o privi într-un fel care îi spunea că nu-i venea să creadă că ea chiar se gândise că el avea să îi răspundă.

Nu se gândise la asta, bineînţeles, dar trebuise să încerce.

— Asta îi va face vreun rău? insistă ea.

Un oftat de frustrare.

— După ce o vei întâlni pe matroană, nu o să-ţi faci griji că o să-i faci rău.

— Dar…

— Vulpiţo! Jacks îşi puse un deget rece pe gura ei, amuţindu-i protestele cu mai multă blândeţe decât îi arătase în trăsură. De parcă ea ar fi putut fi păcălită de asta. Hai să sărim peste partea în care ne certăm din cauza asta. Ştiu că nu vrei să faci asta. Ştiu că nu vrei să faci rău nimănui şi că inima ta umană sensibilă încearcă să te facă să te simţi vinovată. Dar vei face asta ca să îţi plăteşti datoria faţă de mine şi, dacă nu o faci, vei muri.

— Dacă mor, nu mă pot mărita cu prinţul Apollo.

— Atunci voi găsi altă persoană care să facă treaba asta. Oricine poate fi înlocuit.

Îi mângâie buza de jos o dată înainte să se îndepărteze şi să meargă atent, cu paşi mari, pe cărarea pietruită, până la casă.

I-ar fi plăcut să se întoarcă şi să meargă în direcţia opusă. Nu prea credea că era neimportantă. Dar nici nu putea uita cum plecase Jacks când fusese împietrită. Nu prea credea că putea fi înlocuită, dar credea că Jacks ar fi permis să fie rănită sau mai rău dacă aşa obţinea ceea ce îşi dorea.

— Acum înţeleg de ce ignori pe toată lumea la petreceri, pufni Evangeline, practic alergând ca să-l ajungă din urmă. Dacă ar vorbi cineva cu tine, n-ar mai şuşoti despre cât de misterios eşti şi ar vorbi despre cum nu te suportă.

Jacks îi aruncă o privire dintr-o parte.

— Nu-ţi stă bine să fii răutăcioasă, Vulpiţo. Şi nu ignor pe toată lumea. Acum două nopţi, am avut o conversaţie plăcută cu sora ta vitregă.

— Stai departe de ea, îl avertiză Evangeline.

— Ce amuzant! Voiam să-ţi zic acelaşi lucru.

Buzele lui Jacks se curbară ca o lamă în formă de semilună, aşteptând ca ea să muşte momeala. Să întrebe de ce o avertizase să stea departe. Întrebarea îi stătea pe vârful limbii. Dar Evangeline nu voia să se îndoiască din

nou de sora ei vitregă. Nu Marisol era cea care împietrise nişte nuntaşi sau vrăjise un prinţ ca să o iubească. Avea o reputaţie de blestemată pe care nu o merita şi era exact cum ar fi fost şi Evangeline dacă ar fi fost crescută de Agnes în locul părinţilor ei.

— Cred că mă ignori pentru că deja ştii că te invidiază.

— Termină cu asta, îi spuse Evangeline. N-am să te las să semeni duşmănie între noi.

— Deja aveţi duşmănie între voi. Fata aceea nu e prietena ta. Poate îşi spune că vrea să fie, dar vrea mai mult ce ai tu.

— Nu-i adevărat! izbucni Evangeline.

Şi ar fi continuat să se certe. Ar fi continuat să se certe cu Jacks la nesfârşit. Din fericire, cărarea până la conacul Fortuna era scurtă şi deja ajunseseră la uşă. Era de un violet blând ca al prunelor îngheţate şi avea un ciocănel în formă de heruvim adâncit în mijlocul ei.

Jacks luă inelul heruvimului şi bătu repede de două ori.

Evangeline putu să jure că heruvimul se încruntase şi înţelese cum se simţea.

Nici ea nu ar fi vrut să fie atinsă de Jacks. Nu din nou. Încă simţea furnicături în buze acolo unde o atinsese şi, dacă le lingea, ştia că avea să-i guste sângele din nou. O marcase. Acum plănuia să o folosească.

Îşi simţi nervii agitaţi când uşa dinaintea ei se deschise. Se întrebă încă o dată ce voia Jacks cu adevărat şi ce i-ar fi făcut sărutul ei matroanei Fortuna.

În timp ce un servitor îi conduse pe ea şi pe Jacks înăuntru, încercă să-şi dea seama ce putea urmări el. Imediat, îi deveni clar că familia Fortuna era foarte bogată. Tot ce era în castelul lor din poveşti era de două ori mai mare decât obiectele din casa în care crescuse Evangeline. Chiar şi covoarele erau mai groase, înghiţind tocurile cizmelor ei la fiecare pas. Dar Evangeline nu credea că Jacks voia doar averea.

Îl privi îndeaproape, mai ales ochii, ca să vadă dacă îşi îndrepta privirea spre anumite obiecte. Servitorul îi conduse pe lângă un rând de portrete ale unor oameni cu

părul blond albit şi zâmbete pictate înainte ca, în cele din urmă, să îi instaleze într-o cameră de zi caldă, cu două şemineuri din marmură care trosneau, un pian de cuarţ lustruit şi un bovindou larg. Era o privelişte fermecătoare a unei grădini acoperite de zăpadă, unde o pisică sărea după un dragon albastru şi vesel care râdea şi scotea scântei.

Jacks nu aruncă nici măcar o privire la această scenă sau la vreunul dintre lucrurile drăguţe din cameră. Se opri la unul din şemineuri, îşi rezemă un cot pe poliţa acestuia şi o privi cu o intenţie neruşinată.

„Nu-ţi face griji, Vulpiţo. S-ar putea să-ţi placă.”

Înainte să se poată gândi prea mult la cum vocea leneşă a lui Jacks ajunsese din nou în mintea ei, uşa biroului se deschise.

— Vă dau un minut să ieşiţi de aici înainte să-i las pe Jupiter şi pe Hadez să vă atace. Bătrâna, care trebuie să fi fost matroana Fortuna, dădu buzna în cameră, flancată de o pereche de câini cenuşii ca oţelul care îi ajungeau până la talie. Încă nu e ora cinei pentru ei, dar întotdeauna sunt flămânzi după carnea duşmanilor mei.

— Tabitha, oftă Jacks, dramatic ca postura lui. Nu e nevoie de ameninţări exagerate.

— Te asigur că ameninţările mele sunt serioase. Cu o mână ridată, mângâie câinele din stânga ei, iar acesta îşi dezgoli dinţii strălucitori. Aveţi patruzeci şi două de secunde. Am vorbit serios când ţi-am zis că am s-o omor pe parvenita asta mică dacă îmi iese în cale.

Privirea matroanei se îndreptă repede spre Evangeline. Cu obrajii pictaţi cu două cercuri de ruj şi rochia de o nuanţă închisă a lavandei, cu o curea de care atârna un lanţ de aur, bătrâna arăta ca o păpuşă foarte scumpă. Genul de păpuşi care dădeau coşmaruri oamenilor cu ele prinzând viaţă şi omorându-i în somn.

— Evident, ziarele ţi-au exagerat frumuseţea, spuse ea. Nu-mi vine să cred că Apollo te-a ales în locul lui Thessaly a mea. Deşi, după ce vei dispărea din peisaj, am să mă asigur că va corecta greşeala asta.

Evangeline voia să spere că femeia glumea. Trebuia să glumească. Oamenii care locuiau în castele violete strălucitoare nu ameninţau că îşi hrănesc câinii cu oaspeţii lor.

Evangeline îi aruncă o privire neliniştită lui Jacks. El se uită fix la ceasul din colţ, care ticăia mai departe.

Aşadar, nu glumea.

— Aveţi opt secunde, spuse matroana.

Amândoi câinii mârâiră, cu buzele cenuşii trase peste canini, în timp ce stăpâna lor se juca cu blana scurtă de pe capetele lor.

Respiraţia lui Evangeline deveni superficială.

Îşi spuse că erau doar nişte câini şi că nu trebuia să le pupe boturile. Trebuia să o sărute doar pe femeia care îi mângâia.

— Ce animale frumoase aveţi, trăncăni Evangeline, cu inima bătându-i nebuneşte la fiecare cuvânt.

Se mişcă de parcă ar fi vrut să mângâie bestiile, dar o apucă pe femeie de umeri şi îi sărută obrazul subţire şi uscat ca hârtia.

Matroana Fortuna se încordă şi ţipă:

— Cum îndrăzneşti…

Cuvintele ei fură întrerupte de scheunatul şi lătratul câinilor atunci când săriră amândoi. Labe puternice o loviră pe Evangeline în piept. Încercă să facă un pas în spate, dar câinii… o lingeau?

O limbă umedă linse obrazul lui Evangeline, iar cealaltă îi atinse gâtul cu afecţiune.

În faţa ei, matroana Fortuna avea un zâmbet blând pe faţa ei uşor ridată, părând la fel de dulce precum drăguţul ei castel violet.

— Jupiter! Hadez! porunci ea. Staţi jos, dragii mei. Lăsaţi-o în pace pe draga noastră musafiră.

Câinii se supuseră imediat, ridicându-se din nou pe patru picioare.

Apoi matroana o îmbrăţişă pe Evangeline cu o căldură ca a fursecurilor proaspăt coapte şi a păturilor tricotate. Şi, pentru prima dată, Evangeline fu recunoscătoare

pentru magia lui Jacks, pentru că asta era, în mod clar, făcătura lui. Sărutul o transformase pe matroană din Păpuşa Ucigaşă în Bunica Grijulie.

— Iartă-i pe Jupiter şi pe Hadez. Sunt obraznici când se bucură foarte mult să vadă pe cineva. Va trebui să ierţi şi comportamentul meu regretabil. Îmi doresc să fi ştiut că mă vei vizita azi. L-aş fi pus pe bucătar să-ţi facă nişte bomboane de caramel „Spiriduş”.

Jacks îşi ascunse râsul cu o tuse care suna ca şi cum ar fi spus *bomboane Spiriduş.*

— Bomboanele de caramel sunt preferatele lui Thessaly a mea, continuă să trăncănească matroana. Ai întâlnit-o deja? Am crezut că prinţul Apollo o va cere pe ea în căsătorie şi, chiar dacă ea a fost cam supărată că n-a făcut-o, cred că voi două veţi fi bune prietene. Aş putea trimite o trăsură să o aducă aici imediat.

— Nu va fi nevoie de asta, Tabitha. Jacks se îndepărtă de şemineu şi merse relaxat lângă Evangeline, cu o graţie indiferentă. Cred că domnişoarei Fox i-ar plăcea să vadă arcada Fortuna.

— Nu. Femeia dădu din capul ei cărunt, înlemnită, dar insistentă, de parcă voia să spună nu, dar ceva mai puternic decât magia lui Jacks o obliga. Nu las pe nimeni la arcade. Îmi... îmi pare rău.

I se lăsară umerii, iar ridurile de pe faţa ei ieşiră în evidenţă în timp ce se întoarse din nou spre Evangeline.

Expresia ei îi amintea într-un mod tulburător de Apollo. Oricând credea că Evangeline era nefericită, era ca şi cum inima lui ar fi uitat să bată şi restul fiinţei lui începea să cedeze împreună cu ea.

— Nu-mi place chestia asta, îi bombăni Evangeline lui Jacks.

— Atunci ajută-mă s-o termin, şopti el. Cu cât obţin mai repede ce vreau, cu atât îşi recapătă mai repede temperamentul răutăcios.

— Sunt alte locuri în care vă pot duce, continuă matroana. Ce-ar fi să vă fac un tur al casei şi să vă arăt portretele tuturor nepoţilor mei preferaţi?

— Oricât ar părea de interesant, Jacks are dreptate. Evangeline se simţi vinovată pentru că îl ajuta pe Jacks, dar chestiunea asta nu avea să se încheie până când el nu îşi atingea scopul. Aceasta era şi şansa ei de a afla ce urmărea el şi de ce voia ca ea să se mărite cu Apollo. Aş vrea să văd arcadele.

Matroana Fortuna îşi muşcă buza şi strânse cheia în formă de schelet care îi atârna la gât. Nu voia să facă asta, nici măcar un pic. Trebuia să fi fost ceva foarte preţios – sau periculos – în pivniţele ei. Dar, pentru că această cerere venea de la Evangeline, femeia vrăjită nu părea capabilă să lupte contra ei. Era din nou ca o păpuşă, buzele formându-i un zâmbet vesel care era în dezacord total cu membrele ei tremurânde în timp ce se întoarse şi îi conduse spre pivniţe.

CAPITOLUL 28

O mulţime de holuri înguste şi încurcate.

Câteva uşi încuiate.

Un pasaj ascuns într-o măsuţă de toaletă.

O scară lungă de fier.

Şi o mie de bătăi de inimă prea rapide.

Şi aproape ajunseră acolo. În adâncul subsolului, în măruntaiele castelului din poveşti.

Era genul de loc care o făcea pe Evangeline să-şi strângă braţele la piept. Pereţii umezi de granit erau acoperiţi cu candelabre pătate de funingine, dar puţine erau aprinse şi flăcările lor erau prea slabe ca să alunge umbrele de la colţuri. De-abia era suficientă lumină ca să dezvăluie singura arcadă din mijlocul camerei.

Evangeline îşi strânse braţele la piept.

De când venise în Nord, văzuse trei arcade în afară de aceasta. Uriaşa Arcadă de Intrare a Nordului, arcada acoperită cu simboluri de la prima petrecere a lui Apollo şi arcada mereu schimbătoare a mireselor care ducea spre Noaptea Nesfârşită.

Această arcadă era mult mai simplă, dar emana o putere asemănătoare cu a celorlalte. Acoperită cu muşchi uscat şi pânze de păianjen de culoare sepia, arăta mai mult cenuşie decât albastră şi o făcea să se gândească la ceva care adormise cu multă vreme în urmă şi fusese lăsat în pace intenţionat.

— Se pare că nu sunt singurul care nu s-a purtat cum trebuia.

Jacks îşi ridică autoritar sprânceana în timp ce îşi îndreptă privirea de la arcada acoperită de muşchi la

matroana Fortuna care tremura.

— Nu poţi spune nimănui! strigă bătrâna, agitându-şi mâinile în lături înainte să mângâie câinii care încetaseră să o urmeze la un moment dat în căutarea lor. Evangeline, te rog să nu-ţi faci o impresie proastă despre mine pentru că am asta aici.

— De ce aş avea o părere proastă despre tine?

— Pentru că arcada asta trebuia să fie distrusă.

Jacks păşi în faţa construcţiei şi rămase nemişcat. Evangeline nu credea că el o observa. Nu – sigur nu o observa. Dacă ar fi făcut-o, şi-ar fi schimbat trăsăturile mult mai devreme decât o făcuse. Şuviţe de păr albastru îi cădeau pe frunte, dar nu îi ascundeau ochii. Erau larg deschişi, strălucitori ca nişte stele şi plini de ceva care semăna mult cu speranţa.

Evangeline simţi că nu trebuia să se holbeze, dar nu se putea uita în altă parte. Privirea lui îi îmblânzise unele margini ascuţite, făcându-l pe Jacks să arate mai mult ca Prinţul Inimilor pe care şi-l imaginase înainte să-l întâlnească, frumos într-un fel tragic şi cu inima frântă.

Se apropiau de ceea ce îşi dorea el. Evangeline îşi dorea doar să ştie ce era acel lucru.

Scrută din nou arcada adormită, întrebându-se ce o făcea diferită de celelalte. Avu nevoie de câteva momente în care să mijească ochii ca să vadă prin murdărie, dar descoperi câteva cuvinte într-o limbă străină gravate cu litere mici în partea de sus. Simţi fiori de emoţie pe şira spinării. Evangeline nu putu citi cuvintele, dar, cumva, recunoscu limba.

— E limba străveche a familiei Valor? întrebă ea, amintindu-şi de statuile decapitate care îi şoptiseră pe mare când intrase în această parte a lumii.

Jacks îşi înclină capul, surprins.

— Ce ştii despre familia Valor?

— Mama îmi povestea despre ea. Bineînţeles, când Evangeline încercă să-şi amintească ce îi spusese mama ei, nu putu să-şi amintească multe. Avea doar imagini înceţoşate cu o familie regală străveche care fusese

decapitată. E echivalentul nordic al Sorţilor.

— Nu…

— Nu, deloc…

Atât Tabitha, cât şi Jacks răspunseră în acelaşi timp.

— Cei din familia Valor erau simpli oameni, o corectă Jacks.

— Nu era nimic *simplu* la ei, îi răspunse matroana. Îşi îndreptă spatele, iar asta o făcu să arate mai mult ca femeia formidabilă pe care o întâlnise Evangeline la început. Honora şi Wolfric Valor au fost prima regină şi primul rege ai Nordului, şi au fost nişte conducători extraordinari.

Ochii matroanei deveniră sticloşi, privind departe, iar Evangeline se temu că nu avea să spună mai mult, că la fel ca multe alte poveşti nordice, şi această poveste era blestemată într-un fel care îi făcea pe oameni să uite. Dar apoi femeia continuă.

— Wolfric Valor era un războinic care nu putea fi întrecut în luptă, iar Honora Valor era o vindecătoare pricepută care putea să vindece pe aproape oricine care mai era în viaţă. Toţi copiii lor avea abilităţi speciale. Fiica lor, Vesper, avea darul previziunii, al doilea fiu al lor îşi putea schimba forma şi, când mai mulţi membri ai familiei Valor îşi uneau puterile, se zicea că puteau insufla magie în obiectele neînsufleţite şi în locuri.

— Bineînţeles, o întrerupse uşor Jacks, ca toţi conducătorii pricepuţi, membrii familiei Valor au devenit prea puternici şi supuşii s-au întors împotriva lor. I-au decapitat, apoi s-au războit împotriva a ceea ce a mai rămas din magia lor.

— Nu aşa s-a întâmplat, îi replică matroana.

Cuvintele ei fură rapide şi sigure, apoi rămase cu gura căscată de parcă următoarele cuvinte pe care voia să le spună nu ar fi vrut să iasă. Până la urmă, părea că povestea era blestemată.

Gura lui Jacks se strâmbă în timp ce matroana se chinuia până când, în cele din urmă, se uită la Evangeline şi îşi găsi cuvintele. Dar spunea o altă parte a poveştii.

— Arcadele au fost unele dintre cele mai incredibile lucruri pe care le-au creat membrii familiei Valor. Pot servi ca portaluri spre locuri îndepărtate, la care nu se poate ajunge altfel, iar ca uşi sunt impenetrabile. Odată încuiată, o arcadă poate fi deschisă doar cu tipul potrivit de cheie. Dacă o arcadă încuiată e distrusă, nu se poate găsi ce e de cealaltă parte.

— Dar, adăugă Jacks, adevăratul motiv pentru care membrii familiei Valor au construit arcadele a fost ca să le poată folosi pentru a călători oriunde în Nord. Unele, ca aceasta, ar fi putut fi dăruite. Dar chiar şi acelea au uşi secrete construite în ele pe care doar membrii familiei Valor le puteau folosi, permiţându-le accesul în orice loc care avea o arcadă.

— Acelea sunt minciuni, pufni matroana. Oamenii au inventat acele poveşti ca să fure puterea de la Marile Case. Au condamnat arcadele, cerând să fie distruse, cu excepţia celor regale, pentru că membrii familiei Valor sunt morţi şi nu se mai întorc. Vei vedea, Evangeline, e complet inofensivă. Matroana păşi mai aproape de arcadă şi îşi întinse mâna cu podul palmei în sus spre Jacks. Dacă nu te deranjează, tinere.

— Nu, deloc. Jacks îşi scoase cuţitul cu nestemate pe care îl folosise în trăsură şi îl mişcă repede pe palma femeii.

— Prin sângele meu înzestrat, caut intrarea pentru mine şi pentru prietenii mei.

Matroana îşi apăsă mâna sângerândă pe piatră, iar aceasta pulsă ca bătaia unei inimi. *Tic, tac, tic, tac.* Pietrele prinseră viaţă înaintea ochilor lui Evangeline, devenind de un albastru sclipitor cu nuanţe de verde, în timp ce muşchiul uscat se reîmprospătă, iar roua picură de pe el.

— Vezi, draga mea? Matroana îşi lăsă mâna sângerândă în jos, iar centrul gol al arcadei se umplu cu o uşă lucioasă de stejar care mirosea a lemn proaspăt tăiat şi magie străveche. Poate fi deschisă doar cu sânge oferit de bunăvoie, direct din mâna capului Casei Fortuna.

— Făcând imposibilă intrarea prin efracţie, glumi Jacks în timp ce deschise uşa ce tocmai apăruse.

Evangeline se apropie şi, la fel ca la celelalte arcade, auzi altă şoaptă răguşită venind din pietre: „M-ai fi putut descuia şi pe mine”.

Evangeline tresări la auzul acestor cuvinte. Apoi rămase nemişcată ca un cadavru, surprinsă şi speriată că Jacks se uita la ea în loc să se uite la arcada în care îşi dorise cu atâta disperare să intre.

— Ce s-a întâmplat, Vulpiţo?

Vocea lui era prietenoasă. Nu-i plăcea, nu avea încredere în ea. Jacks era în multe feluri, dar nu era prietenos.

— Nimic.

Nici măcar nu era sigură că era o minciună. Probabil arcadele şopteau lucruri diferite tuturor şi, dacă nu o făceau, nu avea să-l lase pe Jacks să afle că vorbiseră cu ea.

În tăcere, continuară să intre în arcadă. Se aşteptase ca aceasta să ascundă ceva ilegal sau îngrozitor, dar, la început, arătă ca o bucătărie ciudată. Erau o mulţime de cazane, sticle şi linguri de lemn care atârnau etichetate cu texte ca „amestecă doar în sensul acelor de ceasornic” sau „nu folosi niciodată după lăsarea întunericului”.

— Aici e colecţia de reţete a familiei mele pentru Fantasticele noastre Ape Aromate, anunţă matroana, arătând cu degetul spre un perete cu volume groase legate cu o varietate de funde, frânghii şi câteva lanţuri.

Evangeline îl privi cu vigilenţă pe Jacks pentru a observa dacă ceva îi atrăgea atenţia. Se aşteptă ca el să fie măcar puţin intrigat de volumele legate. Dar el nu le aruncă mai mult de o privire grăbită. Nu că ar fi crezut că el venise după o carte de reţete.

Continuă să îi scruteze fiecare mişcare, dar el rămase neimpresionat de toate lucrurile pe lângă care treceau. Mâinile îi rămâneau în buzunare şi, dacă se uita la ceva, o făcea întotdeauna în treacăt.

Când ajunseră la un dulap cu pocaluri cu nestemate, lui

Evangeline i se păru că stătea cu ochii pe ea, privind-o cu mai multă concentrare decât se uitase la orice altceva. Dar, când se întoarse să verifice asta, Jacks deja mergea tiptil înainte.

Gura Prinţului Inimilor căpătă o expresie mai tristă când matroana îi arătă lui Evangeline un raft cu ouă străvechi de dragon. Apoi era dulapul cu inimi de spiriduş care încă mai băteau, ceea ce o făcu să fie foarte recunoscătoare că bucătarul nu făcuse bomboane.

După aceea, obiectele erau aşezate la întâmplare. Erau nişte oglinzi, probabil, magice, robe ornamentale şi o serie de fotografii ciudate înrămate, dar interesante. Dar, la fel ca restul obiectelor, niciunul nu captă interesul lui Jacks.

— Nu te distrezi? îl provocă Evangeline.

— Mă simt ca şi cum aş fi în culisele unei spectacol prost de magie, bombăni Jacks.

Poate că Evangeline ar fi trebuit să fie mulţumită că Jacks nu găsea ceea ce voia. Dar asta însemna şi că nici ea nu afla ce voia el.

— Lasă-mă să te-ajut, îi şopti Evangeline, sperând ca, în cele din urmă, să îl convingă să îi dea un răspuns. Dacă-mi spui ce cauţi, pot încerca să-l găsesc.

Jacks nici măcar nu dădu vreo atenţie ofertei ei. Ignorând-o complet pe Evangeline, luă un craniu de smarald şi îl azvârli ca pe un măr, repede şi cu graţie, un pic violent, de parcă ar fi vrut să-l doară ceva.

Jacks era prea mândru ca să accepte vreun ajutor de la ea sau nu voia ca ea să afle după ce venise. Indiferent de asta, obosise să tot umble prin arcadă. Şi putea fi doar în imaginaţia ei, dar părea că magia din sărutul ei se pierdea şi ea. Zâmbetul matroanei pieri, umerii i se lăsară şi încetă să îşi mai laude lucrurile preferate. Nici măcar nu se deranjase să îl mustre pe Jacks pentru că azvârlise craniul.

Dacă Evangeline voia să afle ce căuta Jacks, trebuia să facă ceva.

— Laşule, tuşi ea.

Doi ochi pătrunzători se întoarseră spre ea.

— Ce-ai zis?

— Nimic, murmură Evangeline. Deşi... acum, că mă gândesc la asta, e cam dezamăgitor faptul că planul tău sinistru e atât de slab că, dacă mi-ai dezvălui o părticică, ar putea fi distrus.

— Foarte bine, Vulpiţo. Dacă vrei să mă ajuţi, întreabă-ţi prietena matroană dacă pot să-i văd colecţia de pietre.

— Cauţi *pietre?* întrebă Evangeline.

Jacks dădu tăcut din cap de parcă deja spusese prea multe.

Simţea că el se juca cu ea. Dar ajunsese să creadă că era serios, chiar şi atunci când Jacks se juca cu ea.

— Doamnă Fortuna, strigă Evangeline. Femeia era cu câţiva paşi înainte, destul de departe ca Evangeline să trebuiască să strige a doua oară. Doamnă Fortuna!

— Da, draga mea. În cele din urmă, se întoarse. Voiai să-ţi arăt ceva anume?

— Am auzit că aveţi o colecţie de pietre şi mi-ar plăcea să o văd.

— O, nu, draga mea, mă tem că nu am... *pietre.* Chipul femeii se schimbă când spuse ultimul cuvânt. Gura începu să-i zvâcnească, distrugând ce rămăsese din expresia ei adorabilă, până când masca de bunică dispăru şi se întoarse păpuşa ucigaşă. Tu... Tu eşti...

— Vulpiţo! Vocea lui Jacks deveni ciudat de blândă. Cred că e timpul să fugi.

— Cum de n-am văzut asta? Bătrâna suspină, holbându-se la Evangeline de parcă ea ar fi fost cea mai periculoasă din pivniţa aceea. Tu eşti cea care va deschide Arcada Valory.

— Jacks, şopti Evangeline. Oricât vorbise matroana despre cât de splendide erau arcadele, brusc, arăta îngrozită. Despre ce vorbeşte? Ce e Arcada Valory?

— De ce mai eşti aici? Jacks o luă de braţ pe Evangeline şi o trase repede după el.

Dar el nu pleca, şi nici ea.

— *O vei recunoaşte pentru că va fi încoronată cu aur roz,* recită femeia. *Va fi şi ţărancă, şi prinţesă.*

— E nebună, mârâi Jacks. Trebuie să ieşi de aici acum.

Inima lui Evangeline bătea nebuneşte, îndemnând-o să facă acelaşi lucru. *Ieşi. Ieşi. Ieşi.* Dar rămase pe loc, ascultând-o pe matroană cum recita:

— *O vei recunoaşte pentru că va fi încoronată cu aur roz. Va fi şi ţărancă, şi prinţesă.*

Evangeline nu credea că femeia era nebună. Cuvintele ei păreau aproape profetice.

— Nu te poţi mărita cu prinţul! Arcada Valory nu poate fi deschisă niciodată!

Ceva metalic străluci în mâinile ei. Apoi se repezi înainte cu ceva ce arăta ca un cuţit.

Evangeline apucă cel mai apropiat obiect – un tablou înrămat ce înfăţişa o pisică.

— Ce-ai să faci cu ăla? bombăni Jacks înjurând, apoi luă un craniu de cristal şi îi dădu matroanei în cap cu el.

Ea căzu pe podea într-o grămadă şifonată de culoarea lavandei.

Evangeline rămase cu gura căscată şi avu nevoie de câteva secunde ca să rostească nişte cuvinte.

— Ştiai… Ştiai că se va întâmpla aşa ceva?

— Crezi că voiam ca ea să încerce să te ucidă?

Jacks părea mai jignit decât s-ar fi aşteptat ea. Scăpă craniul, lăsându-l să cadă pe podea, unde ateriză lângă matroană cu o bufnitură puternică. Pieptul femeii se umfla şi se dezumfla într-un ritm încet şi neregulat. Încă respira, dar cu greu.

— Acum nu ne va mai spune nimic.

Jacks se lăsă pe vine şi se aplecă mai aproape, cu buzele strânse.

Lui Evangeline i se întoarse stomacul pe dos. Avea să o sărute pe femeie – *şi să o omoare.*

— Jacks, opreşte-te! Evangeline îl apucă de umeri.

Cumva, reuşi să-l tragă înapoi, mai degrabă din cauza tonului furios decât a forţei mâinilor ei tremurânde. Nu înţelegea pe deplin ceea ce tocmai se întâmplase, dar nu avea să-l lase pe Jacks să agraveze situaţia.

— Dacă o săruţi, suntem terminaţi, spuse Evangeline. Nu voi fi implicată în crime.

— Nu o putem lăsa aşa. Vocea lui era perfect raţională şi complet lipsită de emoţii. Uciderea acestei femei nu l-ar fi deranjat deloc. Imediat ce se va trezi, va veni după tine.

— De ce, Jacks? Ce e Arcada Valory? Şi cine crede ea că sunt eu?

Jacks închise gura şi se dădu în spate pe călcâie, ceea ce i se păru un răspuns. El credea că acea incantaţie era despre ea. Camera începu să se învârtă şi toate lucrurile ciudate începură să se înceţoşeze în jurul ei în timp ce Evangeline încercă să înţeleagă ultima întorsătură a situaţiei.

„O vei cunoaşte pentru că va fi încoronată cu aur roz.

Va fi şi ţărancă, şi prinţesă.”

Evangeline avea părul roz-auriu, în prezent era o ţărancă şi avea să fie o prinţesă peste două zile dacă se mărita cu prinţul Apollo.

Acesta trebuia să fie motivul pentru care Jacks voia ca ea să se mărite cu prinţul Apollo. Jacks aranjase toate astea ca ea să poată deveni fata din incantaţia matroanei Fortuna care, conform matroanei, avea să deschidă Arcada Valory.

— Ce e Arcada Valory? întrebă ea din nou. Şi de ce se temea ea atât de mult că o voi deschide? Ce e înăuntrul ei?

Jacks se îndreptă încet până când ajunse la înălţimea lui completă, se uită în jos, la ea, şi vorbi tărăgănat:

— Nu trebuie să-ţi faci griji în legătură cu Arcada Valory. Tot ce trebuie să faci e să te măriţi cu prinţul Apollo.

— Eu...

Jacks îi strânse obrazul, amuţind-o cu o atingere rece.

— Dacă vrei să rupi vraja lui Apollo, singura ta opţiune e să te măriţi cu el. Sau trebuie să-ţi amintesc cât de disperat te poate face o inimă frântă? Cât de tare te-a durut când ai fost obligată să faci o înţelegere cu un demon ca mine? Chiar vrei să anulezi nunta şi să-l laşi pe Apollo aşa – pentru totdeauna, îndrăgostit de cineva care nu va simţi niciodată la fel pentru el?

Jacks avu aceeaşi privire tulburătoare şi tristă ca în

trăsură.

— N-a trecut mult timp de când te-am văzut în biserica mea, gata să-mi promiţi aproape orice doar ca să îţi curm durerea. A fost o minciună? Sau ai uitat felul în care o inimă frântă îţi sfâşie sufletul bucată cu bucată, cum te transformă, făcându-te să tânjeşti după cel care te-a spintecat până când nu mai rămâne nimic din tine care să poată fi distrus?

Degetele lui reci se adânciră în obrazul ei.

Ea îşi îndreptă umerii şi se retrase.

— Încă mai vorbeşti despre inima mea frântă sau despre a ta?

Jacks râse atât de ascuţit că ar fi putut tăia un diamant.

— Devii tot mai răutăcioasă, Vulpiţo. Dar trebuie să ai o inimă funcţională ca să îţi fie frântă. Eu n-am. Aş putea să-l las pe Apollo vrăjit o eternitate. Aşa că poţi să te măriţi cu el şi să-l salvezi de o viaţă de suferinţă sau poţi să încerci să împiedici o profeţie prăfuită pe care nici măcar nu o înţelegi.

CAPITOLUL 29

Evangeline îşi ţinu capul întors spre geam, privind sticla rece în timp ce trăsura se întorcea la Palatul Lupului. Se purta ca şi cum Jacks nu ar fi fost acolo, chiar şi când şi-ar fi amintit ultimele lui cuvinte. „O profeţie prăfuită pe care nici măcar nu o înţelegi?

Acum, Evangeline nu se putea gândi la altceva. Ştia că cele mai multe dintre poveştile nordice nu erau credibile în totalitate, dar o profeţie era considerată o poveste?

Mama ei nu îi vorbise niciodată despre profeţii. Erau şi ele unele dintre acele lucruri magice care nu puteau părăsi Nordul? O profeţie părea mai mult un alt fel de magie decât o poveste. Orice putea fi transformat într-o poveste, dar, prin definiţie, orice parte a unei profeţii trebuia să fie ceva care avea să se îndeplinească, altfel nu era o profeţie adevărată.

Evangeline l-ar fi întrebat pe Jacks mai multe despre asta, dar nu mai voia să interacţioneze cu el. Oricum, nu se aştepta să îi ofere vreun răspuns.

Jacks se purtase de parcă Evangeline nu avea de ales şi singura ei opţiune era să se mărite cu Apollo. Dar Evangeline rareori credea că exista o singură opţiune. Credea ce o învăţase mama ei, că fiecare poveste avea potenţialul unei infinităţi de finaluri.

Deşi Evangeline nu îşi putea imagina cum ar fi fost să îl lase pe Apollo cu inima frântă pentru totdeauna anulând logodna acum.

Dar dacă Evangeline chiar era fata cu părul roz-auriu menţionată în această profeţie? Şi dacă, mărităndu-se cu Apollo, ar fi declanşat o serie de evenimente care ar fi

deschis această Arcadă Valory şi ar fi eliberat ceva oribil în lume? Nu ştia ce conţinea arcada, dar matroana Fortuna o lăsase cu impresia că nu era nimic bun.

Evangeline îşi strânse braţele la piept şi continuă să se holbeze pe geam la străzile îngheţate ale Nordului.

Când împărăteasa o invitase pe Evangeline aici, crezuse că aceasta era şansa ei de a intra într-un basm, de a-şi găsi o nouă iubire şi un final fericit. Dar acum se întreba dacă soarta îi controla calea. Îşi dorea să vorbească cu Marisol, dar asta era imposibil.

Evangeline încercă să-şi imagineze ce ar fi spus părinţii ei dacă măcar unul din ei ar fi fost în viaţă. Probabil ar fi asigurat-o cu blândeţe că viitorul ei era determinat de alegerile ei, nu de destin. I-ar fi spus că nu făcea parte dintr-o profeţie catastrofală. Dar, de vreme ce erau genul de oameni care ar fi crezut în lucruri precum profeţiile, ar fi făcut cercetări fără ştirea ei, în secret. Exact ceea ce Evangeline plănuia să facă.

Palatul Lupului era mai mult o fortăreaţă decât un castel din poveşti, cu pietre tari, cenuşii ca ardezia, turnuri înalte şi cu ziduri crenelate cu parapeţi.

Evangeline inspiră adânc şi se prefăcu că nu se furişează când intră din nou prin acelaşi pasaj secret pe care îl folosise mai devreme. Probabil unii îi observaseră absenţa până atunci, dar Evangeline plănuia să spună că se rătăcise în imensitatea castelului; Era destul de uşor de făcut asta.

Palatul Lupului era imens, plin de coridoare întinse şi camere cu tavane înalte în care focurile ardeau întotdeauna tare ca să le ţină încălzite. Toate camerele i se părură asemănătoare când Apollo îi făcuse turul prima dată. Mult lemn, cositor şi covoare pufoase în nuanţe pământeşti bogate care o făceau să se gândească la pădurile umede şi la grădinile fermecate ale Nordului.

Din fericire, castelul era plin şi de mici indicatoare ajutătoare cu săgeţi amuzante care arătau unde putea fi

găsit totul.

Evangeline urmă un indicator spre Aripa Învăţaţilor şi biblioteca regală. Era mai rece aici decât oriunde altundeva, fără ferestre care ar fi lăsat să intre lumina care ar fi deteriorat cărţile.

Evangeline păşi mai încet, sperând să rămână neobservată în timp ce trecea pe lângă bibliotecari în robe lungi, albe, şi învăţaţi care scriau pe pergamente.

Apollo îi spusese că putea vizita orice parte din Palatul Lupului, dar ea nu voia ca niciun suflet să ştie ce căuta, în caz că declanşa o reacţie ca a matroanei Fortuna.

„Nu te poţi mărita cu prinţul! Arcada Valory nu poate fi deschisă niciodată...”

Evangeline inspiră tremurând în timp ce scrută rafturile pentru cărţi despre arcade, membrii familiei Valor sau profeţii. Nu se aştepta să găsească volume pline cu profeţii şi, având în vedere ce spusese matroana despre distrugerea arcadelor, Evangeline nu fu surprinsă că nu păreau să fie cărţi despre *Arcadele Nordului* sau *O arcadă cu un secret mortal.* Dar i se păru ciudat că nu găsea nicio carte despre membrii familiei Valor, cei care creaseră toate arcadele.

Evangeline găsi volume despre botanică, marionete, licitaţii şi despre aproape orice. Dar pe niciun cotor de carte nu erau menţionaţi membrii familiei Valor.

Nu avea niciun sens. Familia Valor era faimoasa primă familie regală. Erau statui imense ale lor chiar la intrarea în port. Capitala, Valorfell, era numită după ei. Ar fi trebuit să fie cel puţin o carte care să îi menţioneze.

Lumina deveni mai slabă şi aerul mai greu din cauza mirosului de praf în timp ce se aventură mai adânc în bibliotecă, unde rafturile erau mai apropiate unele de altele şi volumele arătau mai afectate de vreme.

— Vă pot ajuta cu ceva, domnişoară Fox?

Evangeline tresări când auzi vocea răguşită şi se întoarse şi văzu un bibliotecar mărunţel bătrân cât toate zilele.

— Iertaţi-mă că v-am speriat. Numele meu e Nicodemus

şi n-am putut să nu observ că păreţi să căutaţi ceva.

Zâmbetul lui era încadrat de o barbă lungă, argintie, cu şuviţe aurii care se asortau cu tivul robei lui albe.

— Mulţumesc, m-am cam rătăcit, se eschivă Evangeline şi era să lase lucrurile aşa. Dar, dacă pleca din bibliotecă atunci, ar fi plecat cu mai multe întrebări decât venise. Încă nu credea că era înţelept să întrebe despre Arcada Valory, dar putea să se apropie destul de subiect fără să declanşeze alarme care ar fi dus la încă un atac împotriva vieţii ei. De fapt, căutam cărţi despre membrii familiei Valor, dar n-am putut să găsesc niciuna.

— Mă tem că n-aţi căutat în locul potrivit.

Pentru cineva atât de bătrân, Nicodemus se mişcă repede, dispărând rapid într-un hol din apropiere, oferindu-i doar un moment să se hotărască şi să-l urmeze.

Nu avea niciun motiv să ezite, dar era evident că nu îşi revenise după recenta experienţă cu matroana. Nimeni nu încercase să o omoare pe Evangeline până atunci şi asta o lăsase cu sentimentul că moartea era prea aproape.

Trebui să se abţină de la a se întoarce de câteva ori în timp ce Nicodemus o ghidă tot mai adânc în bibliotecă, pe lângă mai multe rafturi de cărţi, întrerupte de ocazionalul portret frapant al lui Apollo. După câteva trepte, podelele din gresie făcură loc celor din pietre verzi învechite, iar în loc de rafturi cu cărţi, pereţii aveau uşi etichetate cu simboluri de arme, stele şi alte forme pe care nu le putea distinge.

În cele din urmă, Nicodemus se opri într-o nişă care adăpostea o uşă rotunjită care era însemnată cu un lup care purta o coroană.

— Se crede că fiecare poveste despre familia Valor e după uşa aceasta, spuse el. Din păcate, nimeni n-a putut să deschidă această uşă din vremea familiei Valor.

CAPITOLUL 30

Corul cu clopoţei sosise în marea curte a Palatului Lupului a doua zi după cererea în căsătorie a lui Evangeline de către Apollo. Apăruse exact la prânz. Erau îmbrăcaţi în cape roşii grele pentru a contrasta mai bine cu zăpada care sigur avea să cadă în curând. Fuseseră 144 de membrii ai corului, unul pentru fiecare oră până la nuntă. Şi, în fiecare oră, unul pleca în linişte.

În seara asta, mai rămăseseră doar doisprezece clopotari – douăsprezece ore până la nunta din ziua următoare –, iar prinţul blestemat li se alăturase.

Inspirând adânc, Evangeline deschise o uşă dublă. Frigul o atinse în timp ce păşi pe balcon, lăsând clinchetul dulce al clopotelor şi sunetul profund al serenadei lui Apollo să o înconjoare.

— Dragostea mea! strigă el. Ce să-ţi cânt în seara asta?

— E prea frig acolo pentru tine, strigă ea. O să-ngheţi dacă o ţii tot aşa.

— Aş îngheţa bucuros pentru tine, inima mea.

Evangeline închise ochii. Era acelaşi lucru pe care îl spunea în fiecare noapte, apoi, în fiecare noapte, ea stătea acolo, privind şi ascultând, până când vârfurile firelor ei de păr îngheţau şi respiraţia ei devenea şi ea de gheaţă. Să îngheţe alături de Apollo i se părea o penitenţă pentru că îl ajutase pe Jacks să îi facă asta. Era tentată să facă la fel în noaptea asta, să stea acolo şi să nu ia în considerare tot ce se întâmplase în pivniţele Fortunei, să se mărite cu Apollo, să rupă vraja şi să spere că o puteau lua de la capăt. Doar pentru că el era blestemat nu însemna că povestea lor trebuia să fie blestemată.

Dar, oricât de mult îşi dorea, Evangeline nu putea uita de profeţie şi nu se putea mărita cu Apollo fără să ştie mai multe despre Arcada Valory şi ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost deschisă.

Respiră adânc încă o dată şi, înainte să se poată răzgândi, strigă:

— Apollo, nu vreau să răceşti înainte de nunta noastră. De ce nu vii aici, sus?

Era întuneric, dar Evangeline putu să jure că faţa lui se lumină. Apoi el urcă pe zid.

— Apollo! Stai… Ce faci?

El se opri, deja la vreun metru deasupra pământului, cu mâinile apucând pietre groase care probabil că erau alunecoase din cauza gheţii, ca să spună:

— Mi-ai zis să urc.

— M-am gândit că o să vii pe scări. O să cazi şi o să mori.

— Ai puţină încredere în prinţul tău, mireasa mea. Continuă să urce pe zid, oprindu-se doar când garda lui personală încercă să-l urmeze. Mă descurc şi singur, Havelock.

Apollo ajunse la balcon după câteva mişcări agile şi sări repede peste balustradă.

— Aproape că mă întristează faptul că, după noaptea asta, nu va mai fi nevoie să-ţi arăt cât de departe aş merge doar ca să fiu cu tine, inima mea.

Ochii lui ardeau în timp ce o privea.

Evangeline nu se schimbase într-o cămaşă de noapte. Pentru că plănuise să îl invite sus, încă era îmbrăcată cu o rochie de lână cu mâneci lungi şi o mantie tivită cu blană. Dar Apollo o privea cu aşa o poftă de parcă ar fi fost învelită doar cu o panglică.

Cu o mişcare năvalnică, o ridică pe Evangeline în braţele lui şi o duse înăuntru.

Camera era construită pentru o prinţesă. Covoarele roz cu crem erau moi ca pernele, şemineul strălucitor era din piatră cristalină, iar patul cu model floral era din stejar alb, elegant, cu stâlpi până în tavan şi o tăblie cioplită

lungă cât peretele.

Pentru scurtă vreme, Evangeline uită să respire când Apollo o duse direct la acel pat imens şi o aşeză pe mijlocul plăpumilor satinate, întinzând-o ca pe o jertfă.

— Simt că am aşteptat asta dintotdeauna.

— Apollo… Stai!

Întinse o mână înainte ca el să i se poată alătura.

— Care e problema, draga mea? Un rid se formă între sprâncenele lui, dar ochii lui întunecaţi încă ardeau. Nu de-asta ai vrut să vin aici, sus?

Evangeline inspiră adânc. Nu se aşteptase la acest răspuns din partea lui. Voise doar să vorbească.

Cu o zi în urmă, încercase să deschidă uşa din bibliotecă prin care se ajungea la cărţile despre familia Valor, dar, la fel ca fiecare persoană care încercase înaintea ei, nu reuşise. Uşa era încuiată de acelaşi blestem care denatura multe istorisiri nordice şi le transforma în basme. În acea zi, se întorsese devreme în bibliotecă pentru a căuta din nou, dar nu găsise nimic, nici măcar cu vreo legătură vagă cu Arcada Valory, şi fusese prea speriată ca să mai întrebe pe cineva.

Evangeline se temea să-l întrebe pe Apollo despre Arcada Valory şi despre profeţia legată de aceasta. Nu ar fi trebuit să fie aşa. Dacă întrebările ei ar fi rupt vraja lui Jacks, aşa cum o făcuseră în cazul matroanei Fortuna, ar fi fost un lucru bun pentru Apollo – el ar fi fost eliberat de blestem, iar ea nu ar mai fi trebuit să-şi facă griji că îndeplinea o profeţie periculoasă măritându-se cu el.

Dar, dacă era sinceră, o parte din ea voia să se mărite cu el. Voia şansa unui basm – încă o şansă la iubire.

Dar ştia că asta nu era o iubire adevărată. Imediat ce s-ar fi măritat cu Apollo, el nu ar mai fi fost *acest* prinţ. Ar fi fost prinţul pe care îl întâlnise în prima noapte în Valorfell, care mai degrabă ar fi alungat-o decât să urce pe un zid ca să o vadă.

Se ridică şi îşi puse picioarele pe marginea imensului pat, cu faţa la logodnicul ei, ca egală a lui mai degrabă decât să zacă precum o ofrandă.

— Îmi pare rău pentru confuzie. Te vreau aici, dar pentru că trebuie să te întreb despre un secret.

— Poţi să-mi spui orice.

Apollo îngenunche, îşi scutură părul de umezeală şi se uită în sus, la ea, cu o adoraţie totală, cu ochii ca nişte pete căprui şi arămii care mocneau.

— Dacă e vorba despre ce se va întâmpla mâine, spuse el, dacă te temi de noaptea nunţii noastre, promit că voi fi blând.

— Nu, nu e vorba despre asta.

Deşi, acum că o menţionase, Evangeline se temu, brusc, şi de asta. Dar acum nu era timpul pentru asta, de vreme ce Evangeline încă nu se hotărâse dacă avea să se mărite cu el a doua zi.

— Am încercat să învăţ mai multe despre ţara ta, să mă pregătesc să fiu mireasa ta…

— E o idee minunată, inima mea! Vei fi o regină excelentă, fredonă Apollo, practic începând să cânte din nou.

Evangeline fu tentată să încheie conversaţia atunci. Ar fi fost o crimă să îl lase în starea asta pentru totdeauna. Dar nu putea ignora profeţia.

Inspiră adânc şi îşi făcu curaj, apucând marginea moale a patului în timp ce întrebă:

— Ai auzit vreodată de Arcada Valory?

Zâmbetul lui Apollo deveni copilăresc.

— Am crezut că mă vei întreba ceva înspăimântător.

Credea că asta făcuse.

— Arcada Valory e ceea ce ai numi un basm.

Evangeline se încruntă.

— De unde vin eu, se spune că toată istoria voastră e numai basme.

— Ştiu.

Ochii lui întunecaţi sclipiră cu răutate şi, pentru un moment, nu mai păru atât de vrăjit. Arăta doar ca un băiat care încerca să tachineze o fată.

— Istoria noastră a fost blestemată, dar sunt nişte poveşti în care credem mai mult decât în celelalte. Toată

lumea crede că anumite lucruri fac parte din istoria reală, cum ar fi existenţa membrilor familiei Valor. Dar unele poveşti despre ei au fost atât de schimbate de-a lungul timpului că sunt considerate ceea ce tu ai numi basme. Printre ele e şi mitul Arcadei Valory.

Vocea lui deveni mai gravă şi mai dramatică în timp ce se aşeză pe pat, lângă ea, aproape, dar nu destul ca să o atingă.

— Poveştile despre Arcada Valory sunt printre cele blestemate. Poveştile despre membrii familiei Valor pot fi transmise doar prin viu grai şi, în cazul Arcadei Valory, există două versiuni diferite ale poveştii. Norocul tău e că le ştiu pe amândouă.

Îi zâmbi mândru, iar Evangeline simţi că mai scăpă de tensiune.

— Se crede că Arcada Valory e poarta de acces spre Valory. Într-o versiune a poveştii, Valory a fost o închisoare vrăjită construită de familia Valor. Magia nu poate fi distrusă, aşa că membrii familiei Valor au creat Valory ca să închidă acolo orice obiect magic puternic şi periculos sau prizonieri străini cu puteri magice. Au spus că Valory a fost construită ca să apere Nordul de forţe care ar fi vrut să-l distrugă, dar…

Apollo se opri, părând să-şi caute următorul cuvânt în timp ce alunecă mai aproape de ea, cu viclenie, până când li se atinseră picioarele.

Inima lui Evangeline stătu în loc.

— E bine? întrebă el, cu vocea gravă devenită brusc blândă şi complet sinceră.

S-ar fi îndepărtat dacă Evangeline ar fi vrut, dar asta i-ar fi zdrobit speranţa fragilă pe care încerca să o ascundă în spatele zâmbetului lui timid.

— E bine, spuse ea şi fu surprinsă de cât de sincer vorbise.

De când bănuise prima dată că Apollo era vrăjit de Jacks, tot ce făcea el i se părea exagerat şi ireal. Dar asta – faptul că el îi spunea o poveste în timp ce încerca, timid, chiar şi cea mai mică atingere –, asta i se părea că putea fi

real, că aşa ar fi fost dacă Apollo chiar ar fi ţinut la ea. Şi era bine când simţea că cineva ţinea la ea.

Îşi aminti că nu era adevărat, că doar vraja lui Jacks îl făcea pe Apollo să se comporte aşa, dar trecuse mult timp de când se simţise atât de importantă pentru cineva. Iar Apollo nu ştia că era vrăjit; ştia doar ce simţea pentru ea.

Evangeline îşi puse cu blândeţe o mână pe genunchiul lui, iar Apollo îi zâmbi de parcă tocmai îi dăruise soarele.

— Din păcate, continuă el, membrii familiei Valor au minţit. Nu au construit Valory ca să apere Nordul de duşmanii lui. Au construit-o ca să închidă o monstruozitate pe care au creat-o. Nimeni nu ştie exact ce au făcut membrii familiei Valor, dar a fost atât de îngrozitor încât Marile Case s-au întors împotriva lor şi i-au decapitat pe toţi. Din păcate, au făcut asta înainte ca familia Valor să închidă îngrozitoarea ei creaţie, aşa că Marile Case au fost nevoite să închidă această monstruozitate în Valory şi să încuie arcada care ducea la ea. În mod normal, arcadele sunt încuiate cu sânge, dar nimeni nu vrea să rişte deschiderea acestei arcade, aşa că a fost creat un lacăt special. O profeţie.

Evangeline luptă împotriva tentaţiei de a se panica. Aceasta era doar o versiune a unei poveşti care era blestemată, prin urmare, nu era de încredere. Dar tot întrebă:

— Cum încui ceva cu o profeţie?

— Aşa cum am auzit eu dintotdeauna, versurile unei profeţii sunt ca încreţiturile şi crestăturile unei chei. Un număr de versuri profetice sunt înşirate de un profet, apoi sunt cioplite într-o uşă – sau, în cazul acesta, într-o arcadă. După ce se face asta, arcada rămâne încuiată până când fiecare vers al profeţiei se va fi împlinit ca să creeze cheia care va permite ca arcada să fie deschisă din nou. E destul de ingenios. Dacă e făcută bine, o profeţie poate asigura că ceva rămâne închis timp de secole.

— Ştii ce spune această profeţie?

Apollo păru amuzat, de parcă voia să spună că profeţia nu era reală. Dar continuă să-i facă pe plac.

— Această versiune a poveştii spune că arcada care conţinea profeţia a fost ruptă în bucăţi care au fost trimise Protectoratului – o societate secretă care a jurat să nu permită niciodată redeschiderea arcadei. Dar nimeni nu a găsit bucăţile din arcadă care lipsesc. Şi aproape toată lumea din Nord le-a căutat la un moment dat.

Văzând expresia ei surprinsă, el îi explică:

— A doua versiune a poveştii e total diferită. Aceasta pretinde că Valory nu a fost o închisoare pentru o magie îngrozitoare, ci un cufăr de comori care conţinea cele mai puternice obiecte magice ale familiei Valor. Unii cred că de-asta au fost ucişi membrii familiei Valor, pentru că Marile Case voiau să le fure magia şi comoara. Conform acestei relatări a poveştii, Păzitorii, cei care au rămas loiali membrilor familiei Valor chiar şi după moartea lor, au încuiat arcada cu profeţia ca puterile şi comorile familiei Valor să nu cadă în mâinile cui nu trebuia.

Mâini ca ale lui Jacks.

Evangeline putea vedea clar că Jacks ar fi fost interesat de comoara magică. Din păcate, şi-l putea imagina interesat şi de magia îngrozitoare din prima versiune a poveştii.

Încercă să îşi amintească ce spusese Jacks despre familia Valor ca să vadă dacă îşi putea da seama în care versiune a poveştii credea el. Dar tot ce ştia sigur era că Jacks îşi dorea cu disperare orice era închis acolo. Avusese o privire plină de speranţă când ajunseseră la Arcada Fortunei. Dar de ce? De ce credea într-o poveste pe care Apollo o considera în mod clar un basm?

Spera Jacks să găsească cea mai mare comoară a familiei Valor sau să elibereze ce avea aceasta mai îngrozitor?

— Când eram mic, continuă Apollo, mergeam cu fratele meu, Tiberius, să căutăm Valory. Era unul dintre jocurile noastre preferate…

Glasul lui Apollo deveni melancolic în timp ce îşi pierdu cuvintele, pătruns de amintirea unui frate pe care îl menţiona rar.

Când Evangeline se mutase în Palatul Lupului, un servitor vorbăreţ îi spusese că lângă camera ei era camera lui Tiberius. Dar când Evangeline încercase să-i pună mai multe întrebări, buzele servitorului rămăseseră pecetluite. Apollo continua să nege zvonul conform căruia el şi fratele lui se certaseră din nou după logodna lui cu Evangeline. Dar Evangeline încă nu îl văzuse pe Tiberius în castel şi, de fiecare dată când îl întreba pe Apollo unde plecase fratele lui sau de ce plecase, Apollo îi spunea doar că avea să-l adore pe Tiberius când, în sfârşit, aveau să se întâlnească. Apoi schimba brusc subiectul.

Evangeline fu tentată să-l întrebe pe Apollo din nou despre fratele lui, înainte să se întâmple ce avea să se întâmple a doua zi şi să se schimbe totul. Pentru că, la ora asta, a doua zi, nimic nu avea să mai fie la fel între ei. Pentru că avea să se mărite cu Apollo. Jacks avea să-l scape pe Apollo de blestem, apoi poate că Apollo nu ar mai fi privit-o niciodată aşa cum o privea în noaptea asta.

Nu ştia dacă era bine sau rău ce făcea. Ştia doar că, după noaptea asta, asta era ceea ce voia să facă.

Să îl ţină pe Apollo sub acest blestem semăna foarte mult cu a-i lăsa pe Marisol şi pe Luc să rămână statui; ar fi fost mai puţin dureros pentru Evangeline, dar nu putea să o facă. Nu îl putea condamna pe Apollo să îşi trăiască viaţa sub influenţa unei vrăji.

Profeţia încă o neliniştea, dar pentru că erau atâtea necunoscute despre Arcada Valory, Evangeline hotărî că trebuia să facă ce putea mai bine cu ce ştia. Şi ştia că singurul mod de a-l salva pe Apollo de acest blestem era să se mărite cu el, indiferent de consecinţe.

— Evangeline, iubirea mea, eşti bine? De ce tremuri?

Ea se uită în jos, la mâinile ei. Când începuseră să tremure?

— Mi-e… Mi-e… Nu ştia ce să zică. Frig. Nu ţi-e frig?

Apollo se încruntă, evident, fără să creadă că ei îi era frig în mantia ei grea, în timp ce un foc ardea tare în spatele lor.

— Totul e brusc şi ştiu că te-am grăbit, dar jur că voi

avea grijă de tine.

Ea începu să tremure mai tare.

Lui Apollo îi căzu faţa.

— Doar ai răbdare. Ştiu că nu simţi chiar la fel…

— Nu e vorba de asta. Tăcu, neştiind ce să spună, dorindu-şi să fie nişte cuvinte magice care să-i cruţe sentimentele atunci şi să-l ţină la distanţă. Ar fi făcut orice pentru ea în starea aceea şi nu voia să profite. Nu voia să-l rănească pe el şi nu voia să se rănească nici ea apropiindu-se de el sau crezând iluzia că era ceva real. Ai fost foarte bun cu mine.

Ridurile care îi înconjurau gura deveniră mai adânci.

— Spui asta de parcă mâine se vor schimba nişte lucruri.

— Bineînţeles că se vor schimba nişte lucruri, spuse ea. Nu de-asta o facem?

Şi, pentru un moment, fu foarte tentată să se aplece spre el. Piciorul care îl apăsa pe al ei era cald chiar şi prin toate straturile de haine şi îşi imagină că şi braţele lui aveau să fie calde. Calde, liniştitoare şi puternice. Apollo o îmbrăţişase şi o sărutase, dar nimeni nu o ţinuse, pur şi simplu, în braţe, de la Luc încoace. Îi era dor de asta, nu doar să fie ţinută în braţe de el, ci de oricine. De când îşi pierduse părinţii, toate aceste mici atingeri liniştitoare şi iubitoare deveniseră mult mai preţioase pentru ea. Îi era dor de felul în care tatăl ei o îmbrăţişa, de felul în care mama ei o alina, şi…

Braţul lui Apollo alunecă pe umărul ei, mai tandru şi mai blând decât îşi imaginase, şi nimic nu ar fi oprit-o să se aplece spre el. Doar câteva clipe, apoi s-ar fi retras.

— Dacă vrei, pot rămâne… Spuse fiecare cuvânt de parcă îşi ţinea respiraţia. Nu trebuie să facem nimic. Aş putea dormi îmbrăcat şi doar să te ţin în braţe.

Evangeline nu avu încredere în ea însăşi ca să vorbească.

Ar fi trebuit să spună nu. Chiar ar fi trebuit să spună asta.

Apollo nu era el însuşi; dacă ar fi fost, nu i-ar fi făcut oferta asta. Nici măcar nu ar fi fost în camera ei. Dar era

în camera ei şi o privea de parcă tot ce îşi dorea pe lumea asta era ca ea să-i spună da.

— Te rog, Evangeline, lasă-mă să rămân. O cuprinse şi cu celălalt braţ şi o strânse ca pe o promisiune pe care intenţiona să şi-o respecte. Felul în care o atingea era blând, respectuos şi plin de alinarea care îi lipsise atât de mult.

Tot ar fi trebuit să spună nu. Dar ceva se schimbase între ei de când el se urcase în camera ei. Ştia că totul avea să se schimbe din nou a doua zi, dar poate nu ar fi fost rău să profite de asta pentru o noapte.

— Ar fi bine.

Şi aşa fu. Fu foarte bine.

Poate ultimul lucru bun dintre ei.

CAPITOLUL 31

Zvonul Zilnic

ZIUA PE CARE O AŞTEPTAM CU TOŢII

de Kutlass Knightlinger

Sunt aproape întristat că, astăzi, prinţul Apollo şi viitoarea prinţesă Evangeline Fox se vor căsători. A fost atât de multă emoţie, că nu vreau să se termine. Deşi, dacă jumătate din zvonurile pe care le-am auzit despre nuntă sunt adevărate, atunci ar trebui să fie o zi spectaculoasă.

Din păcate, se pare că va fi cel puţin o persoană remarcabilă care va lipsi la festivitatea regală. Tabitha Fortuna, din Casa Fortuna, a suferit o căzătură îngrozitoare acum câteva zile. E greu de crezut că cineva atât de formidabil poate fi învins de nişte trepte, dar se pare că a fost o căzătură atât de rea că i-a afectat mintea. Am auzit oameni şoptind cuvintele *sedată, nebună* şi *blesteme magice,* făcând totul să pară ca şi cum ar fi fost mai mult decât o căzătură. Sau poate cineva încearcă să ne distragă atenţia de la frumoasa noastră Evangeline Fox?

CAPITOLUL 32

În urmă cu câteva luni, într-o zi umedă şi vântoasă, când norii de ploaie se luptau cu soarele şi norii ieşiseră învingători, Evangeline Fox îşi plănuia nunta cu Luc Navarro.

Nu intenţionase să plănuiască o nuntă. Înainte de acea după-amiază furtunoasă, nici măcar nu se gândise să se mărite cu Luc. Avea doar şaisprezece ani atunci; nu era pregătită să fie soţie. Voia doar să fie o fată. Dar ploaia torenţială îi ţinuse pe toţi departe de magazin în acea zi, lăsând-o singură cu o nouă încărcătură de ciudăţenii care includea un stilou cu o etichetă ciudată: „Pentru descoperirea visurilor care încă nu există”.

Evangeline nu putuse să reziste tentaţiei de a încerca stiloul şi, imediat ce o făcuse, un vis nou-nouţ prinsese formă. Nu ştia cât timp petrecuse desenând, dar, când opera ei fu terminată, părea tabloul unei promisiuni. Evangeline şi iubirea ei erau la capătul unui chei acoperit cu lumânări, care făceau oceanul să strălucească în aşa fel încât arăta ca o mare de stele căzătoare. Doar noaptea şi luna priveau. Nu mai era nimeni acolo, doar Evangeline şi mirele ei. Frunţile lor erau lipite – şi n-ar fi ştiut ce făceau dacă n-ar fi fost cuvintele pe care stiloul ei le gravase pe cer: „Şi atunci îşi vor scrie jurămintele pe mâini şi le vor pune unul pe pieptul celuilalt, ca să se scufunde în inimile lor, unde vor fi ţinute în siguranţă pentru totdeauna”.

Ar fi fost o ceremonie pe care ar fi aprobat-o părinţii ei. Ar fi fost o nuntă simplă, făcută din jurăminte şi iubire, şi promisiunile unei veşnicii petrecute împreună. Era opusul a ceea ce avea să se întâmple azi.

Aripile imense ataşate de rochia de mireasă a lui Evangeline se târau în apartamentul ei în timp ce ea se uita pe o fereastră cu gheaţă la margini.

În turnurile din fiecare colţ al Palatului Lupului, porumbei închişi în colivii aşteptau să fie eliberaţi după ce Apollo şi Evangeline îşi spuneau jurămintele sub o arcadă de gheaţă împestriţată cu aur care sclipea în lumina soarelui de dimineaţă. Noaptea şi luna nici măcar nu ar fi zărit această ceremonie. Dar i se părea că tot regatul avea să fie acolo. Oamenii deja aşteptau, împodobiţi cu cele mai bune blănuri şi bijuterii ale lor. Ar fi fost acolo când Apollo şi-ar fi sărutat mireasa şi apoi, imediat, nu ar mai fi fost îndrăgostit de ea.

Evangeline simţi o greutate în stomac.

După nunta aceasta nu avea să urmeze un final fericit.

Noaptea trecută se simţise bine datorită alegerii ei, dar azi îi frângea inima. Nu ar fi trebuit să-l lase pe Apollo să petreacă noaptea cu ea. Nu ar fi trebuit să-l lase să o ţină în braţe. Nu ar fi trebuit să îl lase să îi amintească de tot ce nu avea şi putea să nu mai aibă din nou după această zi.

Nu voia ca Apollo să nu mai fie îndrăgostit de ea.

De când o ceruse în căsătorie, Apollo fusese drăguţ, amabil şi grijuliu, chiar dacă un pic exagerat cu declaraţiile lui. Dar cum avea să fie când vraja lui Jacks avea să fie ruptă? Ar mai fi fost tandrul Apollo care o ţinuse în braţe toată noaptea? Ar fi fost prinţul înfumurat care fusese gata să o alunge aproape imediat după ce o întâlnise? Sau s-ar fi întâmplat altceva, ceva mai rău?

Evangeline încercă să nu se gândească la profeţia Arcadei Valory. Deja hotărâse că nu putea avea încredere în nimic din ce auzise despre arcadă. Dar nu putea să-şi şteargă complet grijile. Dacă ea făcea parte din această profeţie, atunci ce s-ar fi întâmplat când ar fi fost îndeplinită?

— De ce pari atât de neliniştită? o întrebă Marisol, venind lângă ea.

Purta o rochie de culoarea caiselor confiate, cu jupon crem ca zahărul şi o curea groasă cu perle, şi era

frumoasă. Nemaifiind poreclită Mireasa Blestemată, Marisol îşi petrecuse ultimele zile bucurându-se de ceaiuri, probarea rochiilor şi de toate distracţiile din Palatul Lupului. Părea fericită şi odihnită, dar ochii îi erau temători în timp ce observă extravaganţa rochiei de mireasă a lui Evangeline.

Aripile cu vârfuri aurite erau exagerate, dar lui Evangeline îi cam plăcea rochia. Decolteul ei în formă de inimă îi flata pieptul mic, în timp ce fusta de bal era foarte amuzantă, făcută din straturi nesfârşite de material alb incredibil de delicat, cu excepţia trenei largi din pene aurii care curgea de la talia ei în spatele rochiei.

— Nu ai de ce să te temi, îi spuse Marisol. Te vei mărita cu un prinţ care te adoră.

Nu avea să mai facă asta pentru mult timp.

Cling.

Cling.

Cling.

Pentru un moment, clopoţelul îndepărtat i se păru ca un avertisment, până când Evangeline îşi aminti. Un clopotar din cor rămase în curte. Nu era un avertisment, doar sunetul muzicii ei line care se sfârşea.

— Dacă nu mă va mai iubi? spuse Evangeline fără să vrea. Dacă ne căsătorim, el decide că a fost o greşeală, apoi ne alungă din Nord?

— Nu cred că trebuie să-ţi faci griji în legătură cu asta, spuse Marisol. Majoritatea fetelor ar trebui să se folosească de magie ca să facă pe cineva să le iubească aşa cum te iubeşte Apollo pe tine.

Evangeline înţepeni.

— Nu am vrut să insinuez că l-ai vrăjit, se scuză Marisol, cu obrajii îmbujorându-i-se într-un fel care o făcu pe Evangeline mai înclinată să creadă că fusese o greşeală şi nu o insinuare jignitoare.

— Nu e de mirare că te iubeşte atât de mult, continuă Marisol cu hotărâre. Eşti Evangeline Fox. Nici nu te-ai măritat cu prinţul, şi deja se spun basme despre tine. Eşti fata care le-a sfidat pe Sorţi şi s-a transformat în piatră,

fata care nu s-a temut să respingă o stradă plină de peţitori sau să îşi aducă sora vitregă blestemată cu ea la un bal regal, unde a cucerit apoi inima unui prinţ. Doar iubeşte-l la fel cum îţi trăieşti viaţa – iubeşte-l fără reţineri, iubeşte-l ca şi cum fiecare zi cu el ar fi mai magică decât ultima, iubeşte-l ca şi cum el ar fi destinul tău şi lumea va fi mai bună dacă voi doi veţi fi împreună şi atunci nu va putea să înceteze să te iubească.

Marisol îşi încheie discursul cu o îmbrăţişare atât de caldă şi sinceră că era greu să nu creadă că avea dreptate. Evangeline fusese atât de preocupată de sentimentele lui Apollo pentru ea că nu se gândise mult la sentimentele ei pentru *el.* Ştia că nu-l iubea atunci, dar l-ar fi putut iubi uşor. Simţise puţină afecţiune pentru el noaptea trecută şi simţise mai mult în dimineaţa asta după ce îşi petrecuse noaptea în braţele lui.

Nu avuseseră parte de dragoste la prima vedere, dar părinţii ei îi spuseseră că unele iubiri aveau nevoie de timp. Avea nevoie doar ca el să-i dea timp, să îi dea o şansă. Poate avea să fie greu după ce Jacks îl va dezlega de blestem, dar, dacă Apollo o lăsa, iubirea lui Evangeline putea fi destul de puternică pentru a le oferi amândurora un final fericit.

Speranţa nu era pierdută.

În adâncul minţii ei, o voce înceată îi aminti că ignora profeţia din nou, dar alese să nu o asculte. Avea să-şi facă griji în legătură cu asta a doua zi.

Evangeline plecă din apartamentul nupţial hotărâtă să se îndrăgostească de prinţul ei. Dar ziua trebuie să fi fost blestemată sau blestemul poveştii o afecta pentru că nu putu să-şi păstreze amintirile legate de nunta ei chiar când aceasta se petrecea.

Într-un moment păşea în curtea înzăpezită a Palatului Lupului, iar aerul rece îi muşca obrajii în timp ce curtea era plină de chipuri care o cercetau cu atenţie. Apoi îl ţinea de mâini pe Apollo în timp ce maestrul de ceremonii al nunţii îi lega încheietura mâinii de cea a lui Apollo cu frânghii de mătase. Evangeline simţi cum îi curgea sângele

repede prin vene. Îi ardea pielea, la fel ca a prinţului, de parcă erau legaţi de mai mult decât de o frânghie aurită.

— Iar acum, spuse maestrul de ceremonie al nunţii, destul de tare ca toţi cei prezenţi să audă, cu vorbele mele, îi unesc pe cei doi. Le leg nu doar încheieturile mâinilor, ci şi inimile. Fie să bată ca una din acest moment. Dacă una e străpunsă de o săgeată, fie ca cealaltă să sângereze pentru ambele.

— Aş sângera cu bucurie pentru tine, şopti Apollo. Îi ţinu mâinile mai strâns în timp ce o privi în ochi cu mai multă intensitate aprinsă, de parcă flăcările pe care le aprinsese în prima noapte în care îl sărutase se înmulţiseră de zece ori.

Speră doar că scânteia lui Apollo avea să mai rămână după ce Jacks i-ar fi rupt vraja.

CAPITOLUL 33

Acum că erau căsătoriţi, Evangeline se aştepta ca Apollo să dea drumul mâinii ei, să o străpungă cu o privire furioasă, să dea din cap ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un vis. Dar el o ţinu mai strâns. Se uită la ea cu mai multă veneraţie – de parcă jurămintele lor ar fi fost magice şi erau, într-adevăr, uniţi.

La câteva momente după ceremonie, fură urcaţi într-o sanie argintie trasă de o haită de lupi albi ca zăpada. Apollo îi ţinu de cald, îmbrăţişând-o, în timp ce alunecară până la un castel de gheaţă, construit să reziste doar pentru această noapte. Strălucind albastru, efemer şi transcendental de frumos, priveliştea uşura speranţa şi credinţa că povestea lor tocmai începea.

O, cât de mult voia să creadă asta!

Între pereţii strălucitori ca de sticlă, oaspeţii primiră cupe de argint cu vin fiert şi prăjituri verzi ca pădurea care aveau gust de noroc şi iubire. În loc de muzicieni, o mare cutie muzicală se deschise şi instrumentişti mecanici în mărime naturală ieşiră pentru a cânta un şir nesfârşit de sunete eterice. Notele erau ca firele de păianjen şi cozile zmeielor, săltăreţe şi încântătoare într-un fel care o făcu pe Evangeline să se gândească la fabulele de avertizare cu băieţi şi fete atât de fermecaţi de cântecele magice că dansau până mureau.

Apollo goli o cupă dintr-o înghiţitură înainte să-şi îndrepte atenţia spre mulţimea gălăgioasă de curteni şi nobili nordici.

— Vă mulţumesc tuturor că sunteţi aici pentru a sărbători cea mai importantă zi din viaţa mea. Nu mi-am

dorit să mă însor până când am întâlnit-o pe iubita mea, Evangeline Fox. În onoarea miresei mele, veţi observa că avem vulpi musafire aici. Îşi flutură cupa goală spre o vulpe veselă făcută din fum cocoţată pe o sculptură de gheaţă care înfăţişa un cerb. Acestea sunt creaturi speciale. Fermecaţi una şi veţi primi un cadou, ca să găsiţi şi voi dragostea.

— Pentru dragoste şi pentru vulpi! ură mulţimea, ecoul vocilor auzindu-se pe gheaţa sclipitoare.

Evangeline sorbi din cupa ei, dar de-abia înghiţi. Avea un nod în gât din cauza fricii în timp ce aştepta ca Apollo să nu mai simtă dragoste pentru ea.

De ce nu înceta să o iubească?

Nu voia să nu o mai iubească, dar şi aşteptarea i se părea o tortură.

Apollo îi zâmbi visător în timp ce un cântec mai lent se auzi de la instrumentiştii mecanici şi pluti pe gheaţa sclipitoare.

— Eşti pregătită pentru primul nostru dans?

Evangeline reuşi să dea din cap în timp ce privi peste umerii lui largi pentru a căuta chipul lui Jacks în mulţime. Ce aştepta?

Magia lui Jacks era defectă? Uitase? Măcar era la nuntă?

Evangeline se forţă să continue să danseze, să continue să zâmbească. Dar aripile de pe spatele ei deveniră tot mai grele cu fiecare răsucire şi piruetă. Jacks nu părea să fie în mulţime. Nu era acolo ca să-l vindece pe Apollo. Dacă nu cumva...

Dacă Jacks nu era acolo pentru că vraja deja fusese ruptă? Şi poate nu i se părea că fusese ruptă pentru că Apollo chiar ajunsese să o iubească. Probabil spera la prea multe, dar Evangeline întotdeauna avusese o slăbiciune pentru speranţa în lucruri pe care alţii le credeau imposibile.

Îndrăzni să-şi privească soţul în ochi. În ultimele zile, văzuse stele strălucindu-i în privire şi o dragoste nebună întunecându-i vederea. Dar acum, ochii lui Apollo erau ca nişte ochi normali. Căprui, calzi şi cu privirea fixă.

— Cum te simţi? întrebă ea. Te simţi altfel faţă de azi-dimineaţă?

— Bineînţeles, inima mea. Simt însurat cu tine. O trase mai aproape, mâna de pe talia ei alunecându-i sub aripi în timp ce urca pe spatele ei, făcând-o să simtă noi fiori pe piele. Simt încrederea a o sută de regi şi pasiunea a o mie de prinţi. M-aş lupta cu Wolfric Valor în seara asta şi aş ieşi învingător.

Privirea lui ar fi ars mocnit atunci.

Fără îndoială, încă era vrăjit.

Dar, la fel ca noaptea trecută, asta nu i se părea atât de groaznic. Nu aşa trebuia să se uite un mire la mireasa lui chiar după nuntă? Evangeline ştia că Apollo încă era vrăjit, dar spera că începe să se îndrăgostească un pic de ea.

O învârti încă o dată pe podea, iar Evangeline nu se mai uită după Jacks. Avea să se mai uite după el, dar nu încă. Nu acum. Nu în timpul primului ei dans. Avea să se bucure de acest moment. Apoi avea să-l găsească pe Jacks şi să-l facă să rupă vraja.

Apollo atinse uşor tâmpla lui Evangeline cu buzele.

Murmure emoţionate se auziră prin mulţime. Sunau ca un zâmbet mişcător, ca bucurie şi bule. Apoi… Şşşt.

Un val de linişte trecu prin castelul sclipitor de gheaţă.

Evangeline îşi luă privirea de la mirele ei, aşteptându-se ca Jacks să fi sosit, în sfârşit. Dar toţi se holbau la alt tânăr îmbrăcat cu o vestă verde cu dungi.

Nu era deosebit de înalt şi constituţia lui era mai degrabă slabă, dar se strecură prin mulţime ca o persoană care poseda putere, cu umerii drepţi şi provocând cu privirea pe oricine încerca să-l oprească să nu întrerupă primul dans al mirelui şi al miresei.

Evangeline auzi şoaptele stingându-se şi văzu chipuri şocate cu gurile căscate. Până când acest tânăr ajunse la Evangeline şi la Apollo, în toată sala de bal fu linişte, cu excepţia dangătelor ciudate de clopote ale instrumentelor din cutia muzicală şi a tropăitului încet al picioarelor fantomatice ale vulpii.

— Bună, frate, spuse străinul, cu o voce înceată şi puţin

răguşită de parcă şi-ar fi pierdut-o recent şi i-ar fi revenit de-abia atunci.

Aşadar, acesta era misteriosul Tiberius. Nu arătau ca nişte fraţi. Deşi Evangeline nu prea avu şansa de a-l cerceta înainte ca Apollo să se oprească din dans şi să o ascundă repede în spatele lui.

Tiberius râse.

— Nu vreau probleme, spuse Apollo.

— Atunci de ce ţii mâna pe mânerul sabiei? Crezi că am să-i spun…

Apollo scoase sabia din teacă.

Jumătate din oaspeţii de la nuntă suspinară, iar câţiva ar fi aplaudat, dornici de o încăierare regală.

Evangeline trebuia să facă ceva chiar atunci. Bănuise că exista duşmănie între Apollo şi Tiberius, dar nu credea că Apollo ar fi fost atât de înclinat spre violenţă dacă nu ar fi fost fermecat să fie atât de obsedat de ea.

Păşi între mirele ei şi fratele lui.

— Dragul meu.

Apăsă pieptul lui Apollo cu o mână. Dar acţiunea nu mai părea necesară.

Imediat ce îi spusese „dragul meu”, comportamentul lui Apollo se schimbase total. Nu folosise un cuvânt de alint pentru el până atunci şi acum că o făcuse, el părea în stare să arunce sabia şi să o sărute în mijlocul ringului de dans.

Tiberius îşi înăbuşi alt râs.

— Nu-mi vine să cred că zvonurile sunt adevărate. O iubeşti. Sau ai fost vrăjit.

Evangeline se sperie. Speră că el glumea, dar poate nu era aşa. Poate bănuia adevărul şi de-asta se certaseră fraţii ultima dată.

Apollo o îndepărtă şi îşi ridică sabia, cu furia sclipindu-i în ochi încă o dată.

— Dacă-mi mai insulţi soţia, îţi tai limba.

— Dragul meu, încercă Evangeline din nou. Dar cuvintele nu mai avură acelaşi efect.

Ignorând-o, Apollo făcu un pas spre fratele lui. Crăpături subţiri cât un fir de păr se formară în gheaţa de sub

cizmele lui.

Tiberius îşi ridică mâinile ca să se predea.

— Nu am venit aici să mă bat. Se învârti şi făcu o plecăciune adâncă spre Evangeline. Scuzele mele, prinţesă. Aş dori să mă revanşez pentru orice ofensă la adresa Domniei Tale printr-un dans.

Apollo părea să-şi dorească să obiecteze cu sabia, dar Evangeline vorbi prima.

— Mulţumesc. Aş fi onorată. Apoi îi spuse lui Apollo:

— Poate, ca un dar de nuntă pentru mine, vă împăcaţi?

Apollo îşi încleştă fălcile.

Evangeline îşi ţinu respiraţia. Spera că nu îl presase prea mult. Ar fi fost un moment îngrozitor în care să se rupă vraja lui Jacks.

După o clipă dureroasă, Apollo îşi băgă sabia înapoi în teacă.

— Cum vrei, mireasa mea.

Instrumentiştii mecanici începură o melodie necunoscută când Tiberius o luă de mână. O ţinu mult mai aproape decât ar fi trebuit. Poate ca să îi facă în ciudă fratelui lui, dar Evangeline bănuia şi că Tiberius era un dansator prost. Părea genul care nu ar fi avut răbdare pentru lecţii.

De aproape, înfăţişarea diferită a fraţilor era şi mai evidentă. Dacă faţa lui Apollo era mai mult cioplită aspru decât cizelată, faţa lui Tiberius nu era deloc sculptată. Era moale, decorată cu pistrui care îi dădeau o înfăţişare de copil neastâmpărat. Nu putea fi mai în vârstă decât Evangeline. Părul lui era arămiu şi cam lung, dar legat la spate destul cât să dezvăluie un pic dintr-un tatuaj de pe ceafă care îl făcea să arate mai mult ca rebelul frate mai mic.

— Nu eşti cum mă aşteptam.

Tiberius strânse un ochi şi ridică o sprânceană.

Poate că Evangeline ar fi fost jignită de cercetarea lui dacă s-ar fi măritat cu Apollo prin mijloace tradiţionale, dar având în vedere împrejurările, curiozitatea tânărului prinţ era uşor de înţeles.

— Dacă eşti încurcat de aripile pe care le zdrobeşti acum, spuse ea, sperând să-l facă să-şi slăbească strânsoarea, din păcate, doar fac parte din rochia mea. Sunt departe de a fi un înger.

Gura lui Tiberius zvâcni, dar Evangeline nu îşi dădu seama dacă era începutul unui zâmbet sau al unui rânjet, dacă încerca să facă o impresie bună sau dacă voia ca ea să ştie că nu avea încredere în ea. Şi acesta nu era singurul lucru care îi stârnea curiozitatea.

— De ce ai dispărut după ce m-am logodit cu Apollo?

Ochii lui Tiberius sclipiră de mirare.

— Eşti îndrăzneaţă.

— La ce te aşteptai?

— Nu la multe, ca să fiu sincer. Apollo obişnuia să spună că…

Tiberius se opri cu o tresărire.

— Scuze, n-ar trebui să spun asta la nunta lui. E doar un obicei de-al meu să fiu răutăcios cu el. Aşa îmi arăt dragostea faţă de el. Urmă alt zâmbet care era, probabil, un rânjet, în timp ce Tiberius creştea viteza paşilor lui, învârtind-o rapid într-un cerc pe podeaua îngheţată. Evangeline, îmi iubeşti fratele?

Ea respiră mai repede. Evident, *da* era răspunsul corect, dar avea o senzaţie că Tiberius deja ştia că era o minciună. Se uita la ea ca la un puzzle pe care voia să-l dezasambleze în loc să-l asambleze. Evident, Tiberius şi Apollo se certaseră, dar Evangeline avu impresia că Tiberius chiar ţinea la fratele lui mai mare şi nu era sigur de ea din cauza asta.

— Am iubit pe cineva înainte, recunoscu ea. Când l-am pierdut, am crezut că nu voi mai putea iubi niciodată pe altcineva aşa cum l-am iubit pe el. Dar sper că îl voi iubi pe Apollo şi mai mult. Mi-ar plăcea să fim şi noi prieteni. N-am avut niciodată un frate.

Îi zâmbi lui Tiberius cu timiditate. Dacă ea şi Marisol se puteau împăca, atunci era o speranţă şi pentru Apollo şi Tiberius. Poate, cu timpul, ar fi fost cu toţii o familie, pentru a compensa oamenii pe care îi pierduseră – sau, în

cazul lui Marisol, membrul familiei fără de care îi era mai bine.

Expresia lui Tiberius era enigmatică, aşa că nu fu clar dacă Evangeline trecuse testul. Dar observă că nu îi mai zdrobi aripile când o învârti pentru ultima dată pe podeaua îngheţată.

— Mulţumesc pentru dans, Evangeline. Data viitoare când ne vedem, am să-ţi spun de ce am dispărut. Nu vreau să te deranjez cu nimic în seara asta. Tiberius îi dădu drumul cu o plecăciune formală când se opri muzica.

Apoi plecă cu paşi mari, învârtind o pană pe care o furase din aripile ei.

CAPITOLUL 34

34

Petrecerile de nuntă nordice trebuiau să dureze până în zori. Oamenii trebuiau să mănânce şi să bea până când fiecare butoi era uscat şi fiecare firimitură de tort era înghiţită. Dar, la scurt timp după asfinţit, când încă erau turnuri de torturi şi un imperiu de cupe care aşteptau să fie înmânate pentru încă un toast, prinţul Apollo se aplecă mai aproape de Evangeline şi îi şopti la ureche:

— Îmi iubesc regatul, dar aş prefera să nu-mi petrec toată noaptea nunţii cu el. O sărută încet pe lobul urechii. Haide să plecăm pe furiş, inima mea. Haide să mergem în apartamentul nupţial.

Măruntaiele lui Evangeline se agitară de teamă. Totul ajunsese prea departe. Trebuia să-l găsească pe Jacks. Nu era rău să se bucure de o parte a petrecerii, dar nu trebuia să se ajungă în punctul acesta, nu cât timp Apollo încă era vrăjit.

Era timpul să rupă acest blestem şi să afle ce simţea cu adevărat prinţul cu care se măritase.

Fu nevoită să-i facă multe promisiuni lui Apollo că se va întâlni cu el în apartamentul nupţial până să o lase să plece, în cele din urmă. Chiar şi atunci, îl simţi cu ochii pe ea, privind-o în timp ce se strecura printre oaspeţi, muzicieni mecanici şi turnurile de torturi, într-o misiune de a-l găsi pe Jacks.

După ce dansase cu Apollo, Evangeline îl zărise, în sfârşit, pe Prinţul Inimilor ieşind din sala principală, apoi intrând într-unul dintre coridoarele îngheţate. Atunci, ea şi Apollo o prezentau pe Marisol grupului de burlaci nobili care aveau să participe la şahul cu săruturi pe care

Evangeline îl aranjase pentru sora ei vitregă. Evangeline nu vrusese să plece pe furiş după Jacks atunci. Dar îi văzuse pe alţii plecând grăbiţi în acea direcţie. Cei mai mulţi se întoarseră mai târziu, cu chipurile palide sau speriate, făcând-o pe Evangeline să suspecteze că Jacks făcea ceva ce băga groaza în oameni.

Şi părea că avea dreptate. Tremura, gata să renunţe din cauza frigului din acest castel rece când, în sfârşit, îl găsi într-o cameră a tronului. Tavanul era plin de grinzi de gheaţă groase şi boltite. Pereţii erau din gheaţă sclipitoare gravată cu imagini de stele, copaci şi o semilună care zâmbea.

Jacks stătea lăsat pe spate pe un tron de gheaţă în timp ce se uita urât în jos, la o vulpe care părea mai mult materială decât fantomatică – era toată acoperită cu blană albă şi pufoasă, cu excepţia unui cerc roşiatic care îi înconjura unul din ochii negri ca tăciunele.

El părea îngrozit de animal, de parcă frumuseţea acestuia i-ar fi îmblânzit unele porniri rele. Evangeline îşi dori ca asta să se întâmple în timp ce stătea departe pentru a privi, bucurându-se că, măcar o dată, Jacks era într-o poziţie incomodă.

Tresări când creatura îi atinse cizmele zgâriate cu botul.

Ea râse, atrăgându-i, în cele din urmă, atenţia.

— Cred că te place.

— Nu ştiu de ce.

Jacks se încruntă la bestie.

Aceasta răspunse lingându-i cu afecţiune catarama de la gleznă.

Evangeline continuă să-i zâmbească.

— Ar trebui să-i dai un nume.

— Dacă fac asta, va crede că e un animal de companie.

Jacks spuse aceste cuvinte cu scârbă, ceea ce o convinse mai mult pe Evangeline că întâlnirea cu această vulpe putea fi cel mai bun lucru care i se întâmplase vreodată acestei Sorţi.

— Ce-ar fi să-i dau eu un nume în locul tău? Ce zici de Prinţesa Pufoşeniilor?

— Să nu mai spui asta niciodată.

Ea zâmbi cu blândeţe.

— Data viitoare când am să mai fac o înţelegere cu o Soartă, va fi cu una care are simţul umorului, ca Otravă.

Jacks îşi ridică încet privirea spre Evangeline. Ochii lui erau albaştri-deschişi, ca gheaţa de pe tronul lui, şi erau înconjuraţi de o coroană de păr albastru-închis care se încreţise în jurul feţei din cauza frigului. Purta o haină pe jumătate descheiată, albastră-cenuşie ca fumul, pantaloni negri ca pana corbului şi o curea joasă pusă chiar deasupra şoldurilor, toate dându-i înfăţişarea unui rege ciufulit al iernii. Unul furios, după cum se uita la Evangeline.

— Aş fi crezut că ţi-ai învăţat lecţia după ce ai făcut înţelegeri cu neamul nostru.

— Exact asta am şi făcut, de aceea, data viitoare când am nevoie de ceva, dacă o să fac o înţelegere, nu am s-o fac cu tine.

— Nu e de glumit cu aşa ceva, mârâi Jacks.

— Nu credeam că îţi pasă.

— Nu-mi pasă. Dar încă îmi datorezi un sărut şi, până când îl primesc, eşti a mea şi nu îmi place să împart.

— Dacă nu te-aş cunoaşte mai bine, aş zice că eşti gelos.

— Bineînţeles că sunt gelos. Sunt o Soartă.

— Dacă eşti atât de gelos, atunci de ce n-ai rupt vraja lui Apollo?

— Nu-mi pasă de ce se întâmplă între oameni.

— Atunci rupe-o, pentru că eu şi Apollo suntem căsătoriţi, spuse ea cu fermitate. Mi-am respectat jumătatea mea din târgul nostru. E timpul ca şi tu să-ţi ţii promisiunea faţă de mine.

— Foarte bine, spuse Jacks tărăgănat, şocând-o cu încuviinţarea lui uşoară. Încă mai cred că e o alegere proastă, dar dacă vrei să nu te mai iubească Apollo, am să-ţi ofer mijloacele pentru a face asta. Jacks îşi scoase pumnalul cu nestemate şi îşi înţepă vârful degetului, storcând un strop din cunoscutul lui sânge cu pete aurii.

Vulpea adulmecă picătura şi se dădu înapoi schelălăind.

— Vezi? spuse Jacks cu blândeţe. Până şi creatura asta ştie că e o idee proastă.

— Nu, ştie că eşti rău. E o mare diferenţă. Deşi sângele lui Jacks o neliniştea şi pe Evangeline. Care-i şmecheria?

— E atât de greu să crezi că vreau să mă ţin de cuvânt?

De fapt, Sorţile erau cunoscute pentru că se ţineau de cuvânt când era vorba de târguri. De-asta, în ciuda avertismentelor, oamenii erau dispuşi să facă înţelegeri cu ele. Dar ceva o împiedică să meargă mai departe.

— Te-ai răzgândit? Aş fi ultima persoană care să te judece dacă vrei să-ţi păstrezi puterea asupra lui.

— Nu e puterea mea, e a ta.

Evangeline făcu un pas spre tron.

Jacks îşi ridică sprâncenele, trădându-şi mirarea.

Asta ar fi trebuit să o facă să se simtă învingătoare. Dar o făcu să se gândească la ultima dată când îl şocase. Când băuse din cupa lui Otravă şi împietrise.

Înghiţi în sec.

Jacks se aplecă înainte cu graţia lui indolentă şi îi apăsă uşor buzele cu degetul lui sângerând.

I se făcu pielea de găină. Atingerea lui nu era mai rece decât castelul, dar întotdeauna era înspăimântător să fie mângâiată de Jacks.

— Când îl vei săruta, orice sentimente false pe care Apollo le are pentru tine vor dispărea. Jacks îşi apăsă degetul îngheţat cu mai multă fermitate pe gura ei, dur şi un pic furios. În această zi, sângele lui avea gust amar în loc de dulce. Gustul unei greşeli. Trebuie să-l săruţi înainte de răsărit ca magia să aibă efect. Dar te avertizez, dacă faci asta, prinţul tău nu va crede că i-ai făcut o favoare. Eroii nu au parte de finaluri fericite.

CAPITOLUL 35

Evangeline nu se gândise la asta cu destulă atenţie. Dacă ar fi făcut-o, l-ar fi întrebat pe Apollo unde era apartamentul nupţial. După ce află că era în vârful unuia dintre turnurile spiralate ale Palatului Lupului, ar fi sugerat atunci să se întâlnească altundeva – undeva mai aproape de pământ, preferabil într-un loc cu mai multe ieşiri.

Nu credea că Apollo ar fi aruncat-o de pe fereastra turnului atunci când l-ar fi scăpat de vraja lui Jacks. Dar Evangeline încă nu ştia cum avea să fie Apollo după ce rupea vraja. Avea să fie prinţul blând care îi povestise basme sau avea să devină prinţul furios care fusese aproape să îşi atace fratele în seara aceea?

Avea să fie începutul poveştii lor de dragoste sau sfârşitul ei?

Evangeline era dedicată ideii de a-l iubi pe Apollo şi a face această căsnicie să funcţioneze după ce vraja era ruptă. Dar auzea doar cuvintele lui Jacks. „Prinţul tău nu va crede că i-ai făcut o favoare."

Şase soldaţi păzeau apartamentul nupţial în care avea să intre.

Brusc, fu tentată să se întoarcă şi să lase lucrurile aşa cum erau.

Sau putea să intre şi să evite să-l sărute pe Apollo. Avea timp până la răsărit să rupă vraja. Dacă intra, dar nu îl săruta imediat. Putea sta de vorbă cu el. Cât mai era până în zori?

Evangeline încercă să inspire adânc, dar simţi un nod în gât când se apropie de uşa apartamentului nupţial. Nu se

întoarse. Dar îşi dori să o fi făcut atunci când intră, iar uşa se închise în urma ei.

Camera era prea caldă din cauza focului a o sută de lumânări aprinse şi prea dulce din cauza mirosului îmbătător a o mie de petale albe de flori. Acopereau aproape fiecare suprafaţă, de la podea la fotolii şi până la patul uriaş cu patru stâlpi.

— Bună, inima mea, şopti Apollo care se întinse pe pat într-o poziţie ispititoare. Nu mai avea cămaşă. Purta doar un chihlimbar mare pe pieptul gol care lucea din cauza a ceva care părea a fi ulei.

Lui Evangeline i se întoarse stomacul pe dos. Îi dispărură orice îndoieli legate de faptul că trebuia să îl sărute în noaptea aceea. Trebuia să rupă vraja, oricât de greu ar fi fost pentru ea după aceea.

— M-ai făcut să aştept, nevastă.

Îşi plimbă o petală în susul şi în josul pieptului lui uns cu ulei.

Simţi groaza în nodul ei din gât. Speră că el nu avea să o urască atunci când desfăcea vraja, dar, în acel moment, i se păru puţin probabil.

— Am nevoie de un moment, îl amână ea.

Lui Evangeline nu îi plăcea vinul în mod special, dar acolo era o masă cioplită cu o sticlă drăguţă de culoarea prunelor pe ea. Îşi turnă un pahar cu generozitate.

Băutura era spumoasă, dar avea gust de mure putrezite şi sare. Era să o scuipe, dar încă nu era pregătită să se apropie de el. Sorbi încă o dată lung, golind jumătate de pahar. Probabil ar fi continuat, dar nu voia să se îmbete pentru asta.

Puse vinul jos şi păşi cu îndrăzneală spre pat.

Apollo îşi linse buzele.

Înainte să-şi piardă curajul, Evangeline închise ochii şi îl sărută.

Braţele lui o cuprinseră, unse şi fierbinţi. O trase în pat cu el, iar ea nu încercă să se împotrivească. Totul avea să se termine în curând. Chiar când gândea asta, simţi cum limba lui Apollo se retrăgea şi strânsoarea lui slăbea.

Evangeline alunecă din braţele lui.

Apollo nu încercă să o ţină cum ar fi făcut-o în mod normal. De fapt, o împinse puţin când se ridică pe pat.

Îşi strânse pumnii şi i se încordară umerii. Gura lui puternică se deschise, apoi se închise în timp ce privirea lui trecu de la petalele florilor la lumânări şi la pieptul lui uns.

Se încruntă, îşi trecu o mână pe abdomen şi se şterse de ulei pe pat.

Camera deveni mai mică, iar aerul mai fierbinte şi prea dulce din cauza mirosului tuturor florilor, dar tăcerea lui Apollo era sufocantă.

Evangeline nu înţelesese niciodată de ce avusese nevoie de atât de mult timp ca să înceteze să-l mai iubească pe Luc. Chiar şi când îşi impusese să nu-l mai iubească, sentimentul încă persistase. Oamenii numeau asta sfârşitul iubirii, dar era uşor să te îndrăgosteşti. Să uite de Luc fusese ca şi cum s-ar fi căţărat pe o stâncă. Îşi făcuse ieşirea cu ghearele, luptând să scape de el, să-i dea drumul, să găsească altceva de care să se ţină.

Voia doar să-l uite, să închidă ochii şi să dispară totul. Dar existau motive pentru care emoţiile puternice nu dispăreau într-o clipită, motive pentru care o persoană trebuia să devină mai puternică decât sentimentele ei pentru a scăpa de ele.

Apollo strânse cearşafurile patului. Apoi îşi frecă faţa cu o mână şi toată furia lui dispăru, fiind înlocuită cu o durere pură. Ochii lui erau roşii, gura îi era strâmbă şi falca îi era atât de încleştată că ea crezu că avea să i se crape.

— Ce-ai făcut, Evangeline? Cuvintele lui aspre nu erau un ţipăt, dar erau rostite atât de tare, că probabil le auziră paznicii de dincolo de uşă. De ce mă simt de parcă m-ai fi înjunghiat în inimă?

Făcu o grimasă de durere în timp ce i se închiseră ochii.

Ea simţi un nod în gât din cauza remuşcării. Încercă să-şi înghită un hohot de plâns. Se aşteptase ca el să fie furios. Dar nu se aşteptase să fie atât de rănit.

Voia să-şi întindă mâinile spre el, să îl aline, dar poate

era mai bine să stea departe de el.

— Îmi pare rău, nu am vrut să te rănesc.

Alunecă de pe pat.

— Nu... Apollo o luă de mână. Eu... noi... asta...

Credea că el încerca să hotărască ce avea să spună.

Apoi, brusc, îi dădu drumul mâinii, pielea lui se făcu cenuşie, umerii i se lăsară în jos, îşi dădu ochii pe spate şi căzu pe pat.

Capul i se lăsă pe o parte într-un fel îngrozitor.

— Apollo! Evangeline se repezi într-o parte şi îi apăsă pieptul cu o mână.

Era uns şi cald, dar nu se mişca.

— Apollo! Apollo!

Îi repetă numele în timp ce îşi duse mâna la gâtul lui, căutând un puls pe care nu-l putu găsi. Îşi duse mâinile înapoi pe pieptul lui, unde el îşi tatuase numele ei într-o inimă făcută din săbii. Nu bătea nimic nici acolo, dar pielea din jurul cernelii căpătase o nuanţă ciudată de albastru.

„Nu. Nu. Nu. Nu. Nu.”

Încercă să-l scuture.

Nu se întâmplă nimic.

— Apollo, trezeşte-te! ţipă Evangeline, cu lacrimile grele curgându-i repede din cauza panicii.

Îl scutură din nou. Trebuia să se mişte. Trebuia să respire. Trebuia să fie viu. Nu putea fi mort. Nu putea fi mort. Nu putea fi mort. Dacă era mort...

Alt hohot de plâns o sufocă atunci când cel mai rău gând dintre toate îi trecu prin minte. Dacă Apollo era mort, asta însemna că sărutul ei nu doar rupsese vraja, ci îl şi omorâse. Ea îl omorâse, iar Jacks o păcălise să facă asta.

CAPITOLUL 36

Jacks îi spusese cândva lui Evangeline: „Nu are rost să pui pe cineva să comită o crimă dacă eşti în aceeaşi cameră cu acea persoană”. Iar ultimul sărut dintre Evangeline şi Apollo era primul sărut fermecat la care Jacks nu fusese în aceeaşi cameră cu ei.

— Ajutor! strigă Evangeline în timp ce mai multe hohote de plâns violente îi cutremurau pieptul.

Uşa se deschise brusc şi un apartament care fusese plin de foc şi petale de flori cu câteva momente în urmă se transformă într-o îmbulzeală de cizme grele, arme scânteietoare şi înjurături neînfrânate.

— Avem nevoie de un doctor, spuse Evangeline plângând în hohote.

I se părea că era prea devreme să plângă, dar nu îşi putu stăpâni lacrimile.

— Ce i-ai făcut?

— Cred că e mort!

— Ea l-a omorât!

Cuvintele soldaţilor zburară ca nişte săgeţi, rapide şi ascuţite, în timp ce doi bărbaţi o smulseră de pe pat trăgând-o de aripi, făcând să zboare pene peste tot.

— Plecaţi de-aici, ordonă cineva.

— Staţi… Evangeline protestă printre lacrimi. Ştia că parţial era vina ei, dar nu era singura vinovată. Eu… Eu n-am… Eu n-am…

— L-am auzit ţipând la tine. Şi acum… Soldatul nici măcar nu termină. Lăsă cuvintele să plutească în aer în timp ce doi paznici o târâră spre uşă. Legaţi-o într-o cameră goală. Iar voi – arătă spre altă pereche de soldaţi –

găsiţi-l pe prinţul Tiberius şi fiţi discreţi. Deocamdată, trebuie să ţinem asta secret.

Evangeline încercă să protesteze, dar cuvintele ei fură sugrumate de mai multe hohote de plâns. Hohote de plâns îngrozitoare şi chinuitoare, atât de intense că de-abia simţea frigul din turn sau strânsoarea violentă a soldaţilor în timp ce o târau în jos pe scări, rupându-i aripile la fiecare scară, lăsând în urmă pene şi lacrimi.

— Voi trebuie să-l găsiţi pe lordul Jacks, reuşi ea să spună în cele din urmă. El a făcut asta – el e Prinţul Inimilor.

— Pune-i un căluş, mormăi soldatul mai scund în timp ce o împinseră într-o cameră întunecată care mirosea a praf şi umezeală.

Împreună, rupseră restul aripilor ei. Un aer rece şi crud îi lovi spatele în timp ce ei o îmbrânciră pe un scaun de lemn. Îi legară repede încheieturile mâinilor de braţele scaunului şi gleznele de picioarele acestuia, înainte ca soldatul mai scund să îi bage o cârpă împuţită în gură.

Îi întrerupse rugăminţile, iar murdăria ei îi opri pentru scurt timp lacrimile. Dar asta nu dură mult. În liniştea care urmă, auzi doar cuvintele criminală şi proastă, şi văzu doar ochii mâhniţi ai lui Apollo, până când un potop de lacrimi îi estompă chiar şi acea amintire.

— De ce n-a făcut-o căluşul ăla să tacă? spuse soldatul mai scund.

— Las-o să plângă, bombăni celălalt.

Era mai lat în umeri şi avea capul ras. Se dusese să facă focul în şemineul gol.

Îl recunoscu drept garda personală a lui Apollo – Havelock. Nu putea crede că îi păsa dacă ei îi era frig, dar camera abandonată era rece ca gheaţa şi nu credea că aveau s-o lase singură acolo. De parcă ar fi putut evada. Chiar dacă o dezlegau, nu ar fi ajuns departe în starea ei. Plânse cu hohote şi mai puternice.

Îl omorâse pe Apollo.

Apollo era mort.

Apollo era mort, iar ea îl omorâse.

— Trebuie să taci acum.

Soldatul mai scund îşi ridică o mână ca să o lovească.

— Aşa îşi tratează o gardă regală viitoarea regină? spuse Jacks tărăgănat, apărând la uşa pe jumătate deschisă. Era greu să-l vadă prin întuneric şi lacrimi, dar întotdeauna îi recunoştea cruzimea din voce.

„E Prinţul Inimilor! El e criminalul!”

Evangeline încercă să ţipe, dar căluşul groaznic încă îi umplea gura. Iar acum era ceva în neregulă cu paznicii. Niciunul nu se mişca.

Evangeline îşi legănă scaunul într-o încercare slabă de a se elibera.

— Nu o lăsaţi să se rănească singură, spuse Jacks scurt şi la obiect.

Soldatul mai scund care fusese gata să o lovească îşi puse imediat mâna cu fermitate pe spătarul scaunului ei pentru a ţine toate picioarele acestuia pe podea.

Ce se întâmpla?

Soldaţii păreau posedaţi. Havelock se holbă la Jacks ca şi cum cineva ar fi privit o umbră care ţine un cuţit, dar nu se mişcă până când Jacks nu păşi în cameră şi spuse încet:

— Ieşiţi.

Fără să spună un cuvânt, amândoi soldaţii ieşiră în pas de marş, lăsând-o pe Evangeline legată şi singură cu Prinţul Inimilor.

„Pleacă de lângă mine!”, încercă ea să ţipe, scuturând scaunul din nou în timp ce Jacks se apropia.

În întuneric, ar fi trebuit să fie greu de văzut, dar ochii îi străluceau puţin, arzând ca nişte flăcări albastre în timp ce se apleca deasupra ei. Observă aripile aurii rupte la picioarele ei, tivul distrus de la fustele ei albe şi largi, şi urmele lacrimilor care îi acopereau obrajii.

— *Nu mai plânge.* Vocea lui Jacks era înceată, calmă şi îi invadă din nou gândurile. *Nu eşti tristă. Eşti calmă şi te bucuri să mă vezi.*

Evangeline se uită urât la el, dorindu-şi să-i spună cât de nefericită o făcea prezenţa lui. Nu voia să plângă în faţa lui, dar felul în care stătea el acolo, atât de rece şi

insensibil, îi amintea de felul în care murise Apollo.

Mai multe lacrimi îi curseră pe obraji.

Jacks miji ochii şi îşi coborî privirea spre o băltoacă de la picioarele ei.

— *Toate* alea sunt lacrimi?

Ceva ca o alarmă pâlpâi în privirea lui. Nu că ar fi putut ea să creadă, fie şi pentru o secundă, că lui îi păsa de ea. Avea să o omoare, la fel cum îl omorâse pe Apollo, ca să nu poată spune nimănui ce făcuse el.

Se pregăti când Jacks îşi întinse mâna spre căluşul din gura ei, apoi ţipă imediat ce îi fu scos.

— Criminalule! Ia-ţi o…

Jacks îşi puse mâna pe buzele ei.

— Chiar vrei să îţi pun cârpa aia murdară din nou în gură?

Evangeline înţepeni.

El îi zâmbi puţin.

— Am să-ţi pun o întrebare acum, iar tu ai să-mi răspunzi fără să ţipi. De cât timp plângi aşa?

Mâna lui alunecă încet mai departe.

Spre groaza lui Evangeline, îi curseră mai multe lacrimi înainte să reuşească să vorbească.

— Nu te preface că îţi pasă de jalea mea. Ai să mă omori la fel cum l-ai omorât pe Apollo.

— Nu l-am omorât pe Apollo şi nu intenţionez să-ţi fac rău. Încă am nevoie de tine pentru profeţia aia, mai ţii minte?

— Nu o să te mai ajut cu nimic, îi spuse Evangeline fierbând de furie sau măcar încercând asta. Cuvintele îi ieşiră pe gură cu un smiorcăit ruşinos, dar continuă. Mai bine aş sta legată aici pentru totdeauna decât să te ajut.

— Nu ar trebui să fii atât de nechibzuită cu vorbele tale.

Jacks îşi scoase pumnalul cu nestemate, dar în loc să-l îndrepte spre gâtul sau spre inima ei, se ghemui şi tăie frânghia care îi lega glezna dreaptă de scaun.

Evangeline încercă să-l lovească cu piciorul liber.

Dar, bineînţeles, Jacks fu mai rapid. Mâna lui rece îi strânse gamba, ridicând-o destul de sus ca rochia să-i

alunece incontrolabil şi să o dezechilibreze complet în timp ce se ridică.

— Dacă vrei să trăieşti, trebuie să încetezi să te mai lupţi cu mine.

— Niciodată nu voi înceta să mă lupt cu tine. M-ai păcălit ca să îl omor pe Apollo! Credeam că îl ajutam, dar a murit imediat după ce l-am sărutat.

Jacks îşi încleştă falca.

— Apollo nu a murit din cauza sărutului tău. Nu era nicio magie în sărutul acela.

— Dar…

— N-a fost nicio magie în săruturile tale, o întrerupse Jacks. Apollo nu s-a îndrăgostit de tine pentru că l-ai sărutat, ci pentru că eu am vrut asta.

— Cum e posibil aşa ceva?

— Sunt o Soartă. Chiar crezi că singura mea putere e în sărutul meu? Jacks părea să se simtă insultat. Nu aş fi prea înspăimântător dacă asta ar fi tot ce aş putea face. Şi, înainte să mă contrazici şi să-ţi pierzi vremea spunând că nu mă crezi, tocmai m-ai văzut folosind această abilitate pe soldaţii cărora le-am ordonat să plece din această cameră. Nici măcar nu a trebuit să-i ating. Te-am pus să-i săruţi pe Apollo şi pe doamna Fortuna pentru că era distractiv şi pentru că, după ce trecea efectul magiei, te-ar fi bănuit pe tine şi nu pe mine. Oamenii au tendinţa de a te evita şi de a nu avea încredere în tine când ştiu că le poţi controla sentimentele. Te-am manipulat, dar nu ţi-am omorât prinţul.

Evangeline încercă să se uite urât la Jacks printre lacrimi. Chiar nu voia să-l creadă şi să admită că avea o logică. Voia să-l învinuiască pentru uciderea lui Apollo. Voia să dea cu picioarele în el şi să ţipe. Dar, când încercă să ţipe, plânse cu hohote de frustrare.

— Dacă spui adevărul… Atunci foloseşte-ţi magia pe mine. Evangeline sughiţă. Foloseşte-o ca să-mi opreşti lacrimile.

— Am încercat şi nu funcţionează. Jacks făcu o grimasă când încă o cascadă de lacrimi se revărsă din ochii ei.

Lacrimile tale nu sunt normale. Cred că ai fost otrăvită.

— E jale, Jacks, nu otravă! Apollo tocmai a murit în faţa mea.

— Nu te critic pentru că eşti emotivă. Jacks scrâşni din dinţi. Dar, dacă ar fi doar sentimentele tale, ar trebui să le pot lua.

Evangeline îşi aminti de cuvintele pe care i le spusese încet la scurt timp după ce intrase în cameră.

— Ai încercat să-mi spui că mă bucur să te văd.

Jacks nu-i răspunse, dar felul dur în care se uită în jos, la ea, o făcu să suspecteze că nu ar fi trebuit să poată auzi acele cuvinte.

— Ceva nefiresc îţi amplifică sentimentele, spuse el morocănos. E o altă Soartă care plânge cu lacrimi otrăvite care au puterea de a ucide pe cineva frângându-i inima. Cred că cineva te-a otrăvit şi, dacă nu îţi dăm leacul în curând, vei plânge până vei muri.

Evangeline voia să-l contrazică în continuare. Doar pentru că nu avea putere asupra ei nu însemna că era otrăvită. Suferea – soţul ei murise în faţa ochilor ei. Dar, înainte să poată vorbi, fu cuprinsă de un nou val de hohote de plâns incontrolabile şi le simţi ca pe o otravă. Nu mai plânsese niciodată atât de mult în toată viaţa ei.

Îşi simţi corpul îngreunat de fiecare tristeţe pe care o simţise vreodată. Fiecare lacrimă o ardea când îi curgea pe obraji. Şi îşi aminti gustul vinului sărat pe care era să-l scuipe. Aşa fusese otrăvită? Oare vinul îl omorâse pe Apollo? El nu plânsese, dar ultima expresie a feţei lui fusese una de inimă frântă.

În cele din urmă, Jacks dădu drumul gleznei lui Evangeline. Apoi termină de tăiat celelalte frânghii înainte să-şi strecoare un braţ pe sub umărul ei pentru a o ajuta să se ridice în picioare.

— Dă-mi drumul!

Încercă să se îndepărteze. Chiar dacă Jacks nu îl omorâse pe Apollo, Evangeline nu voia să aibă nimic de-a face cu mâinile reci ale lui Jacks, cu braţele lui reci sau cu pieptul lui tare şi rece ca gheaţa. Dar i se înmuiaseră

picioarele şi se trezi rezemându-se de el în loc să se împotrivească.

El înţepeni, de parcă i-ar fi apăsat coasta cu un cuţit, nu cu trupul ei. Apoi o ridică şi o aruncă pe umărul lui.

— Ce faci? strigă ea printre hohote de plâns.

Chiar şi ca salvator, era tot un ticălos.

— De-abia poţi să stai în picioare şi trebuie să ne mişcăm repede dacă vrem să plecăm de-aici.

— Nu poţi – încercă să se agite ca să se elibereze, dar braţul lui era ca fierul în timp ce o ţinea pe umărul lui – să farmeci pe toată lumea pe lângă care trecem?

— Magia mea nu funcţionează la fel în Nord ca altundeva, spuse el scrâşnind din dinţi.

Cu alte cuvinte, *nu.* Puterea lui de a controla emoţiile oamenilor avea o limită. Îşi făcu ordine în gândurile frenetice, amintindu-şi de momentul în care magia lui încetase să funcţioneze pe matroana Fortuna. Evangeline crezuse că rupsese vraja cu întrebările ei despre pietre. Dar Jacks trebuie să-şi fi pierdut controlul. Probabil avea nevoie de o mare putere pentru a-l face pe Apollo să o iubească atât de intens şi nu-i mai rămăsese destulă magie pentru a o controla pe matroană mult timp.

Poate că Jacks putea controla doar câţiva oameni în acelaşi timp. Altfel, îşi imagină că şi-ar fi folosit magia pe toată lumea. În seara asta, manipulase doi paznici, apoi se supărase când nu putuse să o controleze pe ea. Aşadar, putea controla cel puţin trei, dar poate nu mai mulţi.

Jacks îşi rupse capa de pe umeri şi o acoperi pe Evangeline cu ea. Nu văzu nimic în timp ce o cără prin Palatul Lupului sau când o puse pe o sanie care îi aştepta şi care i se păru cel mai rece lucru din noaptea aceea.

— Aproape am ajuns, fură singurele cuvinte pe care le spuse în timpul călătoriei, dacă nu cumva nu îl auzise vorbindu-i din cauza hohotelor ei nesfârşite de plâns. Îi lăsară ţurţuri pe obraji până când începură să-i îngheţe pleoapele şi să le închidă.

Sania se opri, iar Jacks o luă din nou în braţe.

Nu putu să vadă unde mergeau. Jacks o ţinu acoperită

cu mantia lui şi apăsată tare pe pieptul lui. Era prima dată când îi simţea trupul cald. Evangeline tresări când se gândi la ce spunea asta despre ea.

Cu luni în urmă, împietrise, dar acum simţea că îngheţa în timp ce Jacks mergea cu greu pe ceva care suna ca zăpada, apoi începu să urce pe ceva ce părea o scară nesfârşită. Spera că o duce într-un loc cald. Căldura ar fi fost foarte bună. Deşi, chiar dacă Jacks ar fi reuşit să îi dezgheţe ochii şi să o scape de otrava care o distrugea, nu ar fi fost destul ca să şteargă faptul că acum era o fugară, o văduvă şi o orfană. Avea doar o Soartă în care nu avea încredere şi pe care nu o plăcea...

— Nu renunţa, mârâi Jacks. Dacă cedezi în faţa otrăvii, îşi va face efectul mai repede.

Cuvintele lui fură urmate de o bătaie rapidă într-o uşă. Apoi încă una, încă una, şi încă una.

În cele din urmă, uşa se deschise cu zgomot.

— Jacks? Era o voce feminină şi uşor cunoscută. Pentru numele Sorţilor, ce...

Fata tăcu atunci când Jacks trase mantia de pe faţa lui Evangeline.

— Trebuie să o salvezi acum, spuse Jacks cu greutate.

— Ce-ai făcut?

Iar Evangeline o plăcu un pic atunci.

— Cred că ştim amândoi că asta nu e făcătura mea.

— Eşti... Nu contează, adu-o înăuntru. Şi nu-i da drumul, îl avertiză fata. Dacă nu o mai ţii în braţe, ar putea muri. Încearcă să o alini cât timp prepar eu un antidot. Prefă-te că e cineva la care ţii.

Braţele lui Jacks se încordară în jurul lui Evangeline.

Dar apoi lumea deveni mai caldă, trosnitoare şi fierbinte, şi nu îi mai păsă cum o ţinea Jacks atât timp cât el se îndrepta spre căldură. Nu îşi putu deschide ochii, dar, după câteva mişcări stângace, o aşeză în poala lui.

Îşi imagină că era în faţa unui foc, iar el stătea în faţa unui şemineu, ţinând-o cu afecţiunea cu care ar fi mânuit un buştean pe care avea să-l azvârle în foc.

— Vulpiţo, sunt moduri mult mai bune de a muri decât

ăsta.

— Încercările tale de alinare sunt tr-tragice, se bâlbâi Evangeline.

— Încă eşti vie, bombăni el. Apoi degetele lui îi găsiră pleoapele şi, cu atingeri moi ca pana, îi dădu la o parte gheaţa care se topea.

Poate mai era o speranţă pentru el. Se întrebă dacă mai făcuse vreodată asta. Alinarea cuiva era ceva intim şi, conform poveştilor, intimitatea cu Jacks nu avea un final fericit. Dar era evident că ştia cum să fie blând. Simţi că se dezgheaţă tot mai mult în timp ce el îşi puse degetele pe obrajii ei, ştergându-i lacrimile îngheţate.

— Poftim. Era vocea celeilalte fete. Dă-i să mănânce asta.

Mâna lui Jacks se ridică de pe obrazul lui Evangeline. Apoi degetele lui se întoarseră, atingându-i şovăitoare buzele. Le pictă încet, cu grijă, cum o făcuse în trecut cu sângele lui. Dar, spre deosebire de sângele lui, asta nu avea un gust dulce sau amar. Nu avea niciun gust; era mai mult ca sentimentul de veselie care acompania momentul dinaintea unui sărut.

— Antidotul funcţionează, spuse fata.

— Asta înseamnă că pot să-i dau drumul?

— Da, reuşi să spună Evangeline chiar în momentul în care fata spuse:

— Nu, dacă nu vrei ca ea să moară. Va avea nevoie de contact fizic apropiat cel puţin o zi întreagă pentru ca leacul să îşi facă efectul.

Evangeline avu senzaţia că fata glumea cu Jacks – trebuia să glumească cu el. Şi, chiar dacă nu făcea asta, Evangeline nu îşi putea imagina că Jacks avea să o ţină pe ea sau pe altcineva atât de mult timp. Şi totuşi, nu făcu nicio mişcare ca să îi dea drumul.

O ţinu de parcă o făcea împotriva voinţei sale, cu corpul rigid şi încordat, de parcă nu ar fi vrut-o acolo şi totuşi braţele lui îi strângeau talia de parcă ar fi intenţionat să nu-i mai dea drumul niciodată.

PARTEA A III-A

Haosul

CAPITOLUL 37

Evangeline se trezi într-o pereche de braţe tari. Încercă să se agite ca să se elibereze, dar Jacks o ţinea strâns în timp ce ochii ei se deschiseră şi se obişnuiau încet cu lumina caldă a zilei.

Nici măcar nu îşi dăduse seama că adormise, dar probabil că aţipise în braţele lui Jacks. Căldura se adună în stomacul ei şi i se ridică în obraji. Era o prostie să fie ruşinată de asta. Era să moară, dar Jacks îi salvase viaţa. Dacă altcineva s-ar fi deranjat atât – să o salveze de soldaţi, să o care prin zăpadă la miezul nopţii, să îi găsească un leac –, ar fi crezut că astea ar fi însemnat ceva. Dar, chiar dacă Jacks o ţinuse toată noaptea, braţele lui erau înlemnite în strânsoarea lor, iar pieptul lui era ca o piatră netedă lângă capul ei. Nu se încolăciseră unul lângă celălalt în timp ce ea dormise. Jacks o salvase doar pentru că avea nevoie de ea în viaţă pentru profeţie.

Ştiuse că o minţise atunci când numise profeţia prăfuită şi îi spusese că nu trebuia să-şi facă griji în legătură cu Arcada Valory. Fără profeţie, Jacks nu ar fi salvat-o niciodată şi nici nu ar fi pus-o în atâtea situaţii îngrozitoare.

Evangeline încercă să se mişte, dar membrele ei erau ca de plumb. Putu doar să clipească pentru a se trezi din somnolenţă în timp ce observă, în sfârşit, restul împrejurimilor ei.

O lumină blândă, de culoarea untului, se revărsa prin ferestrele rotunjite, poleind fiecare suprafaţă a apartamentului surprinzător de luminos în care se trezi Evangeline. Pereţii erau acoperiţi cu flori în nuanţe

îndrăzneţe de galben şi portocaliu, rafturile erau pătate cu sclipici, iar cărţile de pe ele erau aranjate după culoarea cotorului. Dar nimic nu era la fel de strălucitor ca fata îmbrăcată cu un halat cu paiete, care stătea întinsă pe divanul dungat chiar vizavi de Evangeline şi Jacks.

— LaLa?

— Bună, prietena mea.

Zâmbetul LaLei era aproape incandescent.

Deschise gura pentru a face ceea ce era politicos şi a-i mulţumi. Evangeline era sigură că LaLa fusese cea care îi dăduse leacul lui Jacks pentru a-i salva viaţa. Probabil îi datora mulţumiri şi lui Jacks pentru că o adusese acolo. Dar, cumva, nimic apropiat de nişte cuvinte de recunoştinţă nu îi ieşi pe gură.

— Sunt foarte confuză. De unde vă cunoaşteţi voi doi?

— Ea e Soarta care te-a otrăvit, îi spuse Jacks.

LaLa îi aruncă lui Jacks o privire impresionantă.

— De-asta te urăşte toată lumea.

Drept răspuns, el râse ca şi cum ar fi *flirtat* cu ea. Aşa flirtau Sorţile – cu acuzaţii de crimă? Încă prizonieră în poala lui Jacks, Evangeline nu îi vedea faţa. Dar, din felul relaxat în care făcuse această afirmaţie despre LaLa, Evangeline avu impresia că el nu credea că LaLa încercase să o omoare, dar că reuşise să îl omoare pe Apollo.

Din păcate, era greu să fie sigură de ceva cu Jacks. Evangeline avu impresia că LaLa nu îl plăcea pe Jacks, dar poate era atrasă de el sau aveau un fel de legătură secretă. Obrajii LaLei se îmbujorară într-un fel drăguţ când se ciorovăiră.

Apoi LaLa îi explică lui Evangeline că, într-adevăr, ea era o Soartă – Mireasa Nemăritată deşi nu fu dispusă să dea multe detalii despre asta. Evangeline nu o învinovăţi. În Pachetul de Cărţi ale Destinului, Mireasa Nemăritată era întotdeauna înfăţişată cu un văl de lacrimi. Ea reprezenta respingerea, pierderea şi finalurile nefericite. Se părea că, spre deosebire de Jacks, LaLa putea găsi uşor pe cineva care să o iubească oricând voia, dar iubirea era condamnată să nu dureze mult niciodată. Fiecare fată se

temea că avea să devină Mireasa Nemăritată şi Evangeline o compătimise, dar adevărata LaLa aproape că o făcea invidioasă.

LaLa nu era o fată ofilită care tânjea după dragostea pierdută. Era cea mai îndrăzneaţă fată de la petrecere, fata care nu se temea să danseze singură sau să primească o pereche de fugari în casa ei când îi băteau la uşă în toiul nopţii. Avea magie, încredere în sine şi nu se temea să se certe cu Jacks. Faptul că era singură nu o făcea să pară singuratică, aşa cum se temuse să fie întotdeauna Evangeline. Ea făcea ca asta să pară o aventură, de parcă fiecare moment era începutul unei poveşti cu nesfârşite posibilităţi.

— Lacrimile mele te-au otrăvit, spuse LaLa, dar n-am încercat să te omor pe tine sau pe prinţul Apollo. Am vândut nişte flacoane de lacrimi acum multă vreme şi cred că cineva a folosit unul dintre ele. Ţi-aş spune cine, dar a trecut atât de multă vreme de când am vândut lacrimi că nici măcar n-aş putea ghici unde sunt acum aceste lacrimi. Jur. N-am făcut rău nimănui de când am venit în Nord. Ca majoritatea celorlalte Sorţi, am fugit până aici ca să o iau de la capăt – după ce am fost toate exilate din cauza lui Jacks.

— Nu am fost exilate din cauza mea, o întrerupse Jacks.

LaLa îi aruncă o privire tăioasă.

— Poate nu ne-ai dat afară din Sud tu singur, dar am auzit despre unele lucruri pe care le-ai făcut surorii mai mici a împărătesei. Oamenii ziceau că erai obsedat de ea.

— Devii obositoare.

Jacks păru, dintr-odată, plictisit. Dar Evangeline simţi că fiecare centimetru al corpului lui tresări la menţionarea surorii împărătesei, fata despre care LaLa spusese cândva că frânsese inima lui Jacks.

Oare asta era la baza celor ce se întâmplau între LaLa şi Jacks – era geloasă pe fata asta?

— Nu mi-o amintesc, spuse Jacks tărăgănat. Şi acum cred că ar trebui să ne concentrăm pe trecutul fiinţei umane, nu pe al meu.

Îşi luă o mână de pe talia lui Evangeline ca să îi arunce o hârtie în poală.

Zvonul Zilnic

CRIMĂ!

de Kutlass Knightlinger

Iubitul nostru prinţ Apollo este mort. În timp ce scriu asta, lacrimile îmi cad pe cerneală pentru că – din păcate – acesta nu este un zvon. Fiecare raport pe care l-am primit din Palatul Lupului, locul în care prinţul s-a căsătorit ieri, a spus acelaşi lucru. Înălţimea Sa a fost ucis în apartamentul nupţial.

Vestea s-a răspândit rapid după ce plânsetul prinţesei Evangeline a fost auzit de fiecare paznic şi servitor. „Nu ştiam că un om poate plânge aşa”, mi-a spus o sursă apropiată prinţesei.

Cu toate astea, nu toţi angajaţii regali sunt convinşi că jalea prinţesei Evangeline era reală – mai ales acum, că prinţesa a dispărut.

S-a şoptit în afara Palatului Lupului că e o criminală seducătoare şi că a fugit cu complicele ei, Prinţul Sortit al Inimilor!

Nu-mi pot imagina aşa ceva şi ştiu că şi alţii sunt de acord cu asta.

Noul nostru prinţ moştenitor, Tiberius, este foarte îngrijorat pentru cumnata lui. Crede că ar fi putut fi răpită de adevăratul ucigaş al prinţului Apollo. Au fost trimişi soldaţi în Valorfell şi în provinciile învecinate pentru a o căuta pe Evangeline şi a o aduce din nou, în siguranţă, pe terenurile regale.

Evangeline lăsă hârtia să cadă.

Fu tentată să închidă ochii şi să se ghemuiască imediat ce termină de citit. Cuvintele tipărite despre Apollo păreau atât de reci şi făceau ca totul să pară final. Apollo era mort şi nu avea să-l mai vadă niciodată. Nu avea nicio şansă de a îndrepta lucrurile sau de a o lua de la început, aşa cum plănuise. Ieri, pe vremea asta, făcuseră schimb de jurăminte de nuntă. Apollo îi spusese că ar fi sângerat cu bucurie pentru ea, iar acum se temea că murise pentru ea.

Ştia că moartea lui nu era din vina ei, dar se simţea responsabilă, de parcă Apollo ar fi putut fi destul de puternic ca să lupte cu otrava din el dacă ea nu i-ar fi frânt inima rupând vraja lui Jacks.

„Apollo, îmi pare foarte rău.”

I se strânse pieptul şi simţi o arsură în ochi, dar părea că îşi vărsase toate lacrimile noaptea trecută sau ar fi început să plângă din nou.

Pufnind sec, se uită din nou la hârtia rece în alb şi negru pe care o scăpase. De data asta, cuvintele *criminală* şi *seducătoare* fură cele care ieşiră în evidenţă.

Speră că oamenii nu credeau asta. Dar, dacă ar fi continuat să rămână cu Jacks, probabil ar fi făcut-o.

— Vă mulţumesc amândurora că m-aţi salvat, dar trebuie să mă întorc la Palatul Lupului şi să-i spun lui Tiberius ce s-a întâmplat cu adevărat. Atât timp cât există o posibilitate ca oamenii să creadă că eu am făcut-o, s-ar putea să nu afle niciodată cine l-a otrăvit pe Apollo.

— Eşti nebună? Jacks o răsuci pe poala lui şi se uită fix la ea. Nu te poţi întoarce la Palatul Lupului. Îţi garantez că Tiberius Acadian nu te caută pentru că îşi face griji pentru tine. Vrea să te găsească pentru a te învinui de crimă, ceea ce nu ar trebui să fie greu. Cred că nici măcar nu s-a răcit cadavrul lui Apollo până am auzit că v-aţi certat în apartamentul nupţial înainte să fie găsit mort.

— Nu-mi place s-o spun, dar are dreptate, interveni LaLa, luând o ceaşcă de cafea de pe o masă joasă încărcată cu multă mâncare şi câteva sticle goale de Apa Aromată Fantastică a Fortunei. Eşti o suspectă perfectă de crimă. Orfană, transformată în salvatoare, transformată în mireasă, transformată în criminală – mă mir că nu a fost acesta titlul lui Kutlass de azi.

— Probabil va fi mâine, spuse Jacks.

— Dar nu l-am omorât. Ar trebui să existe o dovadă că a făcut-o altcineva – poate a fost una dintre celelalte fete care voiau să se mărite cu el.

Evangeline dădu să se ridice.

Jacks îi strânse talia cu braţele, ţinând-o prizonieră în

poala lui.

— Lui Tiberius şi gărzilor lui nu le va păsa de dovezi după ce te vor prinde. Poate că Tiberius te-a otrăvit pe tine şi pe fratele lui ca să ia tronul. Mai are nevoie doar de o soţie şi atunci va fi rege.

— Nu cred că a făcut-o, îl contrazise Evangeline.

Ştia că fraţii avuseseră neînţelegerile lor, iar acum, că Apollo era mort, Tiberius era moştenitorul tronului. Dar cu o zi în urmă chiar avusese impresia că Tiberius ţinea cu adevărat la Apollo. Iar alternativa la a avea încredere în Tiberius era a avea încredere în Jacks.

— Ai fi nesăbuită dacă ţi-ai pune viaţa în mâinile lui Tiberius, spuse Jacks. Singurul mod de a-ţi dovedi nevinovăţia e să afli cine a făcut asta. Eu sunt cea mai bună opţiune a ta pentru asta.

— Te aştepţi să cred că-ţi pasă cine e adevăratul criminal?

Gura lui Jacks căpătă o expresie morocănoasă.

— Şi eu sunt acuzat de crima asta.

— Sunt conştientă de asta, Jacks, dar ştiu şi că Prinţul Inimilor a fost asociat cu crimele cu mult înainte ca prinţul Apollo să moară noaptea trecută.

Jacks nu-i răspunse imediat, dar Evangeline îi simţi mâna pe spatele ei, strângând în pumn materialul rochiei ei de mireasă distruse şi trădând mai mult din frustrarea lui tot mai mare.

— Ce altă alegere ai în afară de a avea încredere în mine?

— Pot căuta pe cont propriu!

Dar imediat ce spuse asta, Evangeline ştiu că nu avea să ajungă departe fără ajutor.

Dar să aibă încredere în Jacks nu era o idee prea bună. Jacks se ţinea de cuvânt, dar făcea şi lucruri îngrozitoare, precum transformarea oamenilor în statui de piatră. Şi ştia că Jacks se oferise să o ajute doar pentru că el credea că ea era ţăranca transformată în prinţesă din profeţia Arcadei Valory, ceea ce sigur ar fi făcut-o să intre în mai multe belele. Se întrebă dacă această profeţie putea avea

vreo legătură cu moartea lui Apollo. Era doar o coincidenţă că prinţul murise chiar în noaptea în care ea devenise prinţesa din profeţie? Voia să-l întrebe pe Jacks mai multe despre asta. Dar simţi că nu era înţelept să aducă în discuţie ceva legat de Arcada Valory în faţa LaLei, pentru că ar fi putut să provoace o reacţie violentă.

Evangeline nu credea că asta avea să se întâmple. Dar nici nu îşi imagina că LaLa – sau oricare altă Soartă – ar fi respins Arcada Valory ca pe un simplu basm aşa cum o făcuse Apollo.

Evangeline începu să tremure din cauza acelei amintiri cu el. Fusese atât de jucăuş, dulce şi plin de viaţă când îi povestise despre arcadă! Şi ar mai fi trebuit să fie în viaţă. Evangeline trebuia să afle cine îl omorâse şi, oricât de reticentă era să recunoască asta, Jacks era probabil cel mai potrivit – poate chiar singurul – care o putea ajuta.

— Dacă rămân cu tine, am câteva reguli. În sfârşit, se îndepărtă de Jacks şi stătu cu faţa la el. Chiar dacă era aşezat, era atât de înalt că nu reuşi să se ridice deasupra lui. Ei doi nu aveau să fie niciodată egali – el întotdeauna ar fi avut mai multă putere decât ea. Dar asta nu însemna că ea era neputincioasă. De-acum înainte, vom avea un adevărat parteneriat. Nu mă vei lăsa în urmă şi nu vei ţine secrete lucrurile pe care le vei afla. Lucrăm împreună pentru a găsi ucigaşul lui Apollo şi a ne dovedi nevinovăţia. Şi acesta e singurul nostru scop. Dacă bănuiesc că ai alt scop sau că mă minţi, voi pleca şi îi voi spune prinţului Tiberius exact unde să te găsească.

— Excelent discurs! o felicită LaLa cu ceaşca ei. Faci o alegere foarte proastă să lucrezi cu Jacks, dar e una foarte nobilă.

— LaLa, mârâi Jacks, cred că nu mai avem nevoie de serviciile tale.

— Eşti în apartamentul meu!

— Nu pentru mult timp. Soarele aproape că a apus şi...

Vocea lui fu întreruptă de o bătaie tare în uşă. Nu era la uşa LaLei, dar era destul de aproape ca să se audă zgomotul în camera luminoasă.

Până în acel moment, Evangeline nu prea se gândise unde se aflau, dar o privire pe fereastră îi arătă că erau în vârful unui turn apropiat de alte reşedinţe. Văzu câţiva soldaţi cu tunici arămii şi mantii tivite cu blană albă bătând la uşile învecinate.

— O caută pe…

— Şşş! Jacks îşi puse un deget la gură.

Nu spuse alt cuvânt, iar Evangeline nu-l văzu nici măcar încruntându-se, dar, după o clipă, soldaţii începură să plece din turn.

Evangeline numără doar trei, iar mişcările lor controlate erau mai sacadate decât ale celor doi soldaţi care o păziseră ieri, făcând-o să se întrebe din nou care erau limitele puterilor lui Jacks. Poate avusese dreptate când bănuise că a controla trei oameni în acelaşi timp era maximumul lui, cel puţin în Nord. Dar tot o speria că avea puterea de a-i manipula emoţiile.

Evangeline îşi întoarse privirea din nou spre Jacks.

— Cred că trebuie să modific discursul pe care tocmai l-am ţinut.

— Nu-ţi face griji, Vulpiţo, ai fi o problemă prea mare pentru mine ca să vreau să te controlez. Şi suntem parteneri, spuse el într-un mod plăcut. Aşa că ştiu că nu mă vei contrazice când spun că trebuie să plecăm de-aici acum.

— Pentru că se pare că accepţi noul nostru parteneriat, nu vei avea nicio problemă să-mi spui unde vrei să mergem şi de ce.

Spre mirarea lui Evangeline, Jacks îi răspunse fără nicio ezitare.

— Îi vom face o vizită lui Haos.

LaLa se înecă cu ceaiul.

— Haos e un monstru!

— Credeam că Haos e o Soartă, se hazardă Evangeline.

— Haos nu e ca noi ceilalţi.

LaLa îşi puse ceaşca jos cu atât de multă forţă, că porţelanul se crăpă şi ceaiul se vărsă.

Jacks îi aruncă o privire sarcastică.

— Încă n-ai trecut peste anumite lucruri după atât de mult timp?

— Nu-l voi ierta niciodată pentru ce a făcut.

— Ce a făcut? întrebă Evangeline.

— Haos e un criminal, scuipă LaLa.

— Dar e şi extrem de util, spuse Jacks, punându-şi picioarele încălţate cu cizme pe masa joasă. Haos e la fel de bătrân ca Nordul şi, spre deosebire de noi ceilalţi, n-a fost niciodată prins într-un pachet de cărţi de joc. A fost aici tot timpul, colecţionând favoruri, oameni şi informaţii. Dacă cineva ştie cine v-a dorit moartea ţie şi lui Apollo, atunci acela este Haos. El este Domnul Spionilor şi al Asasinilor.

— E şi vampir, o informă LaLa sec.

CAPITOLUL 38

Evangeline nu ar fi trebuit să fie curioasă. Era clar că LaLa credea că Haos era un demon. Jacks nu părea să creadă acelaşi lucru, dar expresia lui devenise imediat una de supărare când ea rostise cuvântul *vampir.*

Evangeline încă voia să ştie mai mult. Voia să ştie dacă vampirii chiar dormeau în coşciuge, dacă se puteau transforma în lilieci – sau poate dragoni! Dar Jacks refuză să răspundă la mai multe întrebări despre Haos şi vampiri, în general.

— Astea nu sunt lucruri de care să fii curioasă, o avertiză Jacks. Trebuie să ştii doar că vampirii se încuie în zori. Aşa că, dacă nu vrem să fim închişi cu creaturile alea, trebuie să intrăm şi să ieşim din bârlogul lui Haos cât încă e întuneric.

Probabil ar fi târât-o pe Evangeline afară din apartament imediat după asta dacă Evangeline şi LaLa nu ar fi insistat că nu putea alerga prin zonă fără să mănânce sau în timp ce purta rochia ruptă de mireasă.

După câteva prăjituri pentru micul-dejun, LaLa deschise o uşă secretă în podea.

— Hai să te curăţăm şi să-ţi găsim îmbrăcămintea potrivită pentru întâlnirea cu un vampir!

O fură pe Evangeline de la Jacks cu surprinzător de mult entuziasm. Era clar că LaLa îl ura pe Haos, dar părea destul de nerăbdătoare să o pregătească pe Evangeline pentru această întâlnire, ceea ce o sperie pe Evangeline de ce punea la cale LaLa.

Coborârea pe nişte scări care scârţâiau fu scurtă şi ajunseră într-un loc întunecos care mirosea a lacrimi şi tul.

— Stai aici până aprind nişte felinare, cântă LaLa.

Pocnetul chibritului întrerupse liniştea, iar lumina se răspândi în cameră, pâlpâind de la un felinar la altul. Atârnau de grinzile descoperite din tavan, legănându-se vesele înainte şi înapoi în timp ce aruncau o lumină caldă şi maronie pe o junglă de rochii.

Rochiile aveau nuanţe de alb ca zăpada, roz perlat, albastru romantic şi crem proaspăt. Unele erau ca nişte simpli saci. Altele aveau trene elaborate sau tivuri acoperite cu orice, de la flori de mătase la scoici. Niciuna dintre ele nu arăta ca şi cum ar fi fost purtată.

— Toate sunt de la nunţile tale? întrebă Evangeline.

LaLa dădu din cap şi păru neobişnuit de timidă în timp ce îşi plimbă o mână pe o rochie alb-gălbuie cu o fustă tip sirenă.

— Fac rochiile şi le vând. Câştig bine şi mă ajută cu dorinţele.

— Dorinţele?

— Ştii, Sorţile nu sunt ca oamenii. Nu împărtăşim aceleaşi sentimente şi unii oameni cred că suntem complet insensibile. Dar e exact opusul. Chipul LaLei deveni dur în timp ce îi zâmbi lui Evangeline într-un fel care îi aminti de rânjetul pervers al lui Jacks. Când simţim ceva, e intens şi ne macină. Ne devorează şi ne stăpâneşte. Şi cel mai puternic sentiment al nostru e întotdeauna dorinţa de a fi ceea ce am fost făcuţi să fim. Eu vreau să fiu iubită. Îmi doresc asta atât de tare că plâng cu lacrimi otrăvite, chiar dacă ştiu că, de fiecare dată când găsesc pe cineva care să mă iubească, nu durează niciodată – întotdeauna ajung singură la un altar, vărsând şi mai multe lacrimi blestemate. De-asta cos.

LaLa dădu drumul rochiei alb-gălbui pentru a-şi plimba degetele pe o rochie roz ca o petală, cu un decolteu în formă de inimă, tivit cu fundiţe sclipitoare.

— Am descoperit că, dacă pot ajuta o mireasă la nunta ei, asta îmi satisface o parte din dorinţa de a avea o căsnicie proprie. Dar dorinţa e întotdeauna acolo. Acelaşi lucru e valabil şi pentru Jacks.

LaLa se uită atât de fix la Evangeline că i se ridică părul de pe braţe. Evangeline ştia doar părţi din povestea lui Jacks, dar ştia ce era făcut să fie: o Soartă care îşi ucidea orice potenţială iubire cu un sărut.

— Spre deosebire de mine, spuse LaLa, Jacks chiar speră să îşi găsească adevărata iubire într-o zi. Povestea lui spune că există o fată care e imună la sărutul lui. Aşa că îmi imaginez că dorinţele pe care le simte sunt mai puternice decât ale mele.

— Dacă încerci să mă avertizezi să stau departe de el, atunci nu trebuie să-ţi faci griji, îi spuse Evangeline. Eu şi Jacks nici măcar nu ne plăcem unul pe celălalt.

— Ştiu. Dar asta nu contează. Lui Jacks nu-i place cu adevărat de nimeni. LaLa rupse una dintre fundiţele cu care se juca, stricând rochia cu o smucitură bruscă. Blestemul lui e sărutul lui şi, dacă simte chiar şi cea mai mică atracţie faţă de cineva, se va îndrepta către acea persoană în speranţa că ea e fata pe care sărutul lui nu o va ucide. Dar întotdeauna le ucide, Evangeline.

— Lala, te asigur, Jacks nu simte nicio atracţie faţă de mine. Eu nu sunt o ameninţare pentru voi doi.

— Ce? Lala râse atât de luminos încât câteva lumânări neaprinse se aprinseră. Oamenii sunt atât de amuzanţi! Nu aş fi niciodată atât de proastă încât să încep să am sentimente pentru Jacks. Ideea lui Jacks despre dragoste e… ei bine, îngrozitoare.

— Aşadar, nu-ţi place de el?

— Deloc.

Părea, într-adevăr, îngrozită.

— Atunci de ce… De ce mă avertizezi în legătură cu el? Şi de ce mi-ai salvat viaţa pentru el?

Ceva asemănător suferinţei se văzu pe chipul drăguţ al LaLei şi lumânările care tocmai prinseseră viaţă se stinseră.

— Am făcut-o pentru că suntem prietene.

Vocea ei era aproape copilăroasă în sinceritatea ei, iar Evangeline se simţi vinovată şi proastă pentru că o judecase atât de greşit. LaLa tocmai îi spusese că emoţiile

Sorţilor nu erau ca ale oamenilor. Evangeline trebuia să le înţeleagă mai bine dacă voia să încerce să le citească. Dar putea citi acţiunile LaLei şi acestea fuseseră cele ale unei prietene.

— Înţeleg dacă te simţi altfel, acum că ştii că sunt… LaLa tăcu pentru a lua un văl împodobit de parcă obiectul putea completa fraza pe care parcă se temea să o termine. Nu te voi blestema şi nu-ţi voi face nimic rău dacă nu vrei să fii prietena unei Sorţi. Oricum, blestemele nu sunt specialitatea mea. Eu am doar lacrimi toxice şi prea multe logodne.

— Şi ai şi o prietenă, îi spuse Evangeline. Atât timp cât nu te deranjează că sunt o fugară care are obiceiul de a face înţelegeri groaznice cu Jacks.

— Toată lumea face înţelegeri groaznice cu Jacks! ţipă LaLa şi, brusc, Evangeline se trezi strânsă într-o îmbrăţişare de care nu îşi dăduse seama că avea nevoie. Descălţată, LaLa era cu peste cinci centimetri mai scundă decât Evangeline, dar îmbrăţişarea ei nu ar fi putut fi mai puternică. Nu vei regreta că eşti prietena mea. Vom fi aliate grozave, vei vedea!

LaLa începu să scoată haine din cufere şi dulapuri. Majoritatea pieselor erau acoperite cu solzi de dragon, paiete sau alte ornamente. Dar nu alese niciuna dintre acestea pentru Evangeline.

— Avem nevoie de alt fel de dramatism, spuse ea.

Când, în sfârşit, LaLa termină cu Evangeline, ea stătu înaintea unei oglinzi înalte şi se holbă la o reflexie care nu părea a ei.

LaLa acoperise părul lui Evangeline cu pudră aurie sclipitoare şi o îmbrăcase cu o capă cu volănaşe care, în loc să fie legată la gât, se ataşa de bretelele subţiri ale corsetului ei negru şi bine proporţionat, din dantelă, care ajungea până la o fustă albastră-închisă, cu mai multe straturi făcute din tul, care îi ajungea doar până la genunchi, uşurându-i mişcările şi oferind o privelişte clară

a cizmelor negre şi îndrăzneţe din piele care îi ajungeau până la coapse. LaLa îi oferise şi un cuţit pe care îl putea pune în teaca ataşată la fustă.

Evangeline arăta ca o prinţesă fugară. Şi, chiar dacă exact asta era, nu fusese aşa ieri şi simţi un nod ciudat în stomac când îşi dădu seama că nu avea să mai fie niciodată acea fată. Nu mai era persoana care fusese înainte. Poate nu mai fusese acea fată de o vreme. În ziua în care intrase în biserica lui Jacks, ştiuse că orice făcea avea să o schimbe, iar acum vedea efectul acelei alegeri.

Încă mai credea în dragostea la prima vedere, dar nu mai credea că asta însemna o iubire pentru totdeauna – dacă ar fi fost aşa, atunci încă ar fi fost cu Luc, trăindu-şi finalul fericit. Dar acum era tentată să se întrebe dacă o aştepta un final fericit.

Cu câteva luni în urmă, Otravă o avertizase: „Chiar dacă nu mai vrei să-l vezi pe Jacks niciodată, vei gravita spre el până când îţi vei îndeplini înţelegerea făcută cu el”.

Iar acum era aici. Venise în Nord pentru că sperase că asta era şansa ei de a găsi iubire şi fericire, dar se întrebă dacă doar fusese atrasă spre Jacks.

— Poate că cea mai bună deghizare ar fi o perucă brunetă, dar părul tău e prea drăguţ ca să fie complet acoperit.

LaLa mai adăugă puţin praf auriu pe obrajii lui Evangeline, apoi pe părul ei, ascunzând ultimele urme de roz rămase şi terminându-i transformarea.

Prietena ei făcuse o treabă minunată, dar Evangeline se simţi puţin îngrijorată când observă felul în care capa ei se prindea ca să-i lase gâtul şi decolteul intenţionat dezgolite. Nu primise răspunsuri la întrebările ei despre vampiri de la Jacks şi mama ei nu îi vorbise niciodată despre ei. Dar Evangeline citise câteva poveşti şi în toate scria că vampirilor le plăcea sângele, să muşte şi, de obicei, preferau să sugă direct din gâturile victimelor.

— Toată pielea asta îl va înnebuni pe Haos, spuse LaLa. Dar, crede-mă, merită lucruri mult mai rele decât să fie puţin torturat.

După asta, LaLa urcă repede scările de parcă transformarea lui Evangeline într-o momeală pentru un vampir era ceva perfect rezonabil.

Şi Jacks se curăţase în timp ce Evangeline se îmbrăcase. Când ajunse din nou la etaj, îl găsi în scaunul de piele de lângă focul care pârâia. Îşi luase o haină cenuşie ca oţelul cu nasturi argintii maţi pe care nu se ştie de unde o găsise. Faţa lui ascuţită era proaspăt rasă şi părul îi era umed. Pletele albastre i se încreţeau haotic pe frunte în timp ce azvârlea alene un măr roz-deschis care avea culoarea blândă ca a cărţii din mâna lui. Îşi ridică privirea, apoi se uită direct la ea imediat ce intră în cameră.

Lui Evangeline i se strânse stomacul. Îşi spuse că era din cauză că începea să i se facă foame şi nu din cauza felului în care Jacks observa încet fiecare centimetru al cizmelor ei negre până la coapse, al fustei ei scurtate şi al corsetului strâmt de dantelă care îi încingea talia şi…

Se opri brusc când ajunse la pielea care se întindea de la piept până la gâtul ei.

Îi tresări un muşchi din falcă. Culoarea ochilor era mai închisă. Pentru o fracţiune de secundă, arătă ca un criminal.

Apoi, brusc, fără niciun avertisment, Jacks îi aruncă mărul şi expresia feţei i se lumină.

— Ar trebui să iei o gustare, va fi o noapte lungă.

Fructul roz ateriză uşor în mâinile lui Evangeline. Era mai greu decât ar fi trebuit să fie un măr. Dar, înainte să înţeleagă asta sau să se gândească la ceea ce tocmai se întâmplase cu Jacks, gândurile ei îşi schimbară cursul când observă titlul cărţii roz din mâinile lui. *Reţetele Nordului Antic: traduse pentru prima dată în cinci sute de ani.*

Era acelaşi volum care fusese pe noptiera lui Marisol. Evangeline nu ştiu cum reuşise să-şi amintească titlul. Văzuse cartea doar o dată, iar asta se întâmplase în urmă cu mai bine de o săptămână. Nu ar fi trebuit să şi-o amintească atât de bine. Dar ar fi trebuit să-şi amintească de sora ei vitregă până acum.

— Am uitat de Marisol!

— Cine-i Marisol? întrebă LaLa.

— Sora ei vitregă, dar nu înţeleg de ce vorbim despre ea acum, spuse Jacks.

Evangeline dădu din cap spre cartea din mâinile lui.

— Volumul acela era pe noptiera lui Marisol şi m-a făcut să-mi dau seama cât e de lipsită de apărare. E în Palatul Lupului, dacă nu cumva soldaţii regali au dus-o undeva ca să o interogheze despre mine.

Jacks râse. Pentru că, bineînţeles, ideea că cineva era în pericol era ceva amuzant pentru el.

— Nu cred că trebuie să-ţi faci griji pentru sora ta vitregă.

— Nu are pe nimeni aici în afară de mine. Dacă au luat-o soldaţii…

— Sora ta vitregă poate să aibă grijă de ea însăşi, spuse Jacks, mai ales dacă citea cartea asta.

— Eşti sigură că avea cartea *aceea?*

LaLa îşi muşcă buza în timp ce aruncă o privire volumului respectiv.

Nimic nu ar fi putut arăta mai inofensiv. Materialul de pe copertă era de un roz drăguţ cu un titlu frumos din folie metalică. Arăta ca genul de volum pe care cineva l-ar împacheta cu o fundă şi l-ar dărui, dar LaLa îl privea de parcă ar fi sărit din mâinile lui Jacks şi ar fi traversat camera ca să o atace.

— De ce te uiţi la cartea aceea de parcă ar fi periculoasă?

— Pentru că e, spuse Jacks.

— E o carte de vrăji foarte rele, îi explică LaLa. După ce membrii familiei Valor au fost ucişi, aproape toată magia a fost Interzisă în Nord. Aşa că cei care mai voiau să o folosească au schimbat numele cărţilor lor de magie. E mult mai uşor să scapi basma curată atunci când cumperi sau ai cărţi despre artele interzise când nimeni nu ştie ce sunt.

— Marisol trebuie să o fi cumpărat din greşeală. E îngrozită de magie şi adoră să gătească.

— Nu iei cartea aia din greşeală, îi spuse Jacks. Nicio

librărie respectabilă nu ar avea-o.

— Atunci Marisol a ajuns din greşeală în alt fel de magazin, îl contrazise Evangeline.

Se îndoise de sora ei până atunci şi era hotărâtă să nu o mai facă din nou.

Evangeline ştia că Kutlass Knightlinger o acuzase pe Marisol că vizitase câteva magazine de vrăji din vârfurile turnurilor pentru a o împietri din nou pe Evangeline. Dar Evangeline nu era de piatră. Şi nu era moartă. Poate că cineva încercase să o otrăvească noaptea trecută, dar nu putea să creadă că fusese Marisol. Marisol nu era o criminală şi, dacă, într-adevăr, ar fi vrut să o omoare, avusese o mulţime de ocazii.

Evangeline se uită la LaLa, care trăgea de paietele de pe mâneca ei, un pic ruşinată că avea cartea în posesia ei.

— Ce tipuri de vrăji sunt acolo? Are o reţetă pentru otrava pe care am consumat-o?

— Nu. Nu există vrăji care pot imita lacrimile mele.

Evangeline simţi o mare uşurare. Atunci nu ar fi putut fi Marisol.

— Dar, adăugă LaLa, dacă sora ta vitregă citeşte acea carte, atunci aş fi de acord cu Jacks. E departe de a fi neajutorată şi probabil pune ceva la cale.

— Dar o ai şi tu şi, Jacks – tu o citeai!

— Ceea ce demonstrează ideea.

Jacks ridică din umeri.

— Nu spunem că sora ta vitregă l-a ucis pe Apollo şi te-a otrăvit, spuse LaLa, dar s-ar putea să nu fie cine crezi că e.

— Sigur nu e cine crezi că e, bombăni Jacks. Dar dacă vrei să afli dacă e implicată în crima asta sau e altcineva, atunci trebuie să plecăm acum şi să vorbim cu Haos.

CAPITOLUL 39

Părea genul de noapte în care cineva ar fi plănuit să întâlnească un vampir. Peste tot era o ceaţă umedă, zăpadă albă şi o lumină palidă de la o lună rătăcită undeva în ceaţa argintie. Poate că oamenii mai norocoşi spuneau poveşti în faţa şemineurilor calde sau erau ascunşi în paturi sub pături, nu îngheţau în timp ce treceau pe un pod dărăpănat şi ajungeau într-un cimitir izolat unde câinii urlau ca lupii şi un lord al vampirilor îşi ascundea curtea subterană.

Evangeline tremură, iar Jacks o privi, dar nu o alină deloc în timp ce o rafală de vânt străbătu ceaţa şi afişe cu înfăţişarea ei fâlfâiau pe porţi şi pe copaci noduroşi.

DISPĂRUTĂ: Prinţesa Evangeline
Ajutaţi-ne să o găsim!

Evangeline avu pornirea să întrebe cum fuseseră făcute şi puse afişele atât de repede, dar acum, că erau la periferia oraşului, unde i se părea că e mai în siguranţă să vorbească, în sfârşit, vru să îşi folosească întrebările cu înţelepciune.

— Povesteşte-mi despre vampiri.

Jacks îşi strâmbă gura dezgustat.

— Nu-i lăsa să te muşte.

— Deja ştiu asta. Îmi poţi spune şi altceva? Poate ceva util.

— Nu există nimic util la vampiri, mormăi Jacks. Ştiu că poveştile îi fac să pară melancolici şi frumoşi, dar sunt doar nişte paraziţi care sug sânge.

Evangeline îl privi cu coada ochiului pe Jacks, dorindu-şi ca noaptea să nu fie atât de întunecoasă sau ca el să nu fi mers atât de departe de ea ca să îi fi văzut faţa mai clar. Mai devreme, simţise că nu prea îi îndrăgea pe vampiri, dar nu fusese atât de enervat şi îl apărase pe Haos în faţa LaLei.

— Eşti gelos? întrebă Evangeline.

— De ce aş fi gelos?

— Pentru că sunt atât de curioasă.

Jacks îi răspunse cu un râs sarcastic.

Evangeline simţi că îi ardeau obrajii, dar nu era sigură că era reală respingerea lui. Jacks era obişnuit să fie cel mai interesant oriunde mergea. Era cel mai puternic, cel mai imprevizibil şi, până acum, întotdeauna îi stârnise cea mai mare curiozitate lui Evangeline.

— Dacă nu eşti gelos, atunci ce ai împotriva lor? Asta a fost ideea ta şi nu e ca şi cum n-ai avea şi tu o legătură cu sângele.

— Îmi place soarele şi să îmi controlez propria viaţă. Vampirii vor fi conduşi întotdeauna de setea lor de sânge. Fiecare dorinţă a lor e dominată de pofta de sânge. Aşa că încearcă să rezişti când vom fi înăuntru. Şi nu îi privi în ochi.

— Ce se va întâmpla dacă îi privesc în ochi?

— Nu face asta.

— De ce nu? Măreţul Prinţ al Inimilor ştie atât de puţin despre vampiri că tot ce poate face e să mă avertizeze să nu…

Jacks se mişcă înainte ca ea să poată termina. Brusc, stătu atât de aproape că, pentru o clipă în care inima îi bătu nebuneşte, îi văzu doar chipul plin de cruzime. Ochii lui luminoşi străluciră în întuneric, iar zâmbetul lui de prădător ar fi putut aparţine unui vampir dacă dinţii lui ar fi fost un pic mai ascuţiţi.

— Există un motiv pentru care nimeni nu vorbeşte vreodată despre ei. Vocea lui deveni joasă şi morbidă. Pot să-ţi spun că sunt nişte monştri fără suflet. Pot să te avertizez că, dacă te uiţi în ochii unui vampir, va lua asta

ca pe o invitaţie să îţi sfâşie gâtul mai repede decât poţi ţipa cuvântul *nu.* Dar nimic din toate astea nu te va speria. Poveştile lor sunt blestemate, dar, în loc să distorsioneze adevărul, ei manipulează felul în care se simt oamenii. Indiferent ce îţi spun despre vampiri, tu o să fii intrigată în loc de îngrozită. Genul tău întotdeauna vrea să fie muşcat sau schimbat.

— Nu şi eu, îl contrazise Evangeline.

— Dar eşti curioasă, o provocă Jacks.

— Sunt curioasă în legătură cu multe lucruri. Sunt curioasă în legătură cu tine, dar nu vreau să mă muşti!

Colţul gurii lui Jacks zvâcni.

— Deja am făcut asta, Vulpiţo.

Degetele lui reci îi găsiră încheietura mâinii şi alunecară pe sub marginea mănuşii ei ca să îi mângâie ultima cicatrice în formă de inimă frântă.

— Norocul tău e că, indiferent de câte ori te-aş muşca, nu te vei transforma niciodată în ceea ce sunt eu. Dar, uneori, e nevoie doar de o privire a unui vampir şi eşti a lui.

Jacks îi privi pielea goală care se întindea de la pieptul până la gâtul ei. Şi, înainte ca ea să-i poată înţelege expresia feţei, el îi dădu drumul încheieturii mâinii şi plecă ţanţoş într-un regat întunecat al criptelor şi pietrelor funerare.

Merseră aproape în linişte până când Jacks găsi un mausoleu lat acoperit cu viţe de creson demonic şi păzit de doi îngeri trişti din piatră. Un înger jelea deasupra unei perechi de aripi rupte în timp ce celălalt cânta la o harpă cu corzi rupte.

Jacks trase alene de una dintre corzile rupte. După ce zdrăngăni câteva note fără sunet, uşa mausoleului se deschise alunecând.

În mod normal, ar fi fost o poartă care să separe vizitatorii de sicrie, dar era alt fel de uşă. Veche, de lemn, cu câteva spirale decorative din fier, semăna cu câteva uşi

pe care le văzuse în Palatul Lupului – cu excepţia găurii strălucitoare a cheii. O lumină ca mierea se revărsa prin mica formă curbată, strălucind tot mai tare cu cât se apropiau mai mult de uşă, pâlpâitoare, promiţătoare şi mult mai ispititoare decât fusese uşa bisericii lui Jacks. Acea uşă nu voia să fie deschisă, dar aceasta voia.

„Intră şi scapă de frig, îi şoptea. Îţi voi ţine de cald.”

Jacks îi aruncă o privire rapidă ca argintul viu.

— Nu te lăsa orbită. Eşti inutilă pentru mine ca vampir.

— Ei bine, atunci să sperăm că nu am să hotărăsc că aş prefera să fiu un vampir decât să-ţi fiu utilă.

Privirea lui Jacks deveni tăioasă ca un pumnal.

Evangeline încercă să nu-i zâmbească într-un fel răutăcios, dar un colţ al gurii i se ridică. Ştia că nu putea să îl tachineze pe Jacks după pofta inimii, dar doar pentru că îi plăcea o uşă nu însemna că avea să treacă de ea şi să-şi dezgolească gâtul pentru un vampir. Era încurajată şi de faptul că ştia că nu era atât de uşor de înlocuit cum încercase el să o facă să creadă că era. Avea nevoie de ea pentru preţioasa lui Arcadă Valory, ceea ce nu era în întregime liniştitor, dar avea să-şi facă griji în legătură cu asta mai târziu, după ce îl găsea pe adevăratul ucigaş al lui Apollo şi scăpa de orice bănuială împotriva ei.

— În loc să-mi spui ce nu ar trebui să fac, ar trebui să depui un efort mai mare pentru a face lucruri care să mă facă să-mi doresc să continui să lucrez cu tine.

— Cum ar fi să-ţi salvez viaţa?

— Ai făcut asta pentru tine.

— Dar tot am făcut-o. Dacă n-aş fi fost eu, povestea ta s-ar fi terminat.

Jacks îşi încheie conversaţia bătând în uşă cu degetele în timp ce spuse:

— Am venit să-l vedem pe Haos.

— Stăpânul nu primeşte vizitatori în seara asta, spuse o voce ca o ploaie torenţială, muzicală şi captivantă.

Jacks îşi dădu ochii peste cap.

— Spune-i stăpânului tău că Prinţul Inimilor e aici şi că are o datorie neplătită faţă de mine.

Uşa se deschise imediat.

Jacks îşi încleştă fălcile, aproape ca şi cum şi-ar fi dorit ca vorbele lui să nu-şi fi făcut efectul.

Ar fi fost uşor pentru Evangeline să îl înfurie pe Jacks mai tare prefăcându-se că era vrăjită. Vampirul care deschise uşa era exact aşa cum se aşteptase. Arăta ca fiul unui semizeu războinic – sau ca cineva care avea o structură osoasă excelentă. Era îmbrăcat ca un asasin elegant, cu o tunică strâmtă din piele neagră şi o haină cu guler înalt care avea manşetele groase suflecate pe antebraţele lui musculoase, dezvăluind o piele atât de netedă că strălucea.

Îşi aminti să nu se uite în ochii vampirului. Dar simţea căldura care se revărsa din el. Îi privi pofticios corsetul strâmt cu un zâmbet care îi arăta colţii ascuţiţi.

Inima ei bătea nebuneşte.

Colţii lui se lungiră.

„Relaxează-te. Vocea lui Jacks se auzea în mintea lui Evangeline. Frica îi provoacă, Vulpiţo."

Sângele ei continuă să circule cu repeziciune.

„Tot nu mă poţi controla, îi răspunse ea în gând. Şi mi-ai zis că nu vei încerca."

„Încercam doar să te avertizez", îi răspunse Jacks în linişte.

Apoi, de parcă nu ar fi fost şi el un monstru, Jacks îşi strecură un braţ pe sub capa ei şi îi cuprinse talia, ţinând-o strâns şi posesiv în timp ce spuse tărăgănat:

— Nu-ţi mai arăta colţii. Eu sunt singurul care o muşcă.

Jacks muşcă urechea lui Evangeline, rece şi ascuţit. Simţi înţepătura peste tot, făcându-i pielea de găină. Se îmbujoră.

„Indiferent de câte ori te-aş muşca, nu te vei transforma niciodată în ceea ce sunt eu", îi spusese el. Iar acum o făcea, doar pentru a dovedi că putea.

Evangeline vru să se retragă.

„Nu. Jacks întinse degetele şi îi strânse talia mai tare. Oamenii nu au putere aici. Dacă el crede că nu te pot controla, o va face el şi îţi garantez că îţi va plăcea şi mai

puţin.”

„Tot nu trebuia să mă muşti”, se gândi Evangeline. Şi s-ar fi scuturat ca să se elibereze de el, dar nu era acolo ca să lupte împotriva lui Jacks. Era acolo pentru că Apollo era mort şi trebuia să afle cine îl omorâse.

Aşa că, în loc să lupte împotriva lui Jacks, scrâşni din dinţi în timp ce el îi dădu drumul taliei şi o luă de mână.

Fără să spună alt cuvânt, ghidul lor vampir îi conduse înainte.

La început, holurile largi şi scările dramatice din piatră nu erau foarte diferite de cele mai vechi părţi ale Palatului Lupului. Pereţii erau acoperiţi cu opere de artă, scuturi străvechi şi lame de oţel care căpătaseră o nuanţă arămie sub cercurile grele ale candelabrelor acoperite cu lumânări.

Scările îi conduseră mai adânc la subsol, unde aerul deveni din nou îngheţat, iar Evangeline se trezi luptând împotriva dorinţei de a se rezema de Jacks. Până aici, nu erau sicrie sau cadavre, dar auzi câteva zornăituri care păreau să fie de la nişte lanţuri. După câţiva paşi, i se păru că simte mirosul de cupru al sângelui. Şi nişte cătuşe atârnau între o pereche de portrete?

După încă o scară, ghidul lor îi conduse într-o curte interioară plină de coloane de calcar şi flori care înfloreau noaptea, unde era imposibil să nu observe toate cătuşele. Străluceau pe pereţi şi pe coloane, lustruite şi gata de a fi folosite. Cătuşe pentru încheieturile mâinilor, pentru glezne şi gâturi erau afişate cu mândrie deasupra meselor de joc cu table de şah cu alb şi negru.

Toate scaunele erau goale, dar Evangeline îşi imagină scene oribile cu vampiri tolăniţi pe scaune de piele, jucându-se cu pioni şi ture în timp ce prizonierii lor umani însângeraţi se zbăteau încătuşaţi.

Disconfortul ei fu şi mai mare când ea şi Jacks fură conduşi din curtea interioară într-o sală de banchet. Şi aceasta semăna cu cele din Palatul Lupului, cu covoare bogate, roşii ca vinul, şi o masă imensă. Dar aici erau cuşti de mărimea oamenilor care atârnau printre candelabre şi,

în loc de farfurii de argint şi şerveţele de pânză, pe mese erau puse mai multe cătuşe şi lanţuri care erau legate de lemn.

Lui Evangeline i se făcu rău.

Din fericire, toate cătuşele erau goale. Dar şi faptul că totul era gol o neliniştea. Unde era toată lumea? Şi unde îi ducea ghidul?

— Mai ai curiozităţi legate de vampiri? îi murmură Jacks.

— De ce e locul ăsta atât de gol? îi şopti Evangeline. Unde…

Încremeni când ghidul lor dispăru. Se mişca mai repede decât o săgeată trasă dintr-un arc. Într-o clipă era la un metru în faţa lor, apoi dispăruse. Se repezi printr-o uşă de la capătul sălii cu o viteză supranaturală, lăsându-i singuri.

— Unde s-a dus?

— De-asta urăsc vampirii. Jacks îşi încleştă fălcile în timp ce privi de la uşa pe care tocmai plecase vampirul spre cuştile care atârnau deasupra. S-ar putea să trebuiască să ieşim de-aici.

— Sunt dezamăgit, prietene, spuse un glas ca fumul şi catifeaua, hotărât şi uşor hipnotic. Tu m-ai învăţat cât de utile pot fi cuştile.

Evangeline nici măcar nu-l văzu pe vampir intrând. Pur şi simplu, apăru acolo, mergând încet spre ei. Nu purta o haină sau o mantie, doar o armură de piele încreţită şi un coif înspăimântător de bronz care îi ascundea faţa, cu excepţia ochilor şi a pometţilor ascuţiţi.

— Tu eşti, şopti Evangeline. Eşti soldatul de la petrecere şi din turnuri.

— Nu sunt un soldat, prinţesă. Vocea lui era mai blândă când vorbea cu ea, catifea pură, fără fum. Sunt Haos. Bine ai venit în casa mea.

CAPITOLUL 40

Haos apăru brusc în faţa ei, luându-i mâna acoperită cu mănuşă în mâna lui şi ridicând-o unde ar fi fost buzele lui dacă nu ar fi purtat coiful de bronz.

Jacks ar fi încercat să o tragă mai departe, dar ea era doar pe jumătate atentă la el. Făcuse greşeala de a se uita în ochii lui Haos – deşi, imediat după ce făcuse asta, nu i se păru o greşeală. Cum puteau nişte ochi atât de frumoşi să fie o greşeală? Erau verzi ca sticla şi strălucitori, cu pete aurii care îi făceau să arate ca şi cum ar fi fost străpunşi de bucăţi rupte din stele. Sau el era o stea căzută pe pământ şi, dacă ea şi-ar fi pus o dorinţă, el i-ar fi îndeplinit-o cu o…

— Evangeline, mârâi Jacks.

O apucă de bărbie cu degetele lui reci şi o trase înapoi până când privirile lor se întâlniră. Ea voi să se întoarcă la ceilalţi ochi, cei frumoşi şi verzi ca sticla. Dar privirea aspră a lui Jacks funcţionă ca un antidot la admiraţia faţă de vampir, amintindu-i că privitul în ochii lui Haos nu ar fi dus la împlinirea dorinţelor ei, ci la cătuşe, cuşti şi dinţi ascuţiţi care i-ar fi sfâşiat pielea.

„Să nu mai faci asta niciodată, Vulpiţo."

Îşi luă mâna de pe faţa ei.

Evangeline simţi că i se înroşiră obrajii. Exact de-asta o avertizase. „Uneori, un vampir are nevoie doar de o privire şi eşti a lui." Primul vampir fusese atrăgător aşa cum se aşteptase, dar parcă Haos emana ceva mai mult, ceva care nu fusese acolo în celelalte dăţi când se întâlniseră. Chiar şi acum simţea asta, tentând-o să-l mai privească o dată, să uite că LaLa spusese că era un monstru.

Haos râse, tare şi cu uşurinţă.

— Ar fi trebuit s-o pregăteşti mai bine, prietene. Pare deosebit de sensibilă la farmec. Sau poate doar mă place mai mult decât te place pe tine.

— Mă urăşte, spuse Jacks cu plăcere. Aşa că, chiar dacă te place mai mult, asta nu înseamnă mare lucru.

— Eşti sigur de asta?

Haos îi aruncă altă privire lui Evangeline.

O căldură nouă îi înţepă pielea.

Erau diferite tipuri de priviri ale vampirilor. Evangeline încă nu era familiarizată cu toate. Încă nu putea distinge o privire flămândă de una seducătoare, sau privirea unui vampir chiar înainte de a vâna. Privirile pe care le simţise până acum erau doar ca o căldură, ca şi cum părţi din ea ar fi fost prea aproape de un foc. Simţi acea arsură venind dinspre Haos când el întinse braţul către ea.

— Nu-ţi face griji, prinţesă, singurii oameni care sunt puşi în cuştile alea sunt cei care doresc să fie acolo.

Evangeline încă îşi cântărea opţiunile. Mai devreme, ar fi fost interesant să-l ia de braţ pe Haos doar ca să-l enerveze pe Jacks. Acum, alegerea nu mai era atât de tentantă. Dar, având în vedere că erau acolo ca să obţină informaţii de la el, nu era sigură că era înţelept să îi refuze oferta. De fapt, probabil nu ar fi fost înţelept să o refuze chiar dacă nu ar fi vrut ceva de la Haos.

Evangeline îi acceptă braţul. În ciuda stratului de piele, îl simţi mult mai cald decât pe Jacks.

„Nu te face prea comodă, Vulpiţo. Expresia lui Jacks era o mască a dezinteresului, dar vocea din mintea ei era clar iritată. Există un motiv pentru care poartă coiful.”

„Şi care e acela?”, îl întrebă Evangeline.

Dar Jacks nu-i răspunse la întrebare.

După un moment, aruncă o privire rapidă spre coiful înspăimântător a lui Haos. Îi zări pielea măslinie perfectă, dar nu îndrăzni să se uite dincolo de pometii lui şi chiar şi aceştia erau ascunşi de ţepi care ieşeau în afara coifului. Nu putea fi confortabil. Toată partea de jos a feţei lui Haos era acoperită complet, inclusiv gura lui, ceea ce, acum că

se gândea la asta, era ciudat pentru o fiinţă care se presupunea că era controlată de pofta de sânge.

El întoarse capul, iar privirea lui o arse când o prinse holbându-se la el.

Îşi îndreptă repede atenţia în altă parte.

— Nu trebuie să îmi eviţi privirea. Vocea lui catifelată se apropie de urechea ei, metalul cald al coifului lui atingându-i intenţionat tâmpla. Coiful la care te holbai e blestemat şi mă împiedică să muşc pe cineva. Eşti în siguranţă cu mine. Nu-i aşa, Jacks?

— E prins în chestia aia de secole, confirmă Jacks. *Dar niciodată nu vei fi în siguranţă cu el.*

Călătoriră prin altă serie de holuri ostile înainte ca Haos să dea drumul, în sfârşit, braţului lui Evangeline pentru a deschide o uşă grea de fier doar trăgând de ea cu degetele lui acoperite cu mănuşi.

La prima vedere, camera în care intrară ar fi putut să-i aparţină unui învăţat. Erau lăzi cu suluri de papirus, rafturi şi mese încărcate cu cărţi legate în piele, stilouri şi pergamente, toate scăldate în lumina caldă a lumânării care era destul de puternică pentru a citi la ea. Chiar şi aerul mirosea a hârtie amestecată cu puţin parfum de mahon.

De-abia când merse să ia loc pe unul dintre scaune, Evangeline observă cătuşele groase de pe braţele şi picioarele lor, unele având ţepi urâţi care ar fi străpuns pielea unei persoane. Merse spre alt scaun, dar toate scaunele aveau aceleaşi cătuşe de rău augur.

— Pe bune? Jacks luă una dintre cătuşe şi o învârti pe degete de parcă ar fi fost o bijuterie ieftină. Cam exagerezi cu ele. Poate ar trebui să te gândeşti mai bine la cum să-ţi distrezi oaspeţii ca să nu mai fie nevoie să-i legi.

— Mă mir că eşti atât de critic, îi spuse Haos. Am auzit despre ce ai făcut cu prinţesa aia. Cum o chema? Diana?

— Habar n-am despre cine vorbeşti, spuse Jacks calm, deşi Evangeline îl observă încordându-se la fel cum o făcuse când LaLa spusese că Jacks fusese obsedat de prinţesa Donatella.

Din păcate, Evangeline nu primi mai multe răspunsuri. Haos nu spuse mai multe despre subiect în timp ce merse spre o pereche de perdele roşii de Burgundia şi despărţi draperiile pe jumătate. Nu destul ca Evangeline să vadă ce ascundeau, deşi auzi discuţii din partea cealaltă; părea că nişte oameni încercau să nu vorbească prea tare în timp ce ecourile vocilor lor se înălţau.

Cedând curiozităţii, Evangeline se apropie de perdelele despărţite.

Părea că erau pe un balcon cu vedere la un mic amfiteatru. Balustrada de pe partea cealaltă a draperiilor era din piatră marmorată, la fel ca podeaua foarte joasă, unde mai mulţi vampiri şi oameni stăteau pe o mare tablă de şah în alb şi negru.

Speră că jucau şahul săruturilor. Nu îşi putea imagina alte motive pentru care toţi vampirii erau îmbrăcaţi în roşu ca sângele, iar oamenii erau îmbrăcaţi în alb şi stăteau pe părţi opuse ale tablei.

Mulţi dintre acei oameni ar fi părut atrăgători sau puternici în alte împrejurări, dar, în comparaţie vampirii, păreau obosiţi şi îmbătrâniţi. Umerii lor nu erau la fel de drepţi, iar părul lor era mai lipsit de strălucire; diferitele lor nuanţe de piele nu străluceau ca piatra şlefuită.

— Sper că ştiţi cu toţii, le strigă Haos celor de jos, că am ajuns să vă consider pe mulţi dintre voi familia mea şi sper că soarta voastră va fi mai bună decât a lor. Noroc.

Mişcarea erupse în amfiteatru.

— Ce fac?

Mâinile lui Evangeline strânseră balustrada de marmură în timp ce privea vampirii traversând podeaua în formă de tablă de şah cu viteze ameţitoare. Roşul ca sângele se ciocni cu albul în timp ce fiecare vampir găsi un om, iar Evangeline deja îşi dădea seama că niciunul dintre ei nu avea să sărute.

— Practica asta nu e cam arhaică? întrebă Jacks.

Lăsă cătuşele scaunului să cadă ca să li se alăture la balustrada balconului. Dar nu păru deloc amuzat de scena de jos. Dacă Evangeline nu l-ar fi cunoscut aşa bine, ar fi

crezut că Jacks era îngrijorat. Strânse balustrada aproape la fel de tare ca ea în timp ce vampirii îşi dezgoliră colţii şi muşcară gâtul fiecărui om de pe podea.

CAPITOLUL 41

41

Suspine, ţipete şi câteva mormăituri crude umplură amfiteatrul.

— Opreşte-i! ţipă Evangeline.

— Niciunul dintre ei nu s-ar bucura dacă aş face asta, spuse Haos. Toţi oamenii au aşteptat noaptea asta.

— De ce ar vrea cineva aşa ceva?

Evangeline privi neputincioasă cum lanţurile zornăiră şi câteva cuşti de mărimea unui om fură coborâte pe podeaua ca o tablă de şah.

O fată cam de vârsta ei, cu bucle lungi roşcate şi arămii, se luptă cu vampirul care o muşcase în timp ce el o împinse întruna dintre cuşti şi o închise cu un lacăt greu.

Peste tot se auzea metalul care zăngănea şi rugăminţile îndurerate în timp ce unii oameni erau târâţi afară din amfiteatru. Alţi oameni umpleau restul cuştilor, care apoi fură ridicate din nou spre tavan. Orice idei romantice despre vampiri care îi mai rămăseseră lui Evangeline dispărură atunci.

— Dă-le drumul, ceru ea.

Ar fi făcut ceva îngrozitor de nesăbuit atunci, cum ar fi fost să apuce orice putea fi folosit ca o armă şi să arunce acel lucru spre cuşti, dar mâna lui Jacks alunecă pe balustradă şi îşi împleti degetele cu ale ei. Nu o ţinu pe loc, doar o ţinu de mână, şocând-o ca să tacă.

— Nu vrei ca vreunul dintre ei să iasă din cuşcă, spuse Haos. Părea puţin amuzat, dar era greu să fie sigură de asta când coiful lui de bronz îi ascundea aproape toată expresia.

— Aceasta e faza finală a procesului nostru de iniţiere

pentru a se alătura Ordinului Spionilor şi Asasinilor. Există două tipuri diferite de muşcături de vampir. Putem muşca un om doar ca să ne hrănim din el. Sau ne putem infecta muşcăturile cu venin de vampir pentru a transforma un om într-un vampir. Fiecare om de pe podeaua aceea a primit o muşcătură infectată cu venin.

— Aşadar, toţi se transformă în vampiri acum? Evangeline riscă să arunce o privire spre cuşti. Prizonierii zgâlţâiau barele ca să rupă lacătele, părând aproape sălbatici. Dar păreau mai atrăgători decât înainte. Pielea lor strălucea. Mişcările lor erau iuţi şi, chiar dacă era încâlcit şi cu sânge, părul lor strălucea ca nişte perdele de mătase.

— Veninul le-a vindecat imperfecţiunile umane, dar nu vor deveni vampiri dacă nu vor bea sânge de om înainte de răsărit, spuse Haos. La răsărit, veninul de vampir va dispărea. Până când se va întâmpla asta, viitorii vampiri se vor lupta din răsputeri să iasă din închisorile lor şi să se hrănească. Cei care reuşesc să se elibereze din cuştile lor şi să bea sânge de om vor deveni vampiri desăvârşiţi şi membri ai ordinului nostru.

— Ce se întâmplă cu ceilalţi? întrebă Evangeline.

— Ar trebui să fii mai îngrijorată că voi doi sunteţi singurii oameni de aici. Aşa că poate vrei să scurtezi restul acestei întâlniri. Dorinţa de a muşca prima dată e copleşitoare. O numim *foame,* dar, de fapt, e durere.

Haos tăcu destul ca Evangeline să nu audă nimic altceva în afară de zăngănitul cuştilor.

Apoi simţi un val de căldură în gâtul şi în pieptul ei care o anunţă că Haos era cu ochii pe ea. Fierbinte, flămând şi…

Jacks îşi drese glasul.

Haos îşi feri privirea.

Evangeline respiră, dar nu prea adânc.

— Poate că viitorii vampiri nu au întreaga putere a unui vampir, continuă domol Haos, dar dorinţa intensă de a se hrăni şi a supravieţui poate compensa asta uneori. Întotdeauna reuşesc să scape unu sau doi dintre ei.

O scânteie purpurie sclipi în vederea periferică a lui Evangeline. Fata cu buclele roşii şi arămii era într-o cuşcă nu prea departe de balcon, doar că acum părul ei arăta ca nişte flăcări şi nu mai părea deloc neajutorată în timp ce degetele ei se strângeau în jurul barelor şi scotea limba ca să îşi lingă buzele.

Evangeline se trezi strângând mai tare mâna lui Jacks, simţindu-se recunoscătoare că nu îi dăduse drumul.

Haos îşi înclină capul, iar privirea i se îndreptă spre mâinile lor unite.

— Interesant.

— Devine obositor.

Jacks dădu drumul mâinii lui Evangeline şi se întoarse încet în apartamentul cărturăresc, unde gălăgia viitorilor vampiri şi zăngănitul cuştilor nu erau atât de deranjante.

Haos şi Evangeline îl urmară. Vampirul se aşeză pe un scaun mare de piele, singurul fără cătuşe. Le făcu semn spre alte scaune, dar Evangeline alese să stea în picioare. Ştiind cât de repede se puteau mişca vampirii, nu voia să stea pe un scaun de care încheieturile mâinilor şi gleznele ei puteau fi legate foarte uşor.

— Vrem să ştim cine l-a ucis pe Apollo, spuse Jacks.

Haos îşi ridică privirea spre Evangeline.

— Am auzit că tu ai făcut-o, când eraţi în pat, în…

— N-am făcut-o eu, îl întrerupse ea.

— Asta e dezamăgitor. Voiam să-ţi ofer o slujbă.

— Nu sunt o criminală, spuse Evangeline. Altcineva mi-a otrăvit soţul.

— Voiam să aflăm dacă vreunul dintre oamenii tăi au fost angajaţi pentru treaba asta, adăugă Jacks.

Haos se lăsă pe spate în scaunul lui de piele şi îşi uni degetele în formă de V cu uşurinţa lentă a cuiva care nu trebuia să îşi facă griji din cauza viitorilor vampiri turbaţi care se luptau să scape din cuştile lor. Sau voia să-i facă să-şi piardă timpul.

— Îmi datorezi ceva, îi aminti Jacks.

— Relaxează-te, vechi prieten, voiam să spun că nimeni nu a venit la noi pentru treaba asta, spuse Haos în cele din

urmă. Dar îmi amintesc... acum vreo săptămână, cred că era seara după Noaptea Nesfârşită, maestrul meu de poţiuni a primit o cerere rară pentru o sticlă de ulei malefic.

— Ce e uleiul malefic? întrebă Evangeline.

— E o metodă de ucidere foarte eficientă, îi răspunse Haos. Nu e foarte populară pentru că e nevoie de o anumită abilitate pentru a lucra cu ea. Majoritatea substanţelor au acelaşi tip de efect la fiecare om, făcându-le uşor de detectat şi instrumente proaste ale morţii. Dar, dacă ai vraja şi puterile supranaturale de a combina uleiul malefic cu sângele, lacrimile sau părul persoanei pe care vrei să o ucizi, e toxic doar pentru acea persoană.

Evangeline se încordă, gândindu-se la ultima dată când îl văzuse pe Apollo, cu pieptul acoperit cu o substanţă sclipitoare care arăta ca uleiul.

— Cine a cerut otrava? spuse Jacks.

— Nu am fost acolo când s-a făcut cererea, spuse Haos. Ştiu doar că a fost făcută de o femeie şi aş pune pariu că e o vrăjitoare. E nevoie de o mare putere şi de o vrajă pentru a combina ingredientele cum trebuie.

Evangeline se gândi imediat la Marisol şi la cărţile ei de bucate magice. Dar de ce ar fi vrut Marisol să îl omoare pe Apollo? Apollo îi oferise o nouă casă şi îi reparase reputaţia. De asemenea, nu avea niciun sens ca Marisol să se deranjeze să procure o substanţă rară care să aibă efect doar asupra prinţului şi apoi să otrăvească o sticlă de vin cu ceva care putea ucide pe oricine bea din ea. Dacă nu cumva doi oameni încercaseră să comită o crimă.

Dar asta nu însemna că Marisol era implicată.

Matroana Fortuna deja încercase să o ucidă o dată pe Evangeline. Dar Kutlass scrisese că matroana suferise din cauza unei *căzături* care îi provocase pierderi de memorie, făcând-o un suspect improbabil.

— Poţi să ne spui şi altceva despre femeia care a cumpărat uleiul? întrebă Evangeline.

Haos se jucă cu un lanţ care îi atârna la gât şi dădu din cap.

— Dacă asta e tot ce ai, nu îţi anulează datoria, spuse Jacks. Ar trebui să plecăm.

— Stai.

Evangeline încă era cu ochii pe lanţul de la gâtul lui Haos. Nu îl observase până atunci. Când stătuse drept pe armura lui de piele, lanţul şi medalionul de la capătul lui se camuflaseră. Dar acum că lanţul era în mâinile lui Haos, Evangeline văzu medalionul învechit destul de clar ca să distingă simbolul de pe el – capul unui lup care purta o coroană. Acelaşi simbol care fusese ars în uşa bibliotecii, uşa în spatele căreia erau încuiate toate cărţile despre familia Valor.

Poate era doar o coincidenţă. Dar i se părea un indiciu. Poate că Haos nu fusese capabil să identifice ucigaşul lui Apollo, dar dacă ştia ceva despre Arcada Valory şi ce fusese încuiat dincolo de ea? Ştia că nu îl vizitau pe vampir pentru asta, dar era motivul pentru care Jacks îi sabotase cursul vieţii.

— De unde ai medalionul acela? îl întrebă ea.

Haos se uită în jos de parcă nici măcar nu ar fi fost conştient de obiectul cu care se jucase.

— L-am luat de la Wolfric Valor.

— Nu avem timp pentru asta, mârâi Jacks.

Un trosnet impresionant se auzi din amfiteatru. Căzuse o cuşcă pe podea.

Toţi vampirii din cealaltă cameră aplaudară.

Evangeline se uită spre balcon. Viitorul vampir din cuşca ce tocmai căzuse mai avea până rupea lacătul, dar, având în vedere felul în care se lupta cu el, trăgând cu degetele în timp ce mârâia neînfricat, Evangeline nu credea că tânărul avea să mai rămână închis multă vreme. Trebuiau să plece în curând, dar Haos tocmai spusese că luase medalionul de la gâtul lui de la Wolfric Valor.

Haos trăise pe vremea familiei Valor. Jacks îi spusese lui Evangeline că Haos era la fel de bătrân ca Nordul, dar nu realizase implicaţia acelei informaţii până acum.

Probabil că i se vedea pe faţă entuziasmul.

Lângă ea, Jacks deveni încordat ca o coardă de arc.

Atunci Haos spuse:
— Dacă eşti curioasă în legătură cu familia Valor, pot să-ţi spun orice vrei să ştii. Am fost acolo şi îmi amintesc adevărul.
„Nu. Vocea lui Jacks îi clocoti în cap şi, măcar o dată, expresia lui crudă se potrivi cu vorbele lui. Nici să nu te gândeşti la asta.”
Mai multe cuşti zăngăniră în fundal.
— Nu te va costa mult, spuse Haos. Am să-ţi răspund la orice întrebare în schimbul unei muşcături.
— Credeam că nu-ţi poţi da jos coiful.
— Încearcă să ne facă să rămânem ca viitorii lui vampiri să aibă o pradă de urmărit, spuse Jacks.
Dar Evangeline nu avu nevoie de un avertisment de la Jacks ca să ştie că era un târg necugetat. Glumise cu Jacks o dată despre faptul că ar face un târg cu altă Soartă, dar nu ar fi făcut aşa ceva din nou. Era destul de rău că îi mai datora lui Jacks un sărut; nu voia să-i datoreze nimic acestui vampir.
— Mulţumesc pentru ofertă, dar cred că prefer să plec înainte ca viitorii tăi vampiri să se elibereze.
Haos lăsă medalionul să cadă şi se rezemă pe spătarul scaunului.
— Dacă reuşeşti să scapi şi te răzgândeşti, poţi să te întorci oricând, prinţesă.
— Eu…
Jacks nu îi dădu şansa de a termina răspunsul înainte să o scoată pe uşă.
Coridoarele regatului subteran al lui Haos erau mai întunecate decât şi le amintea. Jumătate din lumânări se topiseră, acoperindu-i pe ea şi pe Jacks cu umbre şi fum în timp ce treceau grăbiţi prin primul coridor.
— Promite-mi că nu-l vei lăsa niciodată să te muşte, spuse Jacks.
— Nu va trebui să fac asta vreodată dacă-mi spui ce vrei din Arcada Valory.
— Credeam că voiai ca parteneriatul ăsta să fie despre găsirea ucigaşului lui Apollo, nu despre celelalte scopuri

ale mele.

Tonul lui Jacks se înăspri când ajunse la sala de mese în care erau toate cuştile.

Evangeline auzi zgomotul de lanţuri înainte să intre. Nu uitase de cuştile de acolo, dar nu se aşteptase ca toate să fie pline cu viitori vampiri disperaţi.

Groaza îi strânse pieptul ca o mână cu gheare de fiecare dată când unul dintre ei o striga.

— Am să te fac nemuritoare dacă îmi descui cuşca!

— Am să te muşc doar un pic, îi promise altul.

— Unor oameni le place să fie muşcaţi.

— Eva… tu eşti?

Vocea asta avea un timbru mai liniştitor decât celelalte, iar sunetul ei cunoscut o făcu pe Evangeline să-şi simtă bătăile inimii în gât.

Luc.

Nu mai auzise vocea lui Luc de câteva luni, dar suna exact ca a lui, dacă nu cumva un pic mai frumoasă.

Trebuia să fie un fel de truc de-al unui vampir.

— Nu te opri din mers.

Jacks o trase de mână. Dar ar fi trebuit să o tragă mai tare. Ar fi trebuit să îşi folosească puterea de Soartă pentru că, deşi mintea lui Evangeline era de acord cu Jacks, inima ei omenească o făcu să se oprească, să îşi elibereze mâna dintr-a lui Jacks, să ridice privirea spre cuşca de deasupra şi să-şi privească în ochi prima iubire.

CAPITOLUL 42

Ceva ud picură de pe obrazul lui Evangeline. Plângea, dar nu ar fi putut să spună de ce. Nu ştia dacă emoţiile ei erau sparte şi curgeau peste tot din cauza tuturor evenimentelor care se întâmplaseră sau dacă era din cauza vederii lui Luc, cândva iubit, încuiat într-o cuşcă, holbându-se în jos, la ea, cu ceva ca adoraţia şi groaza.

— Chiar tu eşti, spuse Luc.

Apucă barele cu două mâini frumoase şi închise la culoare, dar nu îşi luă ochii de la ea. Şi nicio putere din lume nu ar fi putut să o forţeze să îşi ia ochii de la el. Nu era farmecul de vampir sau petele aurii sclipitoare din irisurile lui pe care nu îşi amintea să le fi văzut înainte. Ochii lui nu mai erau exact aşa cum îi ştia, dar nu erau nici complet diferiţi. Încă erau incredibil de căprui şi calzi, ca în amintirile pe care încercase să le ignore, dar nu putuse să le uite.

— Eva, trebuie să-ţi povestesc atât de multe! Dar am nevoie să mă ajuţi să ies din cuşca asta – dacă nu evadez până în zori, mă vor omorî.

— De ce eşti aici? îi şopti ea, cu inima bătând atât de tare că îi era greu să vorbească.

Părea un răspuns sucit la o dorinţă. „Iată băiatul de care ţi-a fost dor luni de zile, dar acum ar putea muri şi, dacă încerci să-l ajuţi, tu ai putea muri."

— Vulpiţo, spuse Jacks. Trebuie să ne mişcăm. Îţi va spune orice trebuie ca să iasă din acea cuşcă şi să te muşte.

— Nu! Nu ţi-aş face rău niciodată. Vocea lui Luc era mai răstită decât şi-o amintea, era disperată. Eva, te rog, nu

pleca. Ştiu că trebuie să fii îngrozită, dar nu te voi muşca dacă mă laşi să ies – nu vreau să fiu vampir. Am venit aici doar pentru că mi s-a spus că veninul de vampir e cel mai puternic leac din lume şi că îmi poate şterge cicatricile şi rănile.

Fiecare centimetru al pielii lui era perfect, mai frumos decât în toate amintirile ei. Era prea frumos ca să fie adevărat. Nu-i venea să creadă că avusese cândva cicatrici. Iar Evangeline vru să-i spună că nu i-ar fi păsat dacă ar fi avut cicatrici pe tot corpul – de fapt, le-ar fi preferat în locul acestei versiuni prea strălucitoare a lui. Dar Luc continuă înainte ca ea să poată să spună ceva.

— Asta e tot ce mi-am dorit, să fiu vindecat. Eu…

Privi prin camera plină de violenţă şi cuşti.

Ceilalţi viitori vampiri rămaseră nemişcaţi pentru scurt timp. Priviră dialogul cu o atenţie fascinată, inumană. Evangeline nu voia să creadă că Luc era ca ei. În vocea lui era o emoţie pur omenească. Dar, când îl cercetă dincolo de privirea lui, arăta ca ceilalţi, cu sângele uscat care îi păta gâtul cald, închis la culoare, şi cămaşa albă.

— Nu vreau asta, jur.

— Minte.

Jacks o apucă pe Evangeline de încheietura mâinii şi o trase.

Nu îl putea învinui. Aceasta era singura cameră plină cu oameni care erau aproape vampiri. Dar Luc încă nu era vampir.

— Eva, o rugă Luc. Ştiu că ai toate motivele să mă urăşti. Ştiu că ţi-am frânt inima. Dar am fost blestemat.

Strânsoarea lui Jacks pe încheietura mâinii lui Evangeline alunecă.

— Ai spus blestemat? întrebă ea.

Şi, brusc, Luc nu i se mai păru produsul denaturat al unei dorinţe. I se păru un adevăr pe care se temea să-l atingă. Evangeline se simţise pe jumătate nebună în ultimele luni, întrebându-se dacă Luc chiar era blestemat sau dacă născocise ideea unui blestem ca un mod de a supravieţui respingerii lui.

Mâna rece a lui Jacks trase din nou de mâna ei, alt avertisment că era timpul să plece, dar Evangeline îl ignoră.

— Cum ai fost blestemat? îl întrebă ea.

Luc îşi luă mâna de pe o bară ca să şi-o treacă prin păr, un gest cunoscut şi foarte uman care o făcu să simtă încă un junghi în inimă.

— Nu mi-am dat seama până în noaptea asta, până când veninul de vampir a fost în mine şi mi-a limpezit brusc minţile. Nu-ţi pot descrie cum a fost înainte. Tot ce ştiu e că m-am putut gândi doar la sora ta vitregă. Ea a fost motivul pentru care am venit aici – trebuia să fiu perfect pentru ea. După ce am fost schilodit de lup, nu aveam cicatrici sexy…

— Tocmai a zis cicatrici sexy, spuse Jacks tărăgănat. Chiar asculţi aşa ceva?

— Şşşt, sâsâi Evangeline.

— După ce am fost atacat, spuse Luc, sora ta vitregă s-a uitat la mine o dată şi a fugit din casă. Am încercat să o vizitez când mi s-au mai vindecat rănile, dar nici măcar nu mi-a răspuns la uşă. Am încercat să-i scriu, dar nu mi-a răspuns la scrisori.

— Ea mi-a spus că a fost invers.

El dădu din cap indignat.

— E o mincinoasă. Dacă Marisol mi-ar fi scris, nu aş fi putut să-i ignor scrisorile chiar dacă aş fi vrut. Eram disperat să fac orice ca să o am. Eram obsedat. A început în aceeaşi zi în care am cerut-o în căsătorie. Am intrat în casă să te văd pe tine, dar Marisol a fost cea care m-a întâmpinat. Mi-a luat haina şi îmi aduc aminte că mi-a atins uşor gâtul cu degetele. După aceea, nu m-am putut gândi decât la ea.

Tonul lui deveni dezgustat.

Era exact cum crezuse Evangeline. Nu fusese nebună sau disperată. Luc o abandonase şi îi ceruse lui Marisol să se însoare cu el doar fiindcă era blestemat. Se înşelase doar în privinţa persoanei care făcuse vraja. Nu era mama ei vitregă, era Marisol.

Evangeline se simţi ca şi cum ar fi primit un pumn în stomac. Crezuse că Marisol era altă victimă, o inocentă, cea de la care trebuia să îşi ceară iertare. În tot acest timp, Evangeline se simţise foarte vinovată pentru că îi distrusese viaţa lui Marisol, dar, dacă asta era adevărat, atunci Marisol fusese cea care îi dăduse viaţa peste cap lui Evangeline.

Nu voia să tragă concluzii pripite. Dar văzuse cărţile de vrăji ale surorii ei vitrege, fusese avertizată de Jacks, de ziare, iar acum de Luc, care nu ştiuse niciodată că Evangeline credea că el era blestemat.

— Când am fost muşcat în noaptea asta, am simţit că, pentru prima dată după câteva luni, am putut să gândesc liber. Ochii lui Luc străluciră când se uită în jos, la ea. În sfârşit, mă simt din nou ca mine însumi. Dar apoi am fost târât în cuşca asta şi acum nu voi mai ieşi niciodată viu din ea dacă nu mă ajuţi. Dacă eşti speriată, nu trebuie să o descui. Doar dă-mi una dintre armele de pe zid şi pot rupe lacătul singur. Apoi îţi voi dovedi că nu vreau să fiu vampir. Doar pe tine te vreau, Eva.

— Nici măcar să nu te gândeşti la asta, spuse Jacks.

— Dar… Se holbă încă o dată la Luc, printre gratii. Nu-l pot lăsa aşa.

— Evangeline, uită-te la mine. Jacks îi strânse obrajii cu mâinile lui reci şi o privi în ochi într-un fel brutal de parcă ar fi putut rupe vraja pe care Luc o aruncase asupra ei.

Dar nu era fermecată de un vampir. Nu ştia dacă o parte din ea încă îl iubea pe Luc. Sentimentele ei erau amestecate şi haotice. Chiar atunci, simţea, în primul rând, nevoia de a supravieţui. Dragostea părea un lux îndepărtat. Dar nu putea pleca de lângă Luc şi să-l lase acolo să moară. Era o victimă în toate astea. El era cel vrăjit, apoi împietrit, atacat de un lup şi acum pus într-o cuşcă.

— Parţial, e vina mea, îi şopti ea lui Jacks.

— Nu, nu e. Ţi-am mai spus, nu am avut nicio legătură cu lupul.

Jacks vorbi încet, dar ferm.

Dar, chiar dacă Jacks spunea adevărul, asta nu schimba ceea ce trebuia să facă ea.

Se eliberă din mâna lui.

Ceea ce se întâmplă după aceea fu o confuzie ciudată. Evangeline încă voia să creadă că nu era vrăjită, dar poate era puţin hipnotizată, şi nu de farmecul unui vampir. Simţea întoarcerea speranţei ei.

Evangeline ştia că Luc nu putea redeveni niciodată băiatul care fusese, şi nici ea nu mai era fata care fusese. Acea fată ar fi crezut că revederea lui Luc însemna că ceva minunat avea să se întâmple, că ar fi avut, până la urmă, un final fericit. Dar tot ce garanta această întâlnire era că ar fi avut un final diferit. Încă trebuia hotărât ce fel de final, dar sigur ar fi fost mai bun decât acesta. Chiar dacă Luc nu era finalul ei fericit, nu putea să lase ca povestea lor să se termine aici, cu el în această cuşcă şi ea fugind.

Evangeline găsi o sabie scurtă, albastră, pe perete, cu un mâner greu şi o lamă lustruită; părea destul de puternică pentru a rupe un lacăt, dar nu era prea grea ca să o ridice.

Ceilalţi viitori vampiri ţipară, cerând arme şi promiţând tot felul de lucruri în schimb. Începuseră să se lupte din nou cu cuştile lor, umplând sala de mese cu o cacofonie de sunete violente în timp ce Evangeline se urcă pe un scaun şi îşi folosi ambele mâini ca să ridice sabia deasupra capului ei.

Luc apucă lama, fără să-i pese că îi tăia mâinile.

— Mulţumesc, Eva. Îi zâmbi, dar nu era zâmbetul strâmb şi băieţesc de care se îndrăgostise. Buzele i se traseră înapoi deasupra colţilor albi şi ascuţiţi care creşteau mai lungi.

— Plecăm acum.

Jacks o luă de mână îndemnând-o să coboare de pe scaun şi să se pună în mişcare.

Se auzi un pocnet, făcând-o să se împiedice când începu să fugă.

Luc deja rupsese lacătul cu mânerul armei. Uşa cuştii lui era deschisă şi se bălăbănea. Era liber, sălbatic şi cea mai

mare greşeală pe care o făcuse ea vreodată.

— Îmi pare rău, Eva.

Luc sări pe podea, făcând un arc graţios, îşi dezgoli colţii şi se aruncă după ea.

Jacks o împinse din calea lui înainte ca ea să se poată mişca. Cu viteza fulgerului, se repezi în faţa ei ca un scut.

Luc nu avu timp să-şi schimbe direcţia, iar dinţii lui se înfipseră în gâtul lui Jacks, făcându-i o ruptură dezgustătoare.

— Nu!

Evangeline ţipă şi se duse cu greu spre sabia aruncată pe care i-o dăduse lui Luc. Simţi că arma era mai grea decât fusese cu câteva momente în urmă. Dar nu părea necesară.

În timpul de care avu nevoie ca să apuce sabia, Jacks prinsese capul lui Luc între mâinile lui – şi, cu o răsucire rapidă, îi rupse gâtul.

Prizonierii de deasupra huiduiră şi şuierară toţi când prima iubire a lui Evangeline căzu pe podea.

— L-ai... ucis, se bâlbâi ea.

— M-a muşcat, mârâi Jacks în timp ce sângele cu pete aurii îi picura din rana de la gât. Aş vrea să-l fi omorât. Dar n-am făcut-o. E un vampir desăvârşit acum. Singurul mod prin care poate fi omorât odată pentru totdeauna e să-i tai capul sau să-i înfigi un ţăruş de lemn în inimă.

Jacks întinse mâna după sabia din mâinile lui Evangeline.

Ea strânse arma mai tare. O parte din ea ştia că ar fi trebuit să-i dea drumul. Luc nu mai era Luc al ei. Îl muşcase pe Jacks şi ar fi muşcat-o şi pe ea. Dar Luc nu îl omorâse pe Jacks.

— Nu te voi lăsa să-i curmi viaţa, spuse Evangeline. Luc e primul băiat pe care l-am iubit şi nu sunt responsabilă pentru alegerile lui, dar asta nu s-ar fi întâmplat dacă nu m-ar fi întâlnit pe mine. Lasă-l să trăiască şi voi pleca fără alte opriri sau certuri.

Aruncă sabia şi întinse mâna spre mâna lui Jacks.

El se dădu înapoi, nelăsând-o să-l atingă, dar nu o

contrazise. Nu-i spuse nimic.

Evangeline şi Jacks plecară în linişte, aşa cum veniseră. Se chinui să ţină pasul cu paşii lungi ai lui Jacks în timp ce zăngănitul lanţurilor şi al cuştilor continuă să-i urmărească, dar tăcerea lui începea să o stânjenească.

Jacks nu era genul care să vorbească doar de dragul de a vorbi, dar Evangeline nu putea scăpa de senzaţia că era ceva mai mult decât tăcere între ei. În urmă cu câteva minute, îi salvase viaţa. Sărise între ea şi Luc fără să stea pe gânduri. Ştia că Jacks avea nevoie de ea în viaţă din cauza profeţiei Arcadei Valory, dar acţionase dintr-un instinct pur. Se temuse pentru ea când fusese ameninţată.

Dar acum nici nu se uita la ea. Îi scrâşneau dinţii în timp ce urca scările, falca îi era încleştată, ochii priveau fix, degetele îi erau albite.

Avea dureri din cauza muşcăturii? Era o pată de sânge pe gâtul lui palid, dar nu era mult. Luc nu îi făcuse o rană prea adâncă lui Jacks. Dar îl muşcase. Probabil că Jacks încă era nervos din cauza asta.

Dar asta nu părea tocmai corect. Evangeline îşi aminti felul în care Jacks aproape îi scăpase încheietura mâinii mai devreme, când Luc îi spusese că fusese blestemat. Jacks fusese şocat atunci. Fusese surprins să afle că Luc chiar fusese vrăjit? Sau... fusese altceva? Oare Jacks fusese tulburat că Evangeline aflase, în sfârşit, adevărul despre Luc? Luc spusese că Marisol îl blestemase, dar dacă ea nu realizase asta de una singură?

Evangeline avu, brusc, o senzaţie de rău peste toate celelalte.

— Tu l-ai blestemat? întrebă Evangeline. Ai făcut un târg cu Marisol şi l-ai vrăjit pe Luc ca să...

— Poţi să te opreşti aici, o întrerupse Jacks. Ţi-am mai spus ce cred despre sora ta vitregă. Nu am făcut un târg cu ea şi nu am să fac niciodată.

— Atunci de ce ai fost atât de speriat când Luc a dezvăluit că a fost vrăjit?

— A fost un moment nepotrivit – şi, când e vorba de el, nu mai ai niciun pic de raţiune. Jacks aproape că mârâia cuvintele prin fălcile încleştate. Pentru majoritatea oamenilor, eu sunt cel mai rău lucru care li se poate întâmpla. Dar nu şi pentru tine. E ca şi cum ai vrea ca băiatul ăla să te distrugă şi e doar un om – sau a fost până când l-ai ajutat să se schimbe.

Evangeline voia să-l contrazică. Nu îi păsa că Jacks avea, evident, dreptate în legătură cu Luc şi că îl credea că nu făcuse un târg cu Marisol – ceea ce îi dădea un neaşteptat sentiment de uşurare. Dar Jacks nu trebuia să fie atât de crud din cauza asta doar pentru că ea nu putea scăpa de sentimente aşa cum o făcea el. Ştia că sentimentele profunde aveau un dezavantaj; puteau sta în calea logicii şi a raţiunii. Dar anihilarea emoţiilor era o trădare la fel de mare.

Evangeline îşi vărsă frustrarea pe trepte, grăbind pasul ca să treacă de Jacks în timp ce urcară pe altă scară. În cele din urmă, ajunseră la nivelurile în care cătuşele nu mai atârnau pe pereţi, iar Evangeline nu mai putu auzi sunetele disperate ale viitorilor vampiri.

Şi totuşi, încă simţea, din când în când, ceva ca o muşcătură caldă pe gâtul ei. De obicei, plana chiar deasupra pulsului. Dar atunci o simţi în ceafă.

Urcă repede câteva trepte şi ajunse pe un palier bine luminat unde, în sfârşit, văzu pragul luminos al uşii pe care puteau ieşi afară. Dar arsura din ceafa ei devenea imposibil de ignorat.

Şi de ce nu-l mai auzea pe Jacks?

— Jacks…

Evangeline amuţi când se întoarse.

Jacks era foarte aproape. Prea aproape. Putea să-i şoptească. Ar fi trebuit să-l audă chiar în spatele ei, dar era ciudat de tăcut. Şi înfăţişarea lui se schimbase.

— Părul tău…

Albastrul dispăruse. Era auriu din nou, strălucitor, luminos şi absolut magnific. Nu ar fi trebuit să se holbeze – nu era niciodată o idee bună să se holbeze la Jacks. Dar

era imposibil să-şi ia privirea de la el. Pielea lui era îmbujorată şi ochii îi erau mai luminoşi, de un albastru radios ca safirul. Arăta parţial ca un înger, parţial ca o stea căzută.

— Evangeline… Nu te mai uita la mine aşa. Faci totul mult mai greu.

Jacks vorbi printre dinţii încleştaţi, dar tot îi zări incisivii ascuţiţi care acum arătau, brusc, ca nişte colţi.

„Există două tipuri diferite de muşcături de vampir, spusese Haos. Putem muşca un om doar ca să ne hrănim din el. Sau ne putem infecta muşcăturile cu venin de vampir ca să transformăm un om într-un vampir.”

Inspiră adânc. Luc nu îl muşcase pe Jacks doar ca să se hrănească.

— Te-a infectat cu venin.

CAPITOLUL 43

Jacks făcu un pas în spate, ciudat de tăcut, cizmele lui din piele nefăcând niciun zgomot pe podeaua de piatră.

— Ar trebui să plec, îi spuse el, cu colţii lungindu-i-se în timp ce vorbea.

Evangeline deveni foarte conştientă de sângele care îi circula rapid prin vene şi de bătăile inimii ei. Dacă l-ar fi revăzut pe Luc, ar fi folosit o sabie. Poate nu ar fi fost capabilă să îl decapiteze, dar sigur l-ar fi tăiat.

— De ce nu pleci?

Nările lui Jacks se umflară, iar Evangeline simţi încă un junghi cald deasupra pulsului, slăbind scurta vrajă sub care fusese. Jacks nu era parţial un înger căzut; era pe punctul de a deveni ceva mult mai rău.

Îşi strânse degetele de la picioare în cizme, luptând împotriva dorinţei de a se retrage încet sau a o lua la fugă. Dacă Jacks o muşca, s-ar fi transformat într-un vampir. El ura vampirii şi nici ei nu-i plăceau prea mult. Dar, dacă îl părăsea acum, iar el găsea alt om înainte de răsărit, nu ştia dacă ar fi putut să se controleze la fel de mult cum părea să o facă lângă ea.

Jacks rămase nemişcat. Singurele părţi din el care se mişcau erau pupilele, dilatându-se până când ochii lui fură aproape negri. Ochii lui Luc nu făcuseră asta. Dar Luc nu fusese o Soartă când fusese infectat.

— Vrei să fii vampir? îl întrebă Evangeline.

— Nu, scuipă Jacks. Nu vreau să fiu vampir, dar vreau să te muşc.

Pielea lui Evangeline se încălzi peste tot.

Jacks scrâşni din dinţi, părând furios pe ea pentru că

încă mai era acolo.

— Ar trebui să pleci, îi repetă el.

— Nu te las aşa.

Evangeline căută cătuşe la intrare.

— Nu o să mă legi de un zid.

Jacks se uită urât la ea.

— Ai o sugestie mai bună?

Ecoul unui strigăt înspăimântător de victorie se auzi de mai jos. Probabil se eliberase alt viitor vampir. Zgomotul sună ca şi cum venea de destul de departe din subsol, dar Evangeline se întrebă dacă viitorul vampir putea simţi unde era ea, dacă era cumva conştient că era un om prin apropiere.

— Cât de bun ţi-e simţul mirosului? întrebă ea.

Jacks îşi umflă nările din nou.

— Miroşi a teamă şi…

Ceva imposibil de înţeles îi sclipi pe chip. Dar orice avea să spună după aceea fu întrerupt de alt sunet de jos, ca un tunet care urca pe scări.

Fără să mai scoată un cuvânt, amândoi se repeziră spre ieşire.

Afară, noaptea rece de iarnă era aproape prea luminoasă. Luna ieşise din ascunzătoarea ei din spatele norilor pentru a-i oferi o atenţie deosebită lui Jacks, luminându-i falca perfectă, genele lungi şi gura bosumflată. Arăta ca o mâhnire diafană. Tot simţea dorinţa de a întoarce capul şi a-l zări încă o dată şi ştia că acesta era farmecul vampirilor. Atracţia inevitabilă a frumuseţii periculoase şi a puterii.

— De ce nu fugi? o întrebă el.

— Având în vedere felul în care te uiţi la mine, îmi imaginez că mă vei urmări sau vei găsi alt om şi nu te vei simţi vinovat dacă-l vei muşca.

„Nu m-aş simţi vinovat nici dacă te-aş muşca pe tine.”

Evangeline nu ştiu dacă vocea din mintea ei era o ameninţare, o lipsă de autocontrol a lui Jacks sau un avertisment că nu mai avea timp.

— Ar trebui să pleci, îi repetă el.

Ea îl ignoră şi cutreieră din nou cimitirul întunecos. O idee disperată, dar probabil inspirată îi trecu prin minte când zări un mausoleu acoperit cu viţe înflorite de lacrimile îngerilor care străluceau albe ca laptele sub lumina lunii.

— Acolo. Îi arătă cu degetul construcţia. Vom intra înăuntru. Familiile plantează lacrimile îngerilor când vor să apere cadavrele celor dragi de spiritele demonice. Ştia pentru că făcuse asta pentru părinţii ei. Mausoleul acesta e acoperit cu planta asta, ceea ce înseamnă că poate sunt şi alte mijloace de protecţie înăuntru – cum ar fi o poartă cu un lacăt care să ţină sicriele în siguranţă.

Un muşchi din gâtul lui Jacks zvâcni.

— Vrei să mă închizi într-un sicriu?

— Nu într-un sicriu, doar de partea cealaltă a porţii şi doar până în zori.

— Nu e nevoie să fiu închis. Pot să mă controlez.

— Atunci de ce-mi tot spui să fug?

Îşi ridică privirea ca să o întâlnească pe cea a lui Jacks.

După o fracţiune de secundă, Jacks o împinse în cel mai apropiat copac. Spatele ei se lovi de lemn, pieptul lui febril apăsă pe al ei, iar el îşi duse mâinile la gâtul ei, arzând ca focul pe pielea ei.

— Jacks, gâfâi Evangeline. Dă-mi drumul.

Se îndepărtă la fel de repede cum o apucase.

Ea se lăsă în jos pe copac din cauza forţei dezlănţuirii lui. Când se îndreptă, el mergea încet spre criptă.

Evangeline îşi frecă gâtul în timp ce îl urmări. Nu o strânsese atât de tare, dar încă îşi simţea pielea arsă de atingerea mâinilor lui.

— Credeam că vampirii sunt reci.

Iar Jacks era întotdeauna rece.

— Veninul de vampir e fierbinte, mai ales când sunt flămânzi.

Jacks mârâi când trase şi deschise uşa mausoleului.

Aşa cum bănuise ea, această cameră fusese construită de superstiţioşi. Nişte torţe aprinse tot timpul atârnau pe pereţi, oferind căldură şi aruncând o lumină pe o poartă de

fier de la podea până în tavan care separa orice vizitatori doritori de sicriele din patru pietre din partea opusă a ei.

— Ce facem acum? zise Jacks pe un ton dur.

Evangeline se apropie repede de poartă. Nu recunoscu toate simbolurile protectoare care fuseseră sculptate, dar barele păreau destul de groase ca să-l ţină pe Jacks, cel puţin încă vreo câteva ore, până răsărea soarele. Îşi dori ca lacătul de la poartă să fie mai puternic.

— Vezi vreo cheie atârnată de perete? întrebă ea.

— Nu. Vocea lui Jacks era încordată. Apoi de-abia se auzi, încearcă cu mâinile. Înţeapă-ţi un deget ca să scoţi sânge şi cere-i uşii să se deschidă.

Evangeline se învârti.

Jacks stătea lipit de cel mai îndepărtat zid, cu pielea de o nuanţă dureroasă de alb.

Nu făcu greşeala de a-l privi din nou în ochi, dar aruncă o privire la faţa lui şi îi fu clar că de-abia se controla.

Plănuise să-l întrebe dacă doar încerca să o facă să verse sânge, dar se gândi că era mai bine să nu mai piardă timpul. Înţepându-şi degetul într-unul dintre formele mai ascuţite ale porţii, stoarse o picătură de sânge şi apăsă repede pe lacăt.

— Deschide-te, te rog.

Funcţionă repede, ca prin magie. Lacătul se despică, uşa se deschise larg, iar Evangeline rămase cu gura căscată.

— De unde-ai ştiut că asta va funcţiona? întrebă ea.

Jacks se mişcă prea repede ca Evangeline să-l vadă.

— Nu e nici timpul şi nici locul potrivit ca să vorbim despre asta, spuse el de partea cealaltă a porţii, apoi o închise trântind-o.

Uşa pe care tocmai o deschisese se închise cu un clic scurt, făcând-o dureros de conştientă de cât de puţine lucruri stăteau între ea şi Jacks. Şi el părea conştient de asta. Intrase de bunăvoie în cuşcă, dar acum privea lacătul ca un hoţ, gândindu-se la toate modurile în care îl putea rupe.

CAPITOLUL 44

Dacă Jacks hotăra că voia să evadeze din închisoarea lui, Evangeline nu credea că ar fi trebuit să facă un mare efort.

Trebuia să găsească un mod de a-i distrage atenţia.

Putea să-l întrebe despre ceva ce i se părea interesant. Voia să-l întrebe mai multe despre lacăt şi de ce îl deschisese sângele ei. Dar el deja închisese acel subiect. De asemenea, se întreba dacă nu cumva ştia deja răspunsul – dacă abilitatea ei de a deschide în mod magic lacătul avea vreo legătură cu Arcada Valory. Când Apollo îi povestise despre profeţia care încuiase arcada, îi spusese că atunci când fiecare vers al ei era îndeplinit, ar fi creat o cheie care ar fi deschis arcada. Dacă ea era cheia?

Era posibil aşa ceva? Sau toate evenimentele nebuneşti din această noapte o afectau pe Evangeline şi îi dădeau iluzia că avea puteri magice? Doar că nu i se păru o iluzie când îşi aminti cum fusese de fiecare dată când trecuse printr-o arcadă. Toate îi şoptiseră – cuvinte care aveau mai mult sens dacă ea era cheia prorocită.

„Suntem foarte încântaţi că ne-ai găsit.

Te-am aşteptat.

Ai fi putut să mă descui şi pe mine.”

Simţi un fior incomod. Nu voia să aibă nimic de-a face cu Arcada Valory. Cu siguranţă, nu voia să fie cheia ei, chiar dacă această abilitate tocmai îi salvase viaţa. Deşi, dacă voia să rămână în viaţă, trebuia să-l ţină ocupat pe Jacks.

Din fericire, Evangeline nu ducea lipsă de întrebări. În special una o măcina de ceva vreme.

— Spune-mi ce s-a întâmplat între tine şi prinţesa Imperiului Meridian, cea pe care Haos şi LaLa au pomenit-

o mai devreme. Donatella.

— Nu. Glasul lui Jacks era vitriol pur. Nu vreau să vorbesc despre ea. Vreodată.

Acest subiect avea să fie perfect.

Mai devreme, Jacks doar tresărise, apoi îşi mascase repede expresia feţei oricând era menţionată prinţesa. Dar ori avea probleme cu autocontrolul, ori veninul de vampir îi făcea emoţiile mai puternice. Evangeline simţi din nou presiunea privirii lui Jacks, dar nu mai era pe gâtul sau pe pulsul ei. Era o căldură care dansa pe tot corpul ei.

— Ghinion, Jacks. Evangeline îşi încrucişă braţele pe piept în timp ce el umbla încoace şi-ncolo în cuşca lui. Ai nevoie de ceva care să te distragă, aşa că ai putea să vorbeşti despre prinţesa Donatella. Nu-mi pasă dacă-mi spui cât de mult o urăşti sau cât de mult o iubeşti. Poţi să cânţi versuri despre cât e de drăguţă sau despre culoarea părului ei.

Jacks scoase un sunet înăbuşit care putea fi de departe înrudit cu râsul.

— Nu e genul de fată despre care se cântă.

Şi totuşi, ceva se schimbă în glasul lui, deveni mai blând, şi Evangeline avu o senzaţie ciudat de incomodă că el chiar ar fi cântat despre fata aceea.

— Prima dată când am întâlnit-o, m-a ameninţat că o să mă arunce dintr-o trăsură zburătoare.

— Şi de-asta ţi-a plăcut de ea? îl întrebă Evangeline.

— Tocmai o ameninţasem cu moartea.

Spuse asta ca şi cum ar fi flirtat.

— Jacks, asta e o poveste de dragoste îngrozitoare.

— Cine a spus că a fost o poveste de dragoste? Tonul lui deveni din nou caustic. Evangeline crezu că nu avea să mai vorbească. Spre mirarea ei, el continuă. Când ne-am întâlnit din nou, am sărutat-o.

Felul în care spuse „am sărutat-o” era ca felul în care altcineva ar fi spus că înjunghiase pe cineva în spate. Nu exista niciun dor şi niciun romantism în asta, confirmând că Jacks avea o definiţie anormală a iubirii. Şi totuşi, cumva, gândul că Jacks o sărutase pe prinţesă o făcu pe

Evangeline să simtă o strângere de inimă dureroasă.

— Ai sărutat-o pentru că ai crezut că era adevărata ta iubire?

— Nu. Aveam nevoie de ceva de la ea şi i-am spus că sărutul meu ar ucide-o dacă nu-mi dădea ce voiam.

— Stai. Zici că sărutul tău nu e mortal dacă nu vrei să fie?

— Ai grijă, Vulpiţo, pari curioasă. Dar nu ar trebui să fii. Jacks se opri din mers şi bătu darabana cu degetele lui lungi pe poarta de fier. Am minţit-o pe Donatella. Sărutul meu e întotdeauna mortal. I-am încetinit inima în aşa fel încât să nu moară imediat, dar viaţa ar fi trebuit să i se încheie în câteva zile, fie că făcea sau nu ce voiam eu.

— Atunci de ce n-a murit?

— Probabil pentru că inima mea a început să bată, spuse Jacks nepăsător, de parcă ar fi fost un mic detaliu care ar fi putut fi uşor omis în poveste, când existau poveşti întregi dedicate inimii lui Jacks care nu bătea şi legendarei fete care, într-un final, avea să o facă să bată din nou – adevărata şi unica lui iubire.

Evangeline simţi din nou ceva îngrozitor de dureros agitându-se înăuntrul ei. Nu că ideea că această fată era adevărata iubire a lui Jacks ar fi trebuit să o doară. Nici măcar nu îi plăcea de Jacks. Nu ar fi trebuit să fie deranjată de faptul că altă fată făcuse să bată inima lui Jacks. Ar fi trebuit să se bucure că prinţesa nu murise. Poate că lui Evangeline doar îi părea rău pentru Jacks pentru că deja ştia că povestea asta nu se termina cu bine.

— Ce s-a întâmplat după aceea?

— Conform poveştilor, ea trebuia să fie *unica şi adevărata mea iubire,* confirmă Jacks. Vocea lui era sarcastică, dar nu ascundea suferinţa care îi întrerupea cuvintele sau îi înăsprea trăsăturile. Bineînţeles, cum probabil deja ai ghicit, asta nu a funcţionat. Niciodată nu m-a iertat pentru acel prim sărut. S-a îndrăgostit de altcineva, apoi m-a înjunghiat în inimă cu propriul meu cuţit.

Evangeline inspiră tremurând, incapabilă să-şi

imagineze cum ar fi simţit cineva aşa ceva, mai ales Jacks, a cărui motivaţie ca Soartă era să îşi găsească unica şi adevărata iubire.

Evangeline putea înţelege acea dorinţă. De fapt, o înţelegea mult mai bine decât voia să recunoască. Voia să spună că niciodată nu riscase să ucidă pe cineva din dragoste. Dar făcuse un târg cu Jacks care împietrise toţi participanţii la o nuntă, blestemase un prinţ şi, în cele din urmă, o condusese aici. Continua să creadă că Jacks sau soarta se juca cu viaţa ei. Dar propriile ei alegeri discutabile o făcuseră să pornească pe această cale.

Cu Luc, îşi spusese că acţiona din dragoste. Dar nu era adevărat. Nu făcea alegeri iubitoare, făcea alegeri compromiţătoare pentru că voia iubire. Nu Luc era slăbiciunea ei, ci iubirea. Nici măcar iubirea, ci ideea acesteia.

De aceea simţise anumite părţi din povestea lui Jacks atât de dureros înăuntrul ei. Nu pentru că îl voia pe Jacks. Nu îl voia pe Jacks. Voia doar ca cineva să o dorească aşa cum o dorise Jacks pe această fată. Şi nu voia ca asta să se întâmple din cauza unei vrăji sau a unui blestem. Evangeline voia o iubire adevărată destul de puternică pentru a rupe o vrajă, ceea ce era exact ceea ce voia şi Jacks.

Îşi rezemă capul de poarta întunecată de fier, iar Evangeline avea să-şi amintească pentru totdeauna felul în care arăta atunci. Încă era de o frumuseţe nespusă, care îi tăia respiraţia, dar era frumuseţea tragică a unui cer din care cădea fiecare stea. Părul lui era ca o furtună aurie. Ochii lui erau un haos argintiu şi albastru. Moartea pe care o văzuse în prima noapte în Valorfell nu mai era, dar acum înţelegea de ce fusese acolo, de ce păruse incapabil să ofere alinare sau bunătate. Fata care trebuia să fie unica şi adevărata lui iubire îl înjunghiase, la propriu, în inimă.

— Îmi pare rău că Donatella te-a rănit atât de mult, spuse Evangeline. Şi vorbea serios. Îşi imagina că probabil Jacks omitea câteva lucruri, dar credea că suferinţa lui era adevărată. Poate că poveştile sunt greşite şi te aşteaptă

altă iubire adevărată.

Jacks râse batjocoritor.

— Spui asta pentru că acum crezi că tu poţi să fii aceea? O privi pe Evangeline printre bare, aproape indecent. Vulpiţo, vrei să mă săruţi?

Simţi un nod nou şi îngrozitor înăuntrul ei.

— Nu, nu asta spuneam.

— Nu pari prea sigură. Poate nu-ţi place de mine, dar pun pariu că ţi-ar plăcea dacă te-aş săruta.

Privirea lui se îndreptă spre buzele ei şi simţi căldura care i se întinse pe gură ca la începutul unui sărut.

— Jacks, termină, îi ceru ea. De fapt, nu voia să o sărute. Doar o tachina, ca să-şi abată atenţia de la durere. Ştiu ce faci.

— Mă-ndoiesc de asta. Zâmbi, arătându-şi gropiţele în timp ce îşi plimba limba peste vârful unui incisiv foarte ascuţit şi lung, părând, brusc, gânditor. Poate nu ar fi atât de rău să rămân aşa. Îmi cam plac ăştia.

— Îţi place şi lumina zilei, îi aminti Evangeline.

— Probabil aş putea trăi fără soare dacă l-aş da la schimb pentru alte lucruri. Îşi înclină capul. Mă-ntreb… dacă aş deveni un vampir adevărat, poate că sărutul meu nu ar mai fi fatal. I se lungiră colţii. Ai putea să mă laşi să te muşc şi am încerca şi asta.

Simţi altă căldură înţepătoare, de data asta chiar sub falca ei, apoi pe încheietura mâinii şi în alte câteva locuri intime pe care nu s-ar fi gândit vreodată că cineva le-ar muşca.

Evangeline se înroşi de la gât la claviculă.

— Nu vorbim despre muşcături, spuse ea furioasă.

— Atunci despre ce ar trebui să vorbim?

Privirea lui Jacks se întoarse la buzele ei şi mai multă căldură se strecură între ele când se îndepărtară una de cealaltă.

Evangeline inspiră adânc. Poate se înşelase mai devreme. Poate că el voia să o sărute. Dar asta nu însemna nimic. Era clar că încă era obsedat de prinţesa Donatella. Iar LaLa spusese că blestemul lui Jacks era sărutul lui –

dacă exista chiar şi cea mai mică atracţie, el ar fi fost tentat să sărute. Dar asta nu însemna că avea sentimente reale pentru acea persoană.

— Sunt curioasă, întrebă ea. Dacă ai abilitatea de a controla oamenii, de ce n-ai folosit-o ca să o faci pe prinţesă să te iubească?

Zâmbetul sarcastic al lui Jacks dispăru.

— Am făcut-o.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Cred că rândul meu a trecut, spuse el tăios. Acum e rândul tău. Şi vreau să-mi povesteşti despre Luc.

Evangeline se crispă. Chiar nu voia să discute despre Luc acum, după ceea ce tocmai se întâmplase, şi nu cu Jacks, care o tachinase din cauza lui din momentul în care îl întâlnise.

— Te rog, pune-mi altă întrebare.

— Nu. Eu ţi-am răspuns la întrebări. Să-mi răspunzi şi tu.

— De ce vrei să ştii ceva despre Luc? Tocmai ai văzut cum se termină povestea aia.

— Spune-mi cum a început. Jacks îi arătă un colţ de zâmbet vesel fals. E clar că povestea ta a început mai bine decât a mea. Ce te-a făcut să te îndrăgosteşti atât de nebuneşte de el încât să fii dispusă să te rogi la mine?

Evangeline inspiră adânc.

— Nu mai trage de timp, Vulpiţo, sau aş putea să-mi aduc aminte cât de mult mă doare pentru că mă gândesc doar la cum să-ţi gust sângele.

Jacks lăsă privirea în jos.

Valul de căldură îi atacă pieptul, direct deasupra inimii şi, de data asta, îl simţi ca pe o muşcătură, nu ca pe un sărut.

— Bine. Luc a fost alături de mine când a murit tata.

— De-asta te-ai îndrăgostit de el?

— Nu... Cred că l-am iubit înainte de asta. Fu tentată să spună că îl iubise de când îl văzuse prima dată, dar Jacks sigur ar fi ridiculizat-o pentru asta. La început, mi s-a părut chipeş. Încă-mi aduc aminte că acel clopoţel din faţa

uşii magazinului a sunat cu două secunde înainte de a intra el prima dată, de parcă şi el ar fi crezut că era special.

— Sau încerca să te avertizeze să stai departe de el, mormăi Jacks.

— Vrei să continui sau nu?

Jacks mimă închiderea buzelor.

Evangeline nu crezu că asta avea să dureze. Dar o surprinse făcând un efort sincer de a o asculta politicos.

Observă că degetele lui Jacks erau albe pentru că ţinea pumnii strânşi, iar fălcile lui păreau incomod de încleştate – se chinuia mai mult acum că nu vorbea –, dar sări pe unul dintre sicriele de piatră şi stătu cu picioarele încrucişate ca un copil căruia i se spunea o poveste.

Evangeline se întrebă dacă ar fi trebuit să stea în picioare în caz că trebuia să fugă. Dar poate că el ar fi fost mai relaxat dacă ea îi oglindea acţiunile. Atentă, se aşeză pe pământul rece şi umed, odihnindu-şi picioarele obosite.

— Am crescut lucrând în magazinul de curiozităţi al tatălui meu. L-am adorat – mi s-a părut că era casa mea mai mult ca orice alt loc din lume. Dar am petrecut atât de mult timp acolo că n-am avut prieteni apropiaţi în afara lui până când l-am întâlnit pe Luc. La început, am crezut că doar îi plăceau ciudăţeniile. Apoi, într-o zi, a intrat şi nu a cumpărat nimic. Mi-a spus că voia doar să mă vadă şi nu era prea mândru sau speriat ca să recunoască asta.

— Şi… o îndemnă Jacks.

— Atunci am ştiut că îl iubeam.

— Tot ce-a făcut a fost să-ţi spună că îi plăcea de tine? Jacks părea dezamăgit. Asta a fost măreţul lui gest? Alţi băieţi n-au fost drăguţi cu tine?

— Mulţi tineri au fost drăguţi cu mine şi Luc a făcut şi alte gesturi măreţe.

Jacks se încruntă.

— Povesteşte-mi despre aceste gesturi măreţe.

Evangeline se agită pe pământul rece şi încercă să îşi bage picioarele mai confortabil sub ea. Jacks credea că fiecare relaţie avea nevoie de un gest magnific care să o valideze.

— Jacks, nu fiecare iubire trebuie să aibă o poveste grozavă. Începutul iubirii mele cu Apollo a fost ca o poveste de dragoste de vis, dar ai văzut cât de rău s-a terminat.

— Aşadar, spui că te-ai mulţumi cu o iubire plictisitoare dacă s-ar termina cu bine?

— Da. Aş accepta cu bucurie un final fericit neinteresant.

Jacks zâmbi afectat.

— Nu, n-ai face asta. Nu ai fi fost fericită cu Luc şi sigur nu pentru totdeauna. Voi doi nu vă potriviţi. Nu e nici pe jumătate la fel de puternic ca tine. Nici măcar nu a ezitat înainte să încerce să te muşte. Şi nu ar fi împietrit ca să te salveze.

— N-ai de unde să ştii asta.

— Ba da, ştiu. Întotdeauna există un mod de a dezlega un blestem. Imediat ce ai băut din cupa lui Otravă, ea s-a umplut din nou. Nu am stat să explic regulile, dar ar fi apărut pe o parte a cupei. Luc ar fi putut să te salveze dacă ar fi vrut.

Mâinile lui Evangeline începură să tremure. Nimeni nu îi spusese asta.

— Asta nu înseamnă nimic. Luc era sub influenţa unei vrăji de iubire a lui Marisol.

— Ar fi putut s-o rupă, îi spuse Jacks răspicat. Dacă te-ar fi iubit cu adevărat, vraja ar fi putut fi ruptă. Am mai văzut întâmplându-se aşa ceva.

— Opreşte-te, Jacks!

Evangeline se ridică în picioare. Era destul de rău să ştie că făcuse atât de mult pentru iubire; nu voia să audă că Luc nu o iubise niciodată cu adevărat.

— Vulpiţo, nu încerc să fiu crud, eu…

— Nu, Jacks, exact asta faci. Asta faci tot timpul. La asta se şi aşteptase, dar era prea obosită ca să mai suporte aşa ceva. Poate făcuse alegeri discutabile pentru iubire, dar Jacks făcea rău oamenilor intenţionat, de plăcere. Ştii, poate adevăratul motiv pentru care Donatella te-a înjunghiat în inimă şi a ales să iubească pe altcineva nu a

fost doar acel prim sărut aproape fatal pe care i l-ai dat. Poate a fost incapacitatea ta de a înţelege orice emoţii care sunt cât de cât umane.

Jacks tresări. Evangeline ar fi putut jura că obrajii lui se umplură de dungi îmbujorate.

Se simţi un pic vinovată, dar nu se putu opri.

— Pun pariu că nu ţi-ai cerut niciodată scuze pentru că ai sărutat-o. Şi acesta probabil nici nu e cel mai rău lucru pe care l-ai făcut. Adică ideea ta de romantism e să săruţi o fată şi apoi să aştepţi să vezi dacă moare sau nu? Ştiu că poveştile spun că merită să moară pentru săruturile tale, dar cum pot spune asta dacă moare toată lumea? Cine a scris acele poveşti? Tu le-ai scris, ca să te simţi mai bine?

Jacks îşi şterse faţa de orice emoţie, alunecă de pe sicriu şi merse ţanţoş până la bare.

— Pari geloasă.

— Dacă tu crezi că sunt geloasă pentru că te-a înjunghiat altcineva, atunci ai dreptate.

— Dovedeşte-o.

Auzi bocănitura pumnalului lui când căzu la picioarele ei. Era cel cu nestemate pe care îl purta peste tot. Lipseau multe pietre preţioase, dar mânerul cuţitului încă sclipea la lumina torţelor, pulsând albastru şi violet, culoarea sângelui înainte să fie vărsat.

— Ce-ar trebui să fac cu el?

— Poate vrei să-l foloseşti, Vulpiţo.

Îi zvâcni colţul gurii în timp ce îşi strecură încet mâinile palide printre gratiile porţii şi rupse lacătul în două. Ar fi putut fi o crenguţă, o foaie de hârtie sau *ea.*

CAPITOLUL 45

Înainte ca Evangeline să inspire, Jacks fu chiar în faţa ei. Buzele lui se curbară într-un zâmbet devastator care, la oricine altcineva, ar fi arătat tentant sau cochet, de parcă aruncarea unui cuţit la picioarele ei şi provocarea de a-l înjunghia erau echivalentul invitaţiei la dans.

— Jacks…

Evangeline încercă să vorbească de parcă inima nu îi bătea nebuneşte.

— Nu mai vrei să mă răneşti, Vulpiţo? Întinse degetul şi îi atinse uşor clavicula descoperită, făcând ca fiecare centimetru al pielii ei să ia foc. Poţi să ridici pumnalul oricând.

Dar Evangeline nu putu ridica pumnalul. De-abia reuşi să continue să respire. Mâna lui era acum pe gropiţa de pe gâtul ei, grijulie şi mângâind. Jacks o mai atinsese – noaptea precedentă o ţinuse în braţe în timp ce dormise, dar se purtase de parcă ar fi fost o tortură. Atingerea lui nu fusese caldă sau curioasă.

Sau poate ea era cea curioasă. Ştia că nu trebuia să fie. Dar nu se întrebase cum ar fi fost să fie dorită cu intensitatea cu care Jacks părea să dorească lucruri?

Gura lui se curbă mai larg în timp ce mâinile lui se mişcară de pe gâtul pe umerii ei şi, încet, făcură să-i alunece capa, lăsând mai multă piele de-a ei descoperită.

— Ar trebui să te întorci pe partea cealaltă a porţii.

Vocea ei era răguşită.

— Tu ai spus că aveam nevoie de ceva care să-mi distragă atenţia. Degetele lui coborâră pe pieptul ei până la bucata sensibilă de piele deasupra liniei dantelate a

corsetului. Nu e mai bine decât să vorbim? Îşi băgă un deget cu totul în corset.

Ea rămase fără răsuflare.

— Nu cred că e o idee bună.

— Asta o face interesantă. Cealaltă mână a lui îi găsi obrazul, în timp ce degetul din corset o mângâie tandru deasupra inimii, făcând-o să bată mai repede.

— Poţi ridica lama oricând, o provocă el. Vulpiţo, nu ţi-ar plăcea de mine ca vampir.

Mâna caldă de pe obrazul ei îi înclină capul până când îi întâlni privirea. Pupilele lui erau dilatate, ochii îi erau aproape negri, dar, cumva, încă erau la fel de strălucitori ca stelele căzătoare.

Trebuia să se retragă. Ce se întâmpla era greşit din multe motive şi, mai rău decât atât, era o prostie incredibilă să îl lase să o tot atingă aşa, să îi *placă* felul în care o tot atingea.

Nici măcar nu ar fi făcut asta dacă nu ar fi fost infectat cu veninul de vampir.

Nu conta că era blând, că degetele lui de-abia îi atingeau pielea uşor de la piept până la ceafă, iar cealaltă mână se duse pe şoldul ei alunecând încet pe fustele ei în timp ce o trase mai aproape. Cripta era rece ca gheaţa, dar Jacks era destul de cald ca să încălzească fiecare centimetru al lui Evangeline în timp ce mâna de pe gâtul ei îi aluneca în păr, îndoindu-şi degetele prin şuviţe înainte să le dea la o parte de pe gâtul ei şi…

Dinţii lui îi atinseră uşor pulsul.

— Jacks… Brusc, nu mai putu să formeze cuvintele. Gura lui era pe gâtul ei şi dinţii lui erau pe pielea ei. *Dinţii* lui! În cele din urmă, Evangeline îi împinse pieptul. Dar era la fel de inutil ca şi cum s-ar fi luptat cu un bloc de marmură. Marmură fierbinte, sculptată. Voia să-i spună să nu o muşte, dar a spune cuvântul *muşca* nu părea cea mai înţeleaptă idee atunci. Nu vei vrea asta mai târziu…

— Nu mă gândesc la ce va fi mai târziu.

O linse, o mângâiere languroasă pe coloana gâtului ei.

Ea gâfâi.

— Nici măcar nu mă placi.

— Te plac acum. Te plac foarte mult. Îi supse tandru pielea. De fapt, nu mă pot gândi la ceva care să-mi placă mai mult.

— Jacks... Asta se întâmplă din cauza veninului de vampir. Ea îl apăsă mai tare pe piept, frenetic, dar el nu păru să observe. Limba lui era pe gâtul ei, jucându-se cu pulsul ei. Tu... Rămase fără cuvinte în timp ce dinţii lui o atinseră uşor din nou, zgâriindu-i pielea sensibilizată într-un fel în care nu ar fi trebuit să o facă să se simtă incredibil de bine.

Trebuia să oprească asta. O muşcătură. O picătură de sânge vărsată şi amândoi ar fi avut necazuri.

— Dacă faci asta, nu vei mai vedea soarele niciodată. Nu-ţi va fi dor de soare?

Singurul lui răspuns fu să o lingă încă o dată, chinuitor, apoi cealaltă mână îi strânse şoldurile, trăgând-o mai aproape de parcă se pregătea să...

— Ai nevoie de mine ca să deschid Arcada Valory!

Jacks încremeni la auzul vorbelor ei.

Respiraţia lui deveni sacadată în timp ce buzele lui planau deasupra pulsului ei. Nu o muşcă. Dar nici nu-i dădu drumul. Ba chiar o ţinu mai strâns. Ardea lângă ea. Încercă să-şi calmeze respiraţia, sigură că el îi putea simţi bătăile rapide ale inimii şi îi putea auzi sângele curgându-i grăbit prin vene pe sub gura lui întredeschisă. Dar nu îşi lăsă buzele mai jos.

Nu se mişcă decât ca să inspire şi să expire.

Nu ştiu cât timp stătură acolo, într-o îmbrăţişare căreia ea nu i se putea împotrivi, iar Jacks nu părea să-i dea drumul. Erau momente când el se lupta. Îşi încolăci părul pe degete, vârfurile lor reci atingându-i uşor scalpul...

Rece. Palma lui era rece.

Evangeline îndrăzni să-şi ridice privirea când lumina soarelui de dimineaţă se furişă prin fereastra mausoleului. Supravieţuiseră nopţii.

Braţele lui Jacks se încordară de parcă tocmai ar fi realizat şi el acelaşi lucru.

Tot ce arsese se simţi acum, brusc, ca gheaţa. Pieptul lui, braţele lui, respiraţia lui pe gâtul ei.

Se desprinse de ea încet, cu mişcări ţepene şi lipsite de graţie. Era din nou Jacks cel care o cărase până în apartamentul LaLei. Căldura, dorinţa, foamea, toate dispăruseră odată cu noaptea. Mâinile lui fură stângace când îşi scoase degetele din părul ei. În mod ciudat, îi amintea de momentul în care Apollo fusese eliberat de magia lui Jacks. Doar că Jacks nu era furios, doar extraordinar de stânjenit.

Măcar nu râdea. Evangeline nu credea că ar fi suportat dacă ar fi tachinat-o pentru că îl lăsase să se apropie atât de mult sau pentru că gâfâise când îi linsese gâtul.

Brusc, simţi că îi ardeau obrajii şi fu recunoscătoare că el nu se uită la ea când se aplecă să îşi ia pumnalul.

Profită de moment pentru a se întoarce, a-şi netezi părul şi a inspira adânc, inhalând aerul rece şi proaspăt al dimineţii în locul parfumului lui.

— Poftim. Vocea lui Jacks se auzea chiar din spatele ei. Apoi îşi simţi mantia cu volănaşe. I-o puse pe umeri şi îi legă repede bretelele de corset. Dacă îngheţi, atunci m-am chinuit degeaba să te ţin în viaţă. Tonul lui sarcastic se întorsese, scurt şi tăios, dar ea simţi atingerea uşoară a vârfurilor degetelor lui zăbovind pe gâtul ei înainte ca el să se retragă.

Evangeline încercă să nu reacţioneze. Nici măcar nu era sigură că el îşi dăduse seama ce făcuse. Când se întoarse din nou cu faţa la el, era din nou indiferent în timp ce mergea cu paşi mari spre ieşirea mausoleului.

Începu să-l urmeze, când îl văzu, sclipind pe pământ. Pumnalul pe care i-l aruncase ei noaptea trecută. Cel cu toate nestematele rupte. Îi ridicase mantia, dar lăsase cuţitul.

— Stai...

Jacks se uită peste umăr la ea.

Ea ridică lama şi i-o întinse.

O încruntătură îi întoarse colţurile gurii în jos. Nu putu citi expresia ochilor lui, dar tonul lui fu tăios.

— Lasă-l.
El dispăru prin uşă fără să mai arunce o privire.
Evangeline îşi strânse mâna în jurul mânerului pumnalului cu nestemate.
Avea să-l păstreze, dar nu îşi dădu voie să se întrebe de ce.

Un strat de rouă îngheţată acoperea pământul cimitirului şi o armată de dragoni mici acopereau vârfurile pietrelor funerare, sforăind cu mici scântei care temperau aerul, făcându-l, din îngheţat, răcoros.
Jacks îşi frecă faţa cu o mână. Avea cearcăne care nu fuseseră acolo înainte.
— Trebuie să ajungem într-un loc sigur, spuse el.
— Dacă ne-am întoarce la Palatul Lupului? sugeră ea.
Îi aruncă o privire care ar fi ofilit o pădure.
— Vrei să fii încuiată într-o temniţă?
— Nu m-ai lăsat să termin. M-am gândit la ce ne-a spus Haos. Dacă Apollo a fost ucis de acest ulei malefic şi nu de lacrimile LaLei, atunci vrăjitoarea care a cumpărat uleiul de la Haos şi l-a otrăvit pe Apollo cu el ar putea fi sora mea vitregă.
Jacks miji ochii – sau i se închideau? Chiar părea epuizat. Şi ea era obosită, dar asta era ceva ascuns sub un număr de sentimente şi nevoi mult mai urgente precum descoperirea persoanei care îl omorâse pe Apollo.
După destăinuirea lui Luc, Evangeline devenea mai înclinată să creadă că sora ei vitregă fusese criminala. Dar credea asta doar pentru că Luc îi spusese că Marisol îl blestemase sau pentru că Marisol chiar era vinovată?
— Nu ştiu de ce ar fi vrut Marisol să-l otrăvească pe Apollo, recunoscu Evangeline, dar mă tot întreb despre cartea aceea de vrăji pe care a cumpărat-o. Mă gândeam că ne-am putea întoarce pe furiş în Palatul Lupului şi ai putea să-ţi foloseşti puterile ca să o obligi să ne spună adevărul.
— Chiar dacă aş crede că e o idee bună, ceea ce nu e, nu

te-aş putea ajuuu…

Jacks amuţi, nemaiputând pronunţa bine cuvintele la sfârşit.

— Eşti bine? îl întrebă Evangeline.

El îi întâlni privirea şi căscă.

— Eu… Eu… Se chinui puţin înainte de a se opri ca să se frece la ochi. Sunt bine. Doar obosit de la…

Se clătină pe picioare.

— Jacks.

Întinse o mână ca să-l sprijine.

El tresări şi se îndepărtă.

— Sunt bi… ne, repetă el, dar chiar şi acele cuvinte fură întrerupte de un căscat.

— Dormi pe picioare.

— Nu…

Jacks căscă din nou, cu gura deschizându-i-se larg în timp ce ochii i se închiseră cu totul.

— Jacks!

Îl scutură repede ca să-l trezească.

El clipi către ea, cu ochii înceţoşaţi, de parcă ar fi fost beat. Nimic nu mai era ascuţit la el. Era moale cu totul, cu părul lui auriu ciufulit şi ochii albaştri somnoroşi. Ar fi fost amuzant în alte împrejurări – şi era un pic comic chiar şi acum. Îşi imagină titlul dintr-un ziar de scandal. *PRINŢUL INIMILOR RĂPUS DE SOMN! DOBORÂT DE UN PUI DE SOMN! DISTRUS DE VISE!*

Dar această oboseală nu părea naturală.

— Jacks, cred că e ceva în neregulă cu tine.

— Nu e nimic nou. Îi zâmbi încet, obraznic. Trebuie doar să… găsesc un pat.

Se îndepărtă de ea şi merse clătinându-se până la cea mai apropiată parcelă din cimitir, de parcă asta i-ar fi fost îndeajuns.

— O, nu! Îl apucă de braţul solid şi îl trase înapoi spre ea. Dar nu ştia cât timp se putea lupta cu el. Dacă Jacks chiar alegea să se întindă pe jos, nu era destul de puternică să îl ridice. Jacks, nu poţi să dormi aici.

— Doar puţin, Vulpiţo. Pleoapele lui palide fluturară în

sus şi-n jos. Probabil e doar un efect secundar al veninului, murmură el. Puterea nemeritată are întotdeauna un preţ…

Se înclină spre pământ.

Ea îl apucă de umeri ca să-l sprijine încă o dată. Efect secundar sau nu, nu puteau rămâne acolo.

— Trebuie să ajungem într-un loc sigur, mai ţii minte? Spune-mi unde stai.

În loc să-i răspundă, Jacks se retrase şi se lăsă pe un copac din apropiere acoperit cu afişe cu înfăţişarea ei. Păreau să se fi înmulţit peste noapte, crescând ca o molimă de hârtie. Dar acum nu scria doar că era dispărută.

EVANGELINE FOX
CĂUTATĂ PENTRU CRIMĂ

> Prinţesa Evangeline Fox, cunoscută în trecut ca îndrăgita Salvatoare a Valendei, este căutată pentru uciderea soţului ei, Prinţul Moştenitor Apollo Titus Acadian. Se crede că este extrem de periculoasă şi probabil posedă puteri magice. Dacă o zăriţi pe prinţesă, nu vă apropiaţi de ea. Contactaţi imediat Ordinul Regal al Soldaţilor.

Evangeline nu ştiu dacă voia să ţipe, să plângă sau să îl lase pe Jacks să se ghemuiască alături de ea de parcă ea ar fi fost pătura lui. Nu era suficient că părinţii ei muriseră, că prima ei iubire fusese blestemată de sora ei vitregă, că fusese împietrită, că pierduse magazinul de curiozităţi al tatălui ei, că se măritase cu un prinţ care fusese blestemat şi apoi ucis – acum o învinuiau oficial pentru uciderea lui.

— Jacks, te rog, revino-ţi! Nu mai sunt dispărută, sunt căutată pentru crimă.

Îl scutură până deschise ochii. Dar, dacă se aşteptase la un răspuns coerent, fu dezamăgită. Singurul răspuns al lui Jacks fu să rupă afişul şi să închidă ochii din nou.

Nu fu uşor să-l scoată pe Jacks din cimitir şi fu şi mai

greu să afle unde locuia. De câte ori îl întreba Evangeline despre casa lui, Jacks tot dădea din capul lui auriu şi spunea:

— A LaLei e mai aproape.

Din păcate, ori apartamentul LaLei se mutase în timpul nopţii, ori Evangeline era prea speriată ca să se descurce cu indicaţiile. Urcă din nou în turnuri, dar nu putu găsi casa LaLei printre numeroasele magazine şi căsuţe îngrămădite. Nu o ajuta faptul că, în timp ce urcau scările nesfârşite, Jacks se tot lăsa pe cele mai apropiate uşi şi bombănea ceva despre mere.

Riscă să cumpere câteva fructe de la un vânzător, dar, după ce luă o muşcătură, Jacks îl scăpă pe unul pe jos şi se rezemă cu toată greutatea pe umărul ei.

Îi bătu inima tare la acest contact, ceea ce era cea mai proastă reacţie.

O femeie care căra nişte rufe se holbă la cei doi un pic mai mult decât ar fi fost considerat politicos, iar Evangeline se panică. Trebuiau să găsească un loc în care să se ascundă. Nu puteau rătăci aşa. Cineva şi-ar fi dat seama cine erau şi ar fi chemat soldaţii regali.

Lumea se trezea cu fiecare secundă care trecea. Strigătele vânzătorilor care vindeau ziare, scoici şi tonice marine de dimineaţă umpleau străzile aglomerate. Încercă să ignore tot zgomotul şi să găsească un loc sigur în care să se ascundă. Dar Evangeline tot auzea sunetul unui clopoţel dăngănind vesel un şir de sunete ca nişte clinchete de parcă ar fi spus: „Uită-te la mine! Uită-te la mine!”

Bineînţeles, Evangeline ştia că, de fapt, clopotele nu puteau vorbi. Dar mama ei îi spusese că aceste obiecte aveau un al şaselea simţ. Îi spusese să le lustruiască întotdeauna, să aibă grijă întotdeauna ce spunea de faţă cu ele şi să asculte întotdeauna clopotele care sună când nu ar trebui.

Evangeline se uită prin turn până când văzu clopoţelul vesel de fier care se legăna disperat înainte şi înapoi deasupra unei uşi negre, închise, cu un indicator pe care

scria: „Plecaţi”.

Ding. Dang. Ding.

Clopoţelul nu se opri până când Evangeline nu îl lăsă puţin pe Jacks, se apropie de uşă şi bătu în ea.

Nu răspunse nimeni.

Clopoţelul continuă să sune, mai furios.

Evangeline încercă uşor clanţa rotundă.

Nu se clinti. Uşa era încuiată, dar nu părea să fie nimeni înăuntru. Sperând că micul clopot îi făcea o favoare şi îi arăta un loc în care să se ascundă, Evangeline scoase pumnalul lui Jacks şi îşi înţepă degetul cu vârful lui.

— Te rog, deschide-te.

Clanţa rotundă se întoarse cu un clic încet.

Evangeline îl găsi repede pe Jacks ghemuit în faţa celei mai apropiate uşi, strângând un ziar de scandal la piept ca pe o pătură.

— Hai acum.

Se ghemui ca să-şi bage braţul pe sub umărul lui şi, pentru prima oară, nu se împotrivi şi nu încercă să o tragă cu el la pământ. Îşi lăsă capul pe ea în timp ce îl conduse spre uşa neagră, cocoşându-se sub greutatea lui.

— Eşti foarte norocos că sunt aici, bombăni ea.

— Norocul nu are nimic de-a face cu asta, murmură Jacks. Te-am vrut aici, Vulpiţo. Cine crezi că i-a cerut lui Otravă să te salveze şi i-a sugerat împărătesei să te trimită la Noaptea Nesfârşită?

CAPITOLUL 46

Evangeline şi Jacks intrară pe uşă, poticnindu-se amândoi. Camera era rece şi i se păru că mirosea a mere, dar poate era doar de la Jacks.

O lucarnă oferea destulă lumină ca Evangeline să vadă pereţii cu rafturi dezordonate pline de cărţi, întrerupte de un şemineu, un birou scorojit cu un teanc înalt de hârtii, o canapea de catifea de culoare chihlimbarie-închisă şi o pereche de fotolii neasortate. Intraseră în biblioteca privată a cuiva. Speră că proprietarul nu avea să se întoarcă atât timp cât ei se ascundeau acolo.

Imediat ce uşa se închise în urma lor, Jacks se îndepărtă de ea şi căzu pe canapea, cu capul sprijinit pe unul din braţele ei de catifea şi cu picioarele lungi atârnând la celălalt capăt al ei.

— Jacks!

Încercă să-l scuture ca să-l trezească, sperând să-l facă să-i răspundă măcar la încă o întrebare înainte de a sucomba din cauza somnului. Dacă ar fi fost mai treaz, nu ar fi recunoscut niciodată că îi ceruse lui Otravă să o vindece sau să o ademenească să meargă în Nord. Nu că ar fi fost complet şocată; înţelesese din prima noapte petrecută acolo că Jacks o aşteptase.

— Spune-mi mai mult. Îşi îmblânzi vocea. Poate îl făcea să creadă că era doar o parte dintr-un vis. Spune-mi ce vrei despre Arcada Valory.

Evangeline încetă să-i mai scuture umărul şi îi dădu la o parte o buclă de păr auriu care îi căzuse pe faţa adormită. Se întrebă de ce şi-l vopsise mai înainte. Dacă se deghizase, albastrul fusese o alegere proastă; era prea

îndrăzneţ şi frapant. Nu că auriul strălucitor ar fi fost uşor de ignorat. Chiar şi fără farmecul de vampir, o tenta să îl privească şi îl simţea incredibil de moale pe degetele ei care se dezgheţau în timp ce le plimba prin…

Mâna lui Jacks o acoperi pe a ei, rece şi fermă.

— Idee… proastă… murmură el.

Ea îşi îndepărtă repede mâna. Nu voise să-l atingă aşa. Jacks nu trebuia atins fără rost. Nici măcar nu-i plăcea de el. Deşi, imediat ce avu acest gând, ştiu că nu era adevărat. Nu mai era. Evangeline nu era pregătită să spună că erau prieteni, dar, după noaptea trecută, nu mai simţea că erau duşmani.

Un duşman nu ar fi petrecut noaptea cu cineva ca să se asigure că nu se transforma în vampir. Şi un duşman nu ar fi ţinut-o atât de aproape şi nu i-ar fi lins gâtul aşa cum o făcuse el. Evangeline ştia că voise să o muşte, dar nu îi atinsese gâtul cu limba doar ca să o muşte.

Nu voia să se gândească prea mult la asta – la fel ca în cazul pumnalului cu nestemate pe care îl luase din criptă şi îl pusese în teaca de la şoldul ei. Se bucura că Jacks nu mai părea a fi duşmanul ei, dar ar fi fost periculos să meargă mai departe şi să-l considere un prieten.

Evangeline îşi permise să zâmbească discret în timp ce simţi capa cu volănaşe pe care el o pusese pe umerii ei. Apoi plecă de lângă el.

O hârtie îi foşni sub picior – hârtia de ziar pe care o ţinuse Jacks.

Mai înainte, crezuse că el ţinuse pagina mototolită în alb şi negru ca pe o pătură pentru că fusese foarte obosit. Probabil repeta ştirea că ea era căutată pentru crimă. Dar o privire aruncată titlului o făcu să se răzgândească.

Zvonul Zilnic

MIREASA BLESTEMATĂ
ŞI NOUL PRINŢ MOŞTENITOR

de Kutlass Knightlinger

E oficial: noul prinţ moştenitor, Tiberius Peregrine Acadian, e logodit cu Marisol Antoinette Tourmaline, cunoscută şi ca Mireasa Blestemată. Ştiu că multora dintre voi nu vă va veni să credeţi asta, dar nu aş fi tipărit aceste cuvinte fără confirmare chiar de la prinţul Tiberius. „A fost dragoste la prima vedere, a spus el. În clipa în care am văzut-o pe Marisol Tourmaline, am ştiut că eram sortiţi să fim împreună.”

Am auzit şoptindu-se că mulţi membri ai curţii regale sunt supăraţi că prinţul Tiberius plănuieşte să se însoare chiar înainte ca trupul fratelui lui să fie înmormântat. Bineînţeles, există şi zvonuri conform cărora trupul prinţului Apollo ar fi dispărut, dar nimeni din Palatul Lupului nu vorbeşte despre asta.

Nunta va avea loc mâine-dimineaţă şi nu ne putem abţine să ne întrebăm de ce acest eveniment are loc atât de repede…

(continuarea la pagina 6)

Evangeline nu avea pagina 6. Dar nu avea nevoie să continue să citească. Încercase să îi ofere lui Marisol prezumţia de nevinovăţie. Nu voia ca sora ei vitregă să fie o criminală sau un monstru. Dar Evangeline se putea gândi doar că Marisol folosise altă poţiune de dragoste ca să îl vrăjească pe Tiberius.

Şi se temea că acesta nu era singurul lucru pe care îl făcuse sora ei vitregă.

Evangeline o bănuise pe Marisol de uciderea lui Apollo, dar, până acum, nu putuse să se gândească la un motiv pentru care sora ei vitregă ar fi vrut să îl ucidă pe prinţ. Dacă Apollo era mort, Tiberius era prinţul moştenitor. Când se însura cu Marisol, ar fi devenit rege, iar Marisol ar fi fost regină.

Ar fi fost mai uşor să îl vrăjească pe Apollo, dar poate Marisol încercase şi nu funcţionase pentru că Apollo era deja sub influenţa lui Jacks. Sau, pur şi simplu, lui Marisol i se părea Tiberius mai atrăgător? Îi era greu să înţeleagă ceva din asta.

Când Evangeline se gândi la Marisol, îşi aminti felul în care o îmbrăţişase înainte de nuntă, de parcă ar fi fost surori adevărate. Dar dacă nu fusese o îmbrăţişare din

iubire? Poate fusese o îmbrăţişare de părere de rău că avea să o ucidă.

Faptul că sora ei vitregă încercase să o ucidă încă era de neînţeles pentru ea. Dar Evangeline nu îşi imaginase nici că Marisol îl blestemase pe Luc, şi totuşi o făcuse.

De asemenea, Marisol achiziţionase cărţi de magie nordică atât de periculoase că LaLa şi Jacks se purtaseră de parcă ea ar fi fost un personaj malefic doar pentru că le deţinea. Era foarte probabil ca Marisol să fi fost vrăjitoarea care mersese la cripta lui Haos după uleiul malefic.

Motivul era singurul lucru care nu i se părea tocmai corect lui Evangeline. Înţelegea faptul că sora ei vitregă făcuse vrăji de dragoste cuiva. Dar nu şi-o putea imagina pe Marisol ucigând mai mulţi oameni pentru o coroană. Asta nu părea ceva ce ar fi făcut Marisol. Dar poate că Evangeline nu ştia ce ar fi făcut Marisol.

Evangeline îşi aminti cuvintele groaznice auzite fără să vrea de la Agnes:

„Uită-te la tine. Tenul tău. Părul tău. Postura ta e ca o panglică udă şi cearcănele tale sunt hidoase. Un bărbat ar putea să treacă cu vederea reputaţia ta blestemată dacă ai arăta mai bine, dar şi eu de-abia mă pot uita la tine...”

Evangeline credea în iubire, basme şi finaluri fericite pentru că aşa o învăţaseră părinţii ei. Dar Agnes îi spusese lui Marisol că era neatrăgătoare şi nedorită. Oare de-asta făcuse toate astea?

Oricum, totul era foarte urât.

— Jacks, trezeşte-te!

Evangeline puse o mână pe pieptul lui, sperând că atingerea avea să-l trezească, dar dormea atât de adânc că l-ar fi crezut mort dacă pieptul lui nu s-ar fi umflat şi dezumflat şi inima nu i-ar fi bătut regulat.

Inima lui.

Chiar bătea. Poate mai rar decât inima unui om, dar Evangeline nu îşi lăsă mâna să zăbovească. I-ar fi plăcut ajutorul lui, dar dacă nu se trezea în curând, nu putea pierde vremea aşteptându-l.

Nu doar că trebuia să îşi dovedească nevinovăţia sau că voia să îl salveze pe Tiberius de persoana care probabil îi omorâse fratele. Evangeline nu putea doar să stea în această bibliotecă uitată şi să aştepte. Trebuia să ştie dacă avea dreptate în legătură cu Marisol.

Şi ştia exact cum să facă asta. Exista un mod de a dovedi dacă Marisol era vinovată sau nevinovată. Evangeline trebuia să găsească un leac pentru o vrajă de iubire. Dacă ar fi avut efect asupra lui Tiberius, ar fi dezvăluit vina lui Marisol. Dacă leacul ar fi dat greş, ar fi făcut acelaşi lucru pentru nevinovăţia ei.

Dar Evangeline ar fi trebuit să lucreze repede ca să descopere leacul şi să i-l dea înainte de nunta din ziua următoare.

Conform spuselor lui Luc, veninul de vampir putea rupe o vrajă de dragoste. Dar Evangeline nu voia să rişte să îl viziteze din nou pe Haos şi infectarea lui Tiberius cu venin de vampir ar fi făcut mai mult rău decât bine.

Trebuia să găsească altă metodă.

După ce aprinse focul în şemineu, Evangeline se apropie de rafturile cu cărţi. I se părea o coincidenţă prea mare să găsească o carte cu un antidot pentru o poţiune de dragoste, dar măcar era un loc de unde să înceapă.

Înalte şi scorojite, rafturile de cărţi acopereau aproape trei sferturi din pereţii bibliotecii, iar proprietarului lor nu îi păsase prea mult de organizare.

De exemplu, pe rafturile de la primul perete, cel mai apropiat de uşa de la intrare, Evangeline găsi câteva cărţi despre călătoria în timp, dar nu erau grupate. Erau împrăştiate la întâmplare, puse lângă volume cu subiecte cum ar fi culoarea albastră, cum să scrii poezii şi o enciclopedie pentru litera E.

După ce se lămuri că aceste rafturi nu conţineau cărţi de vrăji sau cărţi de vrăji deghizate în cărţi de bucate, merse mai departe. Era gata să treacă la următorul set de rafturi când observă biroul din colţ sau, mai exact, pata de culoare din sticlele de Apa Aromată Fantastică a Fortunei care erau pe birou. Aveau patru arome – noroc, curiozitate,

rază de soare şi recunoştinţă – şi toate erau legate împreună cu o fundă violetă elaborată care contrasta cu restul camerei.

Nu ar fi trebuit să atingă sticlele; era clar că erau un cadou. Dar, după ce aruncă o privire la culorile lor strălucitoare, de curiozitate, nu se putu abţine şi luă o sticlă albastră ca cerul.

Brusc, îşi simţi gâtul uscat când încercă să îşi amintească de ultima dată când băuse ceva. Nu încercase niciodată Apa Aromată Fantastică a Fortunei, dar o văzuse în câteva ocazii, îi plăcuse eticheta de pe sticlă şi era curioasă.

Lichidul făcu bule pe limba ei şi avu gust de bumbac şi… ace de siguranţă? Era departe de a fi o aromă fantastică, dar bău toată sticla.

Vru să pună sticla înapoi şi să se întoarcă la treaba ei, dar încă îi era sete. Luă o sticlă lucioasă de noroc, întrebându-se dacă avea un gust mai bun. Lichidul din ea avea o nuanţă senzaţională de verde, dar avea gust de iarbă şi ţelină veche.

Cum de erau aceste băuturi atât de populare?

Dacă nu cumva nu aromele atrăgeau oamenii spre aceste lichide. Evangeline studie sticla verde sclipitoare din mâinile ei. Poate că băuturile inspirau un fel de sete obsesivă? În ciuda eforturilor de a pune băutura jos, Evangeline nu se putu abţine şi continuă să dea pe gât sticla de noroc.

Când termină, fu tentată să ia alta. Şi poate ar fi făcut-o dacă nu ar fi observat teancul de scrisori de lângă minunatele sticle.

Evangeline nu avea obiceiul de a citi corespondenţa altor oameni. Dar era ameţită de oboseală şi de agitaţia ciudată provocată de băuturi şi observă ceva cunoscut la scrisoarea pliată de deasupra teancului.

Biletul era scris de mână şi era adresat lordului Jacks. Era scrisoarea pe care i-o scrisese săptămâna trecută.

Mai căută printre câteva bilete. *Toate* îi erau adresate lui Jacks. Nu era de mirare că clopoţelul sunase atât de

agitat – era locuinţa lui.

CAPITOLUL 47

Evangeline ştia că lui Jacks nu i-ar fi plăcut să-i umble prin corespondenţă, dar el dormea şi ea nu se putea opri. Era ca şi cum ar fi băut din sticlele de apă aromată, doar că singura magie în joc era curiozitatea ei legată de Jacks.

Din păcate, scrisorile nu îi oferiră niciun indiciu despre ce voia Jacks din Arcada Valory, dar îi confirmară că acesta era sediul lui de afaceri. Majoritatea corespondenţilor îi cereau favoruri sau întâlniri. Foarte mulţi oameni erau mult prea dornici să îi fie îndatoraţi, la fel cum fusese ea cândva.

Niciodată nu se gândise la Jacks ca la cineva care *lucra.* Şi biroul lui arăta aşa, cu rafturile de cărţi dezorganizate şi scaunele neasortate. Dar, după ce petrecuse o vreme cu el, Evangeline ştia că Jacks nu era atât de nesăbuit sau neglijent precum îi făcea pe oameni să creadă. Era un colecţionar calculat. Îl văzuse încasând favoruri de la două Sorţi – Haos şi Otravă –, iar scrisorile de pe acest birou promiteau mai multe. Ar fi fost uşor să fie distrasă de la căutarea unei cărţi care conţinea un leac pentru o poţiune de dragoste pentru a vedea ce fel de lucruri lua Jacks de la oameni. Şi ar fi luat o scurtă pauză pentru a mai scotoci un pic prin biroul lui – fără îndoială, el nu ar fi avut niciun scrupul să caute prin lucrurile ei. Dar găsi doar nişte monede urâte, o fundă albastră de mătase, nişte foi de scandal recente despre nunta ei şi, bineînţeles, mere. Apoi se întoarse la rafturile cu cărţi, căutând un volum cu un antidot pentru o vrajă de dragoste.

Majoritatea cărţilor lui Jacks erau stivuite strâmb unele lângă altele fără niciun motiv aparent, cu excepţia unei mici colecţii a ultimei cărţi pe care s-ar fi aşteptat să o

găsească acolo: *Balada arcaşului şi a vulpii.*

Simţi o căldură la vederea atâtor copii ale cărţii ei de poveşti preferate.

Jacks deţinea şapte volume, de la vechi la foarte vechi. Poziţionate mai precis decât orice altceva din adăpostul lui, erau aşezate unul lângă altul, pe raftul cel mai de sus, genul de loc în care o persoană ar pune cărţi pe care nu ar vrea ca altcineva să le atingă.

Despre ce era vorba?

Ar fi vrut ca Jacks să fie treaz ca să-l întrebe, dar el nu îşi schimbase poziţia pe canapea, unde membrele lui erau întinse aiurea, făcându-l să arate agitat chiar şi în somn.

Evangeline întinse mâna spre primul volum. Ştia că era curioasă. Dar voia doar să se uite la ultima pagină şi să vadă ce final avea povestea. Voia să ştie dacă avea un final fericit – dacă arcaşul o săruta pe fata-vulpe sau dacă o ucidea. Şi poate că vederea acestor cărţi i se părea un semn. Începea să creadă că, uneori, îşi imagina că anumite lucruri erau semne când, de fapt, nu erau. Dar asta nu însemna că nu existau semne adevărate.

Deschise prima carte, dar ultimele pagini erau rupte. Şi, din păcate, nu avu mai mult noroc nici cu celelalte volume. Fiecare copie lupta împotriva ei. O carte îi tot cădea din mâini de fiecare dată când încerca să o deschidă. Alta avea pagini goale la sfârşit.

În cele din urmă, ajunse la a şaptea copie. Simţi furnicături în degete când o deschise.

Această carte se deschise uşor şi fu exemplul perfect al unei persoane care găsea ce avea nevoie în loc de ceea ce voia.

Pe cotor era tipărit *Balada arcaşului şi a vulpii,* dar, când Evangeline deschise cartea, pe pagina de titlu scria: *Reţetele Nordului Antic: traduse pentru prima dată după cinci sute de ani.*

Era acelaşi titlu ca pe cartea ilegală de vrăji a lui Marisol.

Pe lista de conţinut erau doar reţete. Primele înregistrări erau cu ingrediente inofensive ca napi, cartofi

şi ţelină. Dar, după o duzină de pagini, reţetele se transformau în vrăji, poţiuni şi magie, iar unele păreau la fel de înspăimântătoare cum pretinseseră LaLa şi Jacks.

Evangeline răsfoi repede vrăjile pentru invocarea focului iadului şi informaţiile despre cum se scotea sufletul unei persoane până când găsi un capitol despre dragoste.

Pentru găsirea iubirii
Pentru sfârşitul iubirii
Pentru transformarea cuiva în unica ta iubire adevărată

Primele două vrăji nu-i erau de ajutor, dar a treia părea utilă.

Pentru transformarea cuiva
în unica ta iubire adevărată

Avertisment: *vrăjile de iubire şi poţiunile sunt printre cele mai volatile şi imprevizibile. Dacă alegi să continui, te rog să ţii cont de toate avertismentele de mai jos.*

Vei avea nevoie de:
*Un flacon de ulei malefic**
Păr, lacrimi, sudoare sau sânge – ale tale şi ale persoanei pe care o doreşti cel mai mult †
O lumânare vopsită în culoarea iubirii pe care o doreşti ‡
O lingură de trandafir zaharisit
Un pic de cardamom
Puţină pudră de rădăcină de iris
Vas de sticlă transparentă

** Înlocuirea cu alte uleiuri nu este recomandată. Deşi este greu de procurat, uleiul malefic este cel mai bun mod de a te asigura că poţiunea ta de dragoste va avea efect doar asupra persoanei pe care o doreşti cel mai mult. Totuşi, fii foarte atent/ă! În forma lui brută, uleiul malefic este extrem de toxic.*

† Părul este cel mai uşor de obţinut şi, prin urmare, va produce cele mai slabe rezultate. Pentru cel mai puternic

rezultat, se recomandă sângele. Totuşi, când este vorba de vrăji ce implică iubirea, această carte încurajează folosirea ingredientelor mai slabe. Poţiunile de dragoste extrem de puternice pot avea ca rezultat emoţii periculoase şi nestatornice.

‡ Roşul cel mai pur va avea ca rezultat sentimentul cel mai apropiat de dragoste. Rozul va produce ceva asemănător cu o afecţiune blândă. Purpuriul-închis va avea ca rezultat obsesia şi nu este recomandat. Combină toate ingredientele într-un vas, pune-l deasupra unei lumânări aprinse, spune numele persoanei iubite de şapte ori, apoi lasă flacăra să ardă toată noaptea.

Utilizare: *după ce soluţia e terminată, foloseşte-ţi degetele pentru a atinge pielea persoanei dorite cu amestecul. Este necesară doar o atingere.*

Avertisment: *fiecare vrajă are un preţ. Intensitatea iubirii va determina intensitatea preţului, care poate varia între ploaie în ziua nunţii tale până la distrugerea profundă a finalului tău fericit.*

Pentru a rupe vraja: *vrăjile şi poţiunile de dragoste se rup rareori de la sine, chiar dacă oamenii care le fac pe cele puternice ajung adesea să îşi regrete alegerile. Dacă doreşti să rupi o vrajă de iubire, această carte recomandă Serul Adevărurilor (reţeta e la pagina 186).*

Evangeline nu putu să dea la pagina 186 destul de repede. Nu doar că reţeta poţiunii de iubire menţionase uleiul malefic, mai scria şi că un efect secundar era distrugerea zilelor nunţii, încă o dovadă a vinovăţiei lui Marisol.

Poate că Evangeline era de vină pentru prima nuntă eşuată a lui Marisol, dar Jacks jurase în mod repetat că atacul lupului care împiedicase a doua încercare nu fusese făcătura lui, iar Evangeline fu, în sfârşit, înclinată să-l creadă. Atacul împotriva lui Luc trebuie să fi fost preţul vrăjii de dragoste a lui Marisol.

Evangeline se uită din nou la Jacks, întins neglijent pe canapea în timp ce dormea şi se întrebă dacă se înşelase şi în legătură cu alte lucruri.

Dar avea timp să îl întrebe mai târziu. Acum, singurul lucru pe care trebuia să îl facă era să fiarbă leacul menţionat în carte.

Serul adevărurilor

Adevărul este adesea amar, mai ales când cineva a gustat minciuni mult mai plăcute. Pentru a remedia asta, va trebui să ştergi gustul dulce al falsităţii.

Ingrediente recomandate:

Oasele zdrobite ale marţilor sau piele de dragon carbonizată

Un pic de pământ cinstit

Un pumn de apă pură

Şapte picături de sânge dintr-o venă magică

Amestecă toate ingredientele deasupra unui foc din surcele tinere pentru cele mai bune rezultate.

Avertisment! *Fiecare vrajă are un preţ. Adesea sunt dezvăluite mai multe adevăruri decât vor oamenii. Efectele suplimentare ale serului adevărurilor sunt, de obicei, temporare, şi pot include oboseala, capacitatea slăbită de judecată şi luarea deciziilor, ameţeala, incapacitatea de a spune o minciună şi dorinţa de a dezvălui orice adevăruri nespuse.*

CAPITOLUL 48

Poţiunea fu terminată la amurg. Jacks încă era întins pe canapea de parcă n-ar mai fi dormit de ani de zile.

— Jacks!

Îl scutură de umăr, dar, când capul lui auriu făcu o mişcare, fu doar ca să se bage mai adânc în pernă. Îl înghionti încă o dată. Se gândea că ar fi trebuit să se trezească până acum. Dar poate avea nevoie de odihnă – nu credea că dormise în noaptea în care fusese otrăvită. Probabil că fusese epuizat chiar dinainte să ajungă la mausoleu.

Şi poate că era mai bine pentru ea că el se odihnea. Evangeline nu credea că ar fi fost entuziasmat de planul ei.

Deja ştia că el nu ar fi vrut ca ea să se întoarcă în Palatul Lupului şi probabil nici nu ar fi avut încredere în poţiunea ei. Dar era destul de mândră de munca ei. Pentru pământ, răzuise noroiul întărit de pe cizmele ei. Pentru apă, luase zăpadă de afară şi o topise. Cu oasele zdrobite ale morţilor fusese mai complicat. Nu descoperise schelete în biroul lui Jacks, dar găsise un păianjen mort. Pentru sânge, se gândi să împrumute câteva picături de la Jacks pentru că era clar că el avea puteri magice mai mari. Dar Jacks era atât de departe de a fi sincer, că Evangeline se întrebă dacă nu cumva sângele lui magic ar fi făcut mai mult rău decât bine. Ajunse la concluzia că sângele ei trebuia să fie suficient. Funcţiona destul de bine la deschiderea lacătelor; spera că avea să ajute şi la ruperea vrăjilor.

După asta, turnase amestecul într-una dintre sticlele rămase de Apă Aromată Fantastică a Fortunei, sperând că băutura avea să fie la fel de îmbietoare pentru Tiberius

cum fusese pentru ea. Apoi înveli sticla cu hârtie.

Tot ce trebuia să mai facă era să-i scrie un bilet lui Jacks.

Dragă Jacks,

Dacă te trezeşti şi nu sunt aici, nu te speria. Dacă nu cumva e trecut de zori. Atunci s-ar putea să fiu în pericol. Cred că ştiu cine e criminalul! Mă tem că, până la urmă, e Marisol. (Pentru motiv, uită-te la ziarul de scandal pe care l-ai folosit ca pe un înlocuitor de pătură nepotrivit.) Am plecat la Palatul Lupului pentru a-l salva pe Tiberius de căsătoria cu ea şi, sper, pentru a-mi demonstra nevinovăţia.

Vulpiţa

Evangeline nu ştiu de ce se semnase aşa. Se simţi prostuţă imediat după ce terminase de scris biletul. Dar nu voia să piardă vremea rescriindu-l.

Poate, dacă era foarte norocoasă, Jacks nu avea să vadă niciodată biletul. Dacă totul mergea cum voia ea, ar fi intrat şi ieşit din Palatul Lupului înainte ca Jacks să se trezească. Îi veni să râdă de ideea ca *totul* să meargă cum voia ea. Dar exista o şansă ca asta să se întâmple.

Îşi păstră planul simplu.

Avea să intre în Palatul Lupului prin aceleaşi pasaje ascunse prin care se furişase pentru a se întâlni cu Jacks. Apoi avea să îşi lase antidotul pentru poţiunea de dragoste în camera lui Tiberius, unde el sigur l-ar fi găsit şi, cu puţin noroc, s-ar fi simţit obligat să-l bea.

Dacă antidotul îşi făcea efectul, Tiberius ar fi fost vindecat şi ipocrizia lui Marisol ar fi fost dezvăluită aşa cum fusese şi pentru Luc.

Dacă antidotul nu avea niciun efect, ar fi dovedit că Marisol era nevinovată, dar criminalul ar fi rămas în libertate.

Şi, dacă Evangeline ar fi fost prinsă livrând antidotul, atunci criminalul nu ar fi fost descoperit niciodată – pentru că ea ar fi fost învinuită de crimă.

CAPITOLUL 49

Evangeline nu era speriată. Era îngrozită. Suflarea tremurândă îi ieşea printre buze în formă de norişori albi întrerupţi când ajunse la periferia Palatului Lupului şi îi văzu pietrele albe ca zăpada şi vârfurile ascuţite ale turnurilor. Pentru un moment îngheţat, nu se putu mişca. Tot corpul i se încordă din cauza amintirilor cu Apollo. Se căţărase pe acele ziduri ca să urce în camera ei, apoi o ţinuse în braţe toată noaptea. Încă îi vedea zâmbetul larg din ziua nunţii şi inima frântă în noaptea în care murise.

Cu altă ieşire a răsuflării albe, îşi forţă picioarele să înainteze.

Păşi.

Respiră.

Se lăsă în jos.

Se repezi spre uşa ascunsă.

Îşi înţepă degetul.

Deschise uşa.

Intră în pasaj.

Încercă să meargă pas cu pas şi să nu se gândească la faptul că holurile Palatului Lupului erau mai largi şi mai luminoase decât şi le amintea, şi că oricine ar fi intrat sigur ar fi văzut-o imediat, fugind ca un şoarece speriat. Din fericire, majoritatea locatarilor Palatului Lupului erau ocupaţi atunci cu cina şi trebuiau doar să mai rămână aşa un pic.

Era aproape de vechiul ei dormitor de lângă fosta cameră a lui Tiberius şi îşi dorea cu disperare ca el să folosească acelaşi apartament şi acum.

Mâinile i se umeziră de transpiraţie, îngreunându-i

scoaterea mănuşii şi dezgolirea degetelor când întinse mâna spre uşa pe care trebuia să o deschidă.

Încă o picătură de sânge.

Încă un lacăt descuiat.

Altă mică victorie când intră în camera întunecată. Focul era stins, lumânările nu erau aprinse, dar simţi miros de fum, mosc şi săpun, iar asta îi spunea că cineva locuia acolo.

Ochii ei se obişnuiră cu întunericul, permiţându-i să distingă forma uriaşă a patului. Speră să găsească o noptieră lângă el, o piesă de mobilier pe care Tiberius sigur ar fi văzut-o înainte să se retragă. Dar nu era niciuna.

Trebuia să se mulţumească ori cu masa joasă din zona de relaxare, unde era un rând de sticle de lichior, ori cu măsuţa de toaletă. Dacă ar fi fost vorba de Apollo, ar fi ales măsuţa de toaletă. Dar pentru Tiberius, masa pe care îşi ţinea băuturile părea cea mai bună alegere.

Îi tremurară mâinile când despachetă sticla. Apoi o puse repede pe masă şi fugi din cameră înainte să fie tentată să o bea.

Totul se întâmplă în mai puţin de un minut. Fu îngrozită şi rapidă, dar nu destul de rapidă. Auzi paşi imediat ce ajunse în holul prea luminos.

Apoi o văzu pe Marisol.

Evangeline simţi o teamă aproape copilărească, de parcă ar fi văzut un monstru şi nu o fată de vârsta ei.

Marisol se uita la ceva din mâinile ei când apăru de după colţ, cu obrajii frumos îmbujoraţi şi cozile de păr şaten-deschis, împletite cu panglici, strălucindu-i sub lumina torţelor. Rochia ei avea culoarea aurului tors. Fusta de deasupra avea o trenă nepractică, corsetul avea panglici aurite încrucişate pe el, asortându-se cu panglicile din cozile ei, iar nişte brăţări în formă de manşete îi decorau braţele cu un model complicat de zăbrele. Deja arăta ca o prinţesă.

„Fugi.

Pleacă.

Ieşi.”

O sută de variaţii ale aceluiaşi gând trecură repede prin mintea lui Evangeline. Dacă ar fi fugit, ar fi putut s-o întreacă pe Marisol. Frumoasa rochie a surorii ei vitrege, cu trena ei de prinţesă, nu era croită pentru alergare.

Dar Evangeline nu se mişcă destul de rapid. În fracţiunea de secundă de nehotărâre, în momentul în care se uită la Marisol, observându-i fericirea în loc să aleagă să fugă, Marisol îşi ridică privirea.

— Evangeline?

I se păruse că era un hol lung, dar era clar că nu era aşa. Într-o clipită, Marisol fu acolo, îmbrăţişând-o pe Evangeline de parcă împărtăşeau sângele, nu trădarea. Nu părea să observe că Evangeline înţepeni, fiecare muşchi încordându-i-se până la mâinile încleştate.

— Sunt foarte uşurată că eşti bine, izbucni Marisol. Am fost foarte îngrijorată – dar nu putem vorbi aici.

Marisol îi dădu drumul lui Evangeline pentru a deschide uşa fostului ei dormitor.

— Grăbeşte-te! Paznicii mei sunt după colţ.

Marisol îşi flutură frenetic braţul slab, în timp ce o şuviţă îi căzu din coafură. Dacă juca teatru, era un spectacol perfect.

— Grăbeşte-te, Evangeline! Dacă te prind paznicii, nici măcar eu nu voi putea să te ajut. Tiberius e convins că tu i-ai omorât fratele.

Paşi de cizme se auziră mai aproape. Dacă paznicii ar fi găsit-o pe Evangeline îmbrăcată ca o asasină stilată, încruntându-se la viitoarea regină chiar în faţa camerei prinţului, nu doar că ar fi arestat-o, dar ar fi bănuit şi că făcuse ceva rău. Dacă erau deştepţi, ar fi căutat prin camera lui Tiberius, ar fi găsit sticla cu antidotul şi exista posibilitatea să se simtă obligaţi să-l bea, distrugându-i planurile.

Evangeline ştia că nu putea avea încredere în Marisol, dar nu avu de ales decât să o urmeze pe sora ei vitregă în apartamentul care era cald datorită unui şemineu în care părea să fi fost aprins focul recent.

Camera era exact aşa cum şi-o amintea Evangeline, cu

tapet pictat de mână pe pereţi, un şemineu din cristal şi un pat uriaş de prinţesă. Singura diferenţă era mirosul de vanilie şi cremă dulce, care îi spunea că aceasta era camera lui Marisol acum.

Măcar părea un pic ruşinată.

— Tiberius m-a vrut aproape de el – camerele lui sunt chiar învecinate. Marisol îşi muşcă buza de jos de îngrijorare. Va trebui să te scoatem de-aici înainte să se întoarcă el. Te pot îmbrăca într-una dintre rochiile mele. Va fi cam mică pentru tine, dar te va ascunde mai bine.

Marisol îşi ţuguie buzele în timp ce se uită la cizmele de piele ale lui Evangeline, la fusta ei scurtă, cu straturi suprapuse şi la corsetul ei dantelat de întâlnire cu un vampir, iar Evangeline ar fi putut să jure că văzu o sclipire de invidie în privirea ei, de parcă Marisol şi-ar fi dorit să fie fugară în loc de prinţesă. Era genul de privire pe care Evangeline ar fi ignorat-o înainte. Era ceva acolo, apoi era repede ascuns înainte să fie găsit, de parcă nici Marisol n-ar fi vrut să o recunoască. Dar Evangeline nu o putea ignora.

Greşise când crezuse că putea lăsa leacul pentru Tiberius ca apoi să aştepte departe până când afla dacă îşi făcea efectul sau nu. Răspunsul acesta nu ar fi fost niciodată suficient. Trebuia să ştie de ce Marisol făcuse toate astea.

— De ce mă ajuţi?

O cută mică se formă între sprâncenele subţiri ale lui Marisol, dar Evangeline putu să jure că păli.

— Ai crezut că te-aş trăda?

— Cred că deja ai făcut-o. În sfârşit, mi-am dat seama că, pe noptieră, aveai cărţi de vrăji, nu de bucate.

— Nu e ceea ce crezi, o întrerupse Marisol.

— Nu mă mai minţi. Avu nevoie de tot autocontrolul pentru a vorbi încet, ca să nu o audă paznicii de afară. Ţi-am văzut cărţile de vrăji. Ştiu că i-ai dat lui Tiberius o poţiune de dragoste ca aceea pe care i-ai dat-o lui Luc.

Marisol rămase cu gura căscată, îşi lăsă umerii în jos şi se dădu în spate, poticnindu-se, apoi lovindu-se cu spatele

de unul dintre stâlpii patului în timp ce tremura ca o fundă bătută de vânt, distrusă de această acuzaţie.

CAPITOLUL 50

I se păru confirmarea de care avea nevoie, dar nu se simţi triumfătoare când o privi pe sora ei vitregă chinuindu-se să-şi găsească vorbele.

Marisol deschise gura şi scoase un hohot de plâns. Uscat, fără lacrimi.

Dar Evangeline ştia că nu se putea lăsa prostită din nou doar pentru că Marisol arăta ca un mieluşel lovit.

— Îmi… îmi pare rău pentru Luc. Dar jur, n-am… nu l-am vrăjit pe Tiberius. O sclipire de suferinţă îi apăru pe trăsăturile fragile. Mi-am învăţat lecţia după ce s-a întâmplat cu Luc şi după toate numele pe care mi le-au dedicat ziarele, deşi cred că le-am meritat. Dar trebuie să mă crezi, Evangeline. Niciodată n-am vrut să-ţi fac rău.

— Mi-ai furat băiatul pe care-l iubeam, apoi mi-ai înscenat o crimă. Cum se putea ca aşa ceva să nu-mi facă rău?

— Nu ţi-am înscenat crima! Cum poţi să crezi aşa ceva? Tocmai încercam să te ascund. Încă te ascund. Dacă voiam să fii prinsă pentru crimă, ar fi trebuit doar să ţip după soldaţii de la uşa mea. Dar nu fac asta şi nu am s-o fac.

Marisol închise gura, mai hotărâtă decât o văzuse Evangeline vreodată.

Dar doar pentru că Marisol nu era fără inimă, nu însemna că era nevinovată. Recunoscuse că îl vrăjise pe Luc. Evangeline nu fu păcălită să-i fie milă de sora ei doar din cauza pieptului ei tremurător, a ochilor ei rugători sau a felului în care îşi pierdea vocea când vorbea.

— Ştiu că nu ai încredere în mine şi nu te pot învinui pentru asta după ce i-am făcut lui Luc, dar chiar nu am

vrut să-ţi fac rău.

— Atunci de ce-ai făcut-o? o întrebă Evangeline. De ce l-ai ales pe el dacă nu ca să-mi faci rău?

Focul din şemineu umplu apartamentul cu un nou val de căldură în timp ce Marisol expiră tremurând.

— Nu mai făcusem nicio vrajă până atunci şi nici nu credeam că va avea vreun efect. Dar cred că te invidiam, recunoscu ea. Aveai atât de multă libertate şi încredere în cine erai şi în ce credeai! Nici măcar nu încercai să te adaptezi în felul în care mama îmi spunea întotdeauna că trebuia să o fac – ţi-ai păstrat culoarea aceea ciudată a părului, vorbeai despre basme de parcă erau adevărate şi toţi ceilalţi credeau şi ei în ele. Ar fi trebuit să fii o paria, dar oamenii te iubeau cu tot cu micul tău magazin ciudat şi, chiar dacă tatăl tău nu mai trăia, ar fi fost foarte mândru de cine erai. Eu aveam doar o mamă care voia să stau dreaptă şi să fiu drăguţă. Dar n-am fost niciodată destul de drăguţă pentru că nu am atras atenţia niciunui peţitor, iar mama îmi amintea asta întruna zi de zi.

Marisol îşi şterse câteva lacrimi rătăcite. Arătase atât de frumoasă pe hol, dar acum părea nenorocită. Îşi strângea pieptul, ghemuindu-se în timp ce trupul ei era chinuit de hohote de plâns. Iar Evangeline nu se putu abţine şi simţi puţină milă.

Cuvintele ei dureau – nimănui nu-i plăcea să fie numit *ciudat* şi *paria* –, iar alegerile lui Marisol fuseseră groaznice. Dar mama lui Marisol era groaznică şi toată viaţa îi băgase în cap idei toxice fiicei ei.

— Într-o zi, n-am mai putut suporta, aşa că am decis să încerc să fiu mai mult ca tine. Am căutat… magia, şopti Marisol de parcă asta încă o speria. Una dintre cărţile de bucate pe care mi le-ai dăruit era, de fapt, o carte de vrăji, şi cred că l-am ales pe Luc pentru că era foarte bun cu tine. Ştiam că plecai pe furiş ca să te vezi cu el. Într-o zi, te-am urmărit, am văzut cum se uita la tine şi mi-am dorit asta. Mi-am dorit pe cineva bun, cineva care ar fi impresionat-o pe mama. Dar n-am crezut că va avea vreun efect sau că va fi atât de puternic.

— Atunci de ce nu ai rupt vraja? o întrebă Evangeline.

— Am vrut să o fac, dar în cartea pe care o aveam scria că singurele metode de a rupe vraja erau veninul de vampir şi uciderea persoanei respective. Singurele mele opţiuni erau să mă mărit cu el sau să îl las să sufere.

Evangeline simţi primul junghi de vinovăţie şi îi fu mai greu să rămână furioasă pe Marisol. Evangeline nu era sigură că sora ei vitregă era complet sinceră, dar nu îi putea contrazice argumentarea şi nu o putea judeca pentru această parte a poveştii pentru că şi ea făcuse ceva foarte asemănător cu Apollo.

— O vrajă de dragoste nu se simte ca o dragoste normală, îi explică Marisol. La început, a fost captivant, dar asta a trecut repede. Apoi totul a mers rău. Am minţit când ţi-am zis că Luc m-a evitat. Eu am încercat să rup legătura după a doua nuntă eşuată. Am fost îngrozită de ceea ce avea să se întâmple dacă încercam să ne căsătorim din nou şi m-am simţit ca o nenorocită de atunci. Când am călătorit amândouă până aici şi îmi spuneai toate poveştile ciudate ale mamei tale, am hotărât să găsesc altă carte de vrăji cu un leac pentru Luc în caz că se întorcea vreodată în Valenda. De-asta m-a văzut cineva căutând cărţi de vrăji. Nu am făcut-o pentru că voiam să-ţi fac rău, ci pentru că voiam să îndrept lucrurile. M-am simţit groaznic, Evangeline! Ai împietrit pentru mine, apoi m-ai adus aici ca să am parte de un nou început şi, în tot acest timp, am umblat pe-aici ştiind că nu merit bunătatea ta. Îmi pare foarte rău. M-am simţit foarte vinovată şi ruşinată, şi voiam să-ţi spun asta de multă vreme. Dar m-am temut că mă vei urî.

— Nu te urăsc, spuse Evangeline.

Sora ei vitregă făcuse nişte greşeli, dar Evangeline începea să creadă că crima nu era una dintre ele.

În privinţa vrăjii de dragoste pe care i-o făcuse lui Luc, Evangeline nu o putea învinui pe deplin. Mai degrabă, se regăsea în ce făcuse Marisol.

Evangeline trăise cu aceeaşi vinovăţie şi teamă din cauza secretelor pe care le păstrase. Dacă nu s-ar fi temut

atât de tare să fie cinstită, amândouă ar fi fost scutite de multă suferinţă.

— Nu te-aş învinui dacă m-ai urî. Jur că nu l-am omorât pe Apollo, nu l-am vrăjit pe Tiberius şi nu ţi-am înscenat crima. Dar ştiu că am făcut lucruri de neiertat. Merit să fiu Mireasa Blestemată.

— Nu eşti Mireasa Blestemată, îi spuse Evangeline cu blândeţe.

— Nu trebuie să mai spui asta. Vraja pe care am făcut-o m-a avertizat că vor fi consecinţe. De-asta Sorţile mi-au atacat nunta şi de-asta un lup l-a atacat pe Luc. Ştiu că nu ar trebui să fiu logodită cu Tiberius acum, murmură Marisol. Mă tem că şi lui i se va întâmpla ceva groaznic. Dar mai sper şi că am suferit destul.

Marisol închise ochii şi îi căzu o lacrimă în timp ce tremura. Stâlpul patului din spatele ei părea să fie singurul lucru care o ţinea în picioare. Evangeline îşi imagină că, dacă ar fi tras de una dintre fundele din părul lui Marisol, sora ei vitregă s-ar fi deşirat ca un ghem de aţă.

Poate că Evangeline îşi dorise asta mai devreme, dar acum mai degrabă ar fi ajutat-o să reziste. Întinse mâinile şi o îmbrăţişă pe Marisol. Făcuse greşeli, dar nu era singura.

— Te iert.

Ochii ei mari, şocaţi, îi priviră pe cei ai lui Evangeline.

— Cum mă poţi ierta?

— Şi eu am făcut nişte alegeri greşite.

Evangeline o strânse pe sora ei vitregă ultima dată înainte să-i dea drumul. Acum era rândul ei să fie speriată. Dar Marisol merita să ştie adevărul. Nu era corect ca ea să poarte toată vinovăţia sau să creadă că Evangeline era complet nevinovată. Evangeline nu ştia dacă aveau să fie vreodată surori adevărate, dar nu aveau să-şi vindece niciodată rănile dacă unele încă erau infectate cu minciuni.

— Nu eşti singura care a fost geloasă, îi mărturisi Evangeline. Am fost atât de supărată şi rănită că te măritai cu Luc, că m-am rugat Prinţului Inimilor să vă împiedice nunta.

— Ce-ai făcut?

Spatele lui Marisol se încordă şi umerii i se îndreptară.

— N-am crezut că vă va împietri…

— Ce-ai crezut că se va întâmpla? pufni Marisol.

Cuvintele ei o loviră ca o palmă, uluind-o pe Evangeline.

— Eşti la fel de egoistă cum îmi spunea mama mereu. Mi-ai distrus nunta ca să devii o eroină, iar eu să devin Mireasa Blestemată.

— Nu asta am…

— M-ai lăsat să cred că eram blestemată! plânse Marisol, dar fără lacrimi de data asta. Ochii ei erau ca două bălţi de furie.

Evangeline crezuse că Marisol ar fi putut înţelege, apoi poate ar fi râs amândouă de toate astea. Dar era clar că făcuse o gravă eroare de judecată.

— Marisol, spuse Evangeline, cu teama strecurându-i-se în voce. Dacă sora ei vitregă continua să ridice tonul, soldaţii de după uşă sigur ar fi auzit-o. Te rog, calmează-te.

— Nu-mi spune să mă calmez, zise Marisol cu furie. M-am simţit atât de vinovată şi, tot timpul, tu ai făcut ceva la fel de rău, poate chiar mai rău. Ai făcut o înţelegere cu o Soartă ca să mă blestemi.

— Nu asta am…

— Gărzi! ţipă Marisol. E aici! Evangeline Fox e în camera mea.

CAPITOLUL 51

Evangeline crezuse că Marisol o trădase înainte, dar, de fapt, nu o făcuse. Vrăjirea lui Luc nu era trădare. Nu fusese nimic de trădat. Evangeline şi Marisol locuiseră în aceeaşi casă, dar nu erau surori cu adevărat. Nu împărtăşiseră niciodată secrete, nu împărtăşiseră suferinţe şi nu fuseseră niciodată atât de sincere una cu cealaltă ca în seara asta. Dar Evangeline nu ar fi trebuit să fie atât de sinceră.

— Marisol, nu face asta, o rugă Evangeline.

Singurul răspuns al lui Marisol fu să se trântească pe podea şi să-şi strângă genunchii cu braţele la piept, încercând să pară mică şi vulnerabilă când se deschise brusc uşa apartamentului ei.

Evangeline căută cu frenezie o scăpare, dar era doar balconul. Nu ar fi supravieţuit unei sărituri şi nu avea destul timp. Doi paznici, urmaţi repede de altă pereche, năvăliră în cameră în zăngănitul săbiilor trase îndreptate toate spre ea.

— Tocmai a mărturisit că l-a ucis pe prinţul Apollo, minţi Marisol.

— Nu e adevărat!

Evangeline fu redusă la tăcere când se strânseră câţiva soldaţi care o apucară, o reţinură şi o lăsară fără cuvinte.

— Inima mea! Inima mea! Eşti bine? Tiberius năvăli prin uşile deschise.

Vorbea exact ca fratele lui, când fusese blestemat, în timp ce se repezi în braţele lui Marisol, iar Evangeline se simţi din nou ca o proastă pentru că ea chiar crezuse că sora ei vitregă nu îl vrăjise. Marisol mărturisise unele

lucruri, dar era evident că nu fusese sinceră în legătură cu toate. Chiar era în spatele tuturor acestor lucruri.

— Duceţi-o pe Evangeline în camerele mele, ordonă Tiberius.

— Dragul meu, eşti sigur că e o idee bună? Marisol se prinse de braţele lui, jucând excelent rolul unei fecioare neajutorate. Nu ar trebui să o trimiţi jos, în temniţă? Să o încui ca să nu mai facă rău nimănui?

— Nu-ţi face griji, inima mea. Tiberius o sărută apăsat pe Marisol pe frunte. Trebuie doar să o interoghez. Apoi mă voi asigura că va fi închisă undeva ca să nu mai facă rău nimănui vreodată.

Paznicii nu fură prea grijulii când o târâră pe Evangeline în camera lui Tiberius şi o legară de unul dintre scaune. După ce îi luară pumnalul lui Jacks, îi legară brutal gleznele de picioarele scaunului, iar braţele i le prinseră la spate. Mâinile îi erau legate la încheieturi, apoi o frânghie îi înconjura brâul, apăsându-i coastele şi incomodându-i respiraţia.

Tiberius nu-i aruncă nici măcar o privire cât timp se făcură toate astea. Nu o băgă în seamă când strigă în repetate rânduri:

— Jur că nu ţi-am omorât fratele!

Tiberius doar se holbă la un şemineu mare din piatră neagră şi îşi trecu o mână prin părul lui lung şi arămiu, privind cum unul dintre paznicii lui aprindea focul.

Nu mai arăta ca prinţul rebel şi neastâmpărat pe care îl întâlnise la nunta ei. Riduri care nu fuseseră acolo îi înconjurau gura şi avea ochii roşii. Nu părea vrăjit; arăta ca şi cum jelea. Ceea ce era un lucru bun. Dacă Tiberius chiar jelea, dacă îşi iubise cu adevărat fratele aşa cum crezuse ea, atunci ar fi vrut să ştie cine era adevăratul lui ucigaş.

Tot ce trebuia să facă Evangeline era să rămână în viaţă destul ca Tiberius să vadă sticla albastră de Apă Aromată Fantastică a Fortunei care conţinea antidotul pe care îl

făcuse. Era pe masa joasă din mijloc, în faţa ei, lângă celelalte sticle de lichior ale lui. Dacă o vedea şi bea din ea, totul ar fi fost bine în lume.

Evangeline ar fi încercat să-i atragă atenţia asupra sticlei, dar îşi imagină că menţionarea acesteia doar i-ar fi făcut pe toţi mai neîncrezători.

Îşi dădu seama ce sentimente avusese fiecare soldat faţă de Apollo din felul în care aceştia o priveau. Scârbă. Furie. Dispreţ. Nu era nicio urmă de milă. Deşi Havelock – gardianul lui personal, care fusese acolo în noaptea în care murise Apollo – părea să aibă regrete. Probabil simţea că îşi dezamăgise prinţul.

Tiberius continuă să se holbeze la foc. Luă un vătrai de fier în formă de trident, îi băgă vârful în flăcările mari şi privi cum se înroşea.

Evangeline începu să transpire, pielea devenindu-i lucioasă în jurul încheieturilor. Nu ştia dacă Tiberius plănuia să o tortureze cu vătraiul de fier sau să o omoare, dar se temea de oricare din aceste opţiuni.

— Înălţimea Voastră, spuse Havelock încet, acum că prinţesa Evangeline e arestată, ar trebui să amânăm nunta de mâine. Vestea ar putea…

— Nu!

Vocea lui Tiberius era uşor tulburată.

Soldaţii făcură o treabă bună ascunzându-şi expresiile feţelor, dar Evangeline putu să jure că cel puţin doi căscară ochii şi se întrebă dacă bănuiau că ceva nu era în ordine cu logodna tânărului prinţ.

— Mă descurc de aici. Tiberius scoase fierul încins din foc şi suflă pe vârf până deveni mai strălucitor. Puteţi pleca. Toţi.

— Dar… zise Havelock din nou. Înălţimea Voastră…

— Ai grijă, îi spuse Tiberius agitat. Dacă ai de gând să sugerezi că nu mă pot descurca cu o femeie legată, atunci am să cred că mă jigneşti sau că nu ştii să legi noduri.

Soldaţii se îndreptară aliniaţi spre uşă.

— Staţi! îi imploră Evangeline. Nu plecaţi! A fost vrăjit de Marisol…

— Nu îmi calomnia iubirea!

Tiberius se învârti şi dădu cu vătraiul în masa joasă din mijloc, spărgând una dintre sticlele lui cu lichior.

Cioburile de sticlă zburară ca nişte săgeţi.

Lichidul sfârâi.

Evangeline îşi înăbuşi un suspin când văzu sticla de Apă Aromată Fantastică a Fortunei clătinându-se înainte şi înapoi.

Căzu pe o parte.

Din fericire, nu se sparse.

Era cât pe ce să se întâmple asta. Evangeline trebuia să fie mai atentă. Menţionarea lui Marisol era, evident, în afara discuţiei, dacă nu voia să-şi rişte singura şansă de a supravieţui. Mai avea şi speranţa că Jacks avea să apară la momentul perfect şi să o salveze din nou, dar nu se putea baza pe asta. Din câte ştia, el încă dormea pe canapeaua lui.

Soldaţii ieşiră din cameră.

Tiberius se apropie ţanţoş, călcând zgomotos cu cizmele pe sticla spartă…

Se opri brusc şi privi încruntat sticla răsturnată cu antidotul.

— Cum a ajuns asta aici? Urăsc chestiile astea. Luă sticla cu două degete şi o duse spre foc.

„Nu! Nu! Nu!” îi venea să ţipe.

Dar, în loc să o arunce în foc, sticla îşi făcu magia. Tiberius se opri, se uită încă o dată la amestec, scoase dopul de plută cu gura şi bău.

Evangeline simţi cum îi creştea speranţa.

Dar, după doar câteva secunde, Tiberius îşi luă brusc sticla de la gură. Tremură şi se uită urât la băutură.

— Când voi fi rege, băuturile astea vor fi primul lucru pe care îl voi scoate în afara legii.

Tiberius cântări vătraiul de fier din mână de parcă hotăra cum să facă asta.

Evangeline putea să respire doar superficial. Avea nevoie de mai mult timp ca antidotul să îşi facă efectul. Nu credea că rugăminţile ar fi ajutat-o, dar poate îl făcea să

vorbească fără să provoace o reacţie violentă.

— Ultima dată când te-am văzut, mi-ai zis că, atunci când ne vom întâlni din nou, îmi vei spune de ce ai dispărut.

El râse amar.

Bău încă o dată.

După aceea, se crispă din nou.

— Am plecat după fratele meu şi m-am certat cu el din cauza ta, spuse Tiberius mâhnit. I-am spuse că nu eşti salvatoare, aşa cum pretindea toată lumea. I-am spus că-i vei aduce moartea.

— De ce ai crezut aşa ceva?

— Tot ce contează e că am avut dreptate.

Prinţul îndreptă vătraiul direct spre gâtul lui Evangeline.

— Nu… N-am făcut asta. Clătină scaunul, sperând imediat ca, printr-o minune, să cadă destul de tare ca să i se rupă braţele şi picioarele şi să se elibereze. Dar scaunul era prea greu. Nici nu putu să-l urnească din loc. Nu l-am omorât pe fratele tău…

— Ştiu, spuse Tiberius. Am ştiut asta tot timpul.

— Ce… ce… se bâlbâi Evangeline.

Îi spunea ce sperase să audă, dar tânărul prinţ încă arăta ca şi cum nu ar fi avut nicio intenţie să-i dea drumul. Chipul lui pistruiat era cel al unui soldat încăpăţânat care avea un ordin pe care era hotărât să-l îndeplinească.

— Nu înţeleg, spuse ea. Dacă ştii că sunt nevinovată, de ce faci asta?

— E prea periculos să te las să trăieşti.

Tiberius dădu din cap cu o expresie hotărâtă, dar Evangeline simţi că el nu făcea asta din plăcere.

Luă încă o gură din sticla cu antidot, apoi trase de gulerul hainei lui dungate, dezvăluind un tatuaj negru care înfăţişa o cheie ruptă în formă de schelet.

— Ştii ce e acesta?

Evangeline dădu din cap.

— E simbolul Protectoratului.

Protectoratul. Mai auzise numele acesta. Dar unde? Inima îi bătu mai repede în timp ce încercă să gândească.

Apoi îi stătu inima în loc când îşi aminti.

Apollo îi spusese despre Protectorat în noaptea în care îi împărtăşise poveştile despre Arcada Valory. Acest cuvânt apăruse în prima versiune a poveştii, cea în care familia Valor făcuse ceva oribil. Apollo îi spusese că Protectoratul era un fel de societate secretă responsabilă de protejarea bucăţilor rupte din Arcada Valory şi de imposibilitatea ca aceasta să mai fie deschisă vreodată.

Evangeline se uită din nou la tatuajul în formă de cheie ruptă al lui Tiberius. Matroana Fortuna purtase un lănţişor cu o cheie asemănătoare la gât. Şi ea era probabil o membră a Protectoratului şi, imediat ce bănuise că Evangeline era fata menţionată în profeţia care ţinea Arcada Valory închisă, matroana încercase să o ucidă.

Evangeline îşi pierdu speranţa.

Tiberius luă încă o înghiţitură din sticla din mâinile lui. Chiar dacă antidotul îşi făcea efectul şi îl vindeca de dragostea lui artificială pentru Marisol, Evangeline ştia că nu avea să iasă vie din această cameră. Mai ales dacă Tiberius credea că ea era o parte a unei profeţii care, odată împlinite, avea să permită deschiderea Arcadei Valory şi eliberarea îngrozitoarei creaţii a familiei Valor în lume.

— Îmi pare rău, Evangeline. Vocea lui Tiberius deveni mai aspră şi mâinile lui strânseră vătraiul mai tare, albindu-i-se degetele. După expresia feţei tale, presupun că ştii ce e Protectoratul, aşa că ştii ce trebuie să fac şi de ce.

— Nu, spuse Evangeline. Nu ştiu cum poţi să ucizi pe cineva din cauza unei poveşti distorsionate de un blestem. Fratele tău mi-a spus că există două versiuni diferite. Într-una, Arcada Valory…

— Nu contează care versiune a poveştii e adevărată! I se umflă un muşchi din falcă. Arcada Valory nu trebuie să fie deschisă niciodată, de aceea tu trebuie să mori. Am ştiut asta imediat ce ţi-am văzut părul. Tu eşti *cheia* din profeţie. Ai fost născută să o deschizi.

Tiberius ridică vătraiul din nou, ducându-l periculos de

aproape de pielea ei.

Evangeline rămase fără răsuflare.

Rămânea fără şanse de a-l face să se răzgândească.

Broboane de sudoare i se formară pe frunte şi căzură pe sticla spartă de lângă cizmele lui. Dar ea se uita la altă sticlă – la sticla aproape goală din mâna lui Tiberius. Aproape terminase antidotul. Serul adevărului nu părea să rupă vraja lui Marisol, dar Evangeline se întrebă dacă începeau să se manifeste efectele secundare ale poţiunii ei: *oboseala, slăbirea capacităţii de luare a deciziilor şi a judecăţii, ameţeala, incapacitatea de a spune o minciună şi dorinţa de a dezvălui orice adevăruri nespuse.*

Tiberius sigur resimţea incapacitatea de a spune o minciună, altfel nu i-ar fi spus că nu credea că era vinovată. Poate dacă îl presa destul putea, cumva, să îl facă să mărturisească adevărul soldaţilor lui. Sau putea să-l facă să-i spună despre întreaga profeţie. Apoi putea dovedi că nu era fata din ea. Poate era doar o coincidenţă că părea să fie acea fată.

— Măcar spune-mi ce zice profeţia Arcadei Valory. Dacă tot o să mă omori pentru că tu crezi că eu sunt cheia, nu merit să o ştiu pe toată?

Tiberius dădu pe gât susurând restul apei albastre din sticlă, părând nehotărât între a bea, a vorbi sau a termina cu toate chiar atunci. Dar teoria ei despre efectele secundare ale antidotului trebuie să fi fost corectă – părea că nu se putea opri din dezvăluit secrete. După o clipă, începu să recite:

„Această arcadă poate fi descuiată doar cu o cheie care încă nu a fost forjată.

Concepută în Nord şi născută în Sud, vei cunoaşte cheia pentru că va fi încoronată cu aur roz.

Va fi ţărancă şi prinţesă, o fugară acuzată pe nedrept, şi doar sângele ei dat de bunăvoie va deschide arcada."

Evangeline se lăsă pe legăturile ei. Era foarte scurtă profeţia. Şi fiecare bucată din ea i se potrivea. Auzise versul despre ea fiind încoronată cu aur roz şi fiind ţărancă şi prinţesă de la matroana Fortuna. Nu fusese adevărat

atunci, dar acum era. Era şi o fugară acuzată pe nedrept, din cauza celui care îl omorâse pe Apollo. Nu ştia unde fusese concepută; părinţii ei întotdeauna glumiseră că o găsiseră într-o ladă din magazinul de curiozităţi. Acum se întrebă dacă exista un motiv pentru care ascunseseră adevărul. Ştiuseră despre această profeţie? Oare îi văzuseră părul roz-auriu şi originea ca pe un semn că se putea adeveri într-o zi?

Dar exista un vers al profeţiei de care se putea asigura că nu avea să se îndeplinească niciodată. Trebuia doar să-l convingă pe Tiberius de asta.

— Tocmai ai zis că doar sângele meu dat de bunăvoie va deschide arcada, ceea ce înseamnă că trebuie să vreau să o deschid, şi nu vreau.

— Nu contează. Tiberius o privi cu răceală. Lucrurile magice întotdeauna vor să facă ceea ce au fost create să facă.

— Dar nu sunt un lucru magic; sunt doar o fată cu părul roz!

— Aş vrea ca asta să fie adevărat. Vocea lui era sfâşiată. Evangeline, nu vreau să te ucid. Dar această arcadă trebuie să rămână încuiată. Membrii familiei Valor au avut prea multă putere. Nu au fost răi, dar au făcut lucruri pe care nu trebuiau să le facă niciodată.

Termină restul băuturii lui şi, de data asta, îndreptă vătraiul spre inima ei.

— Stai! strigă Evangeline. Am dreptul la o ultimă dorinţă? Nu cred că Apollo ar vrea să mă omori.

— Îmi pare rău, chiar îmi pare, dar nu ieşi vie din camera asta.

— Nu îţi cer să mă cruţi. Îşi pierdu vocea. Dacă asta nu funcţiona, puteau fi ultimele ei cuvinte. Îţi cer doar să-ţi chemi soldaţii. Spune-le greşelile mele şi apoi lasă-l pe unul dintre ei să mă ucidă. Fratele tău nu ar vrea ca tu să-i ucizi soţia.

Tiberius se încruntă. Dar văzu nehotărârea umbrindu-i chipul. Simţea că era o idee proastă, dar judecata îi era afectată de antidot; nu era sigur.

— Te rog. E ultima mea dorinţă.

Încet, Tiberius lăsă vătraiul în jos.

Soldaţii fură chemaţi din nou înăuntru, dar Tiberius nu pierdu vremea cu politeţuri.

— Trebuie să o omori. Împinse vătraiul în mâna celui mai apropiat paznic, o femeie înaltă, cu o coadă împletită grea şi furie în priviri.

— Stai, şopti Evangeline, sperând că nu făcuse o greşeală îngrozitoare. Întâi trebuie să le spui greşelile mele.

— Evangeline Fox, spuse Tiberius cu greutate, ai fost condamnată la moarte pentru…

Păru să-i înţepenească falca. Deschise şi închise gura de câteva ori, dar nu ieşi niciun cuvânt.

— Nu poţi s-o spui, nu-i aşa? Poate că antidotul ei nu avea efectul la care sperase, dar totuşi funcţiona. „Efectele secundare ale serului pentru adevăruri pot include… incapacitatea de a spune o minciună.”

Lui Evangeline îi venea să plângă de bucurie, deşi Tiberius arăta ca şi cum ar fi vrut să o omoare atunci.

— Ce-ai făcut? Se uită furios la sticla goală din mâinile lui. M-ai otrăvit?

— Ţi-am dat un ser al adevărului, de aceea nu poţi spune cu sinceritate că ţi-am ucis fratele. Întreabă-l, o rugă Evangeline pe femeia paznică cu vătraiul. Întreabă-l cine l-a ucis pe Apollo.

— Termină, îi ordonă Tiberius paznicei. Ea… ea…

Paznica ridică vătraiul, dar ezită din cauza bâlbâielii prinţului.

— Nu vezi? Mi-a dat ceva magic, mârâi Tiberius, cu broboane de sudoare pe frunte. E evident…

Dar nu putu să spună nimic neadevărat despre ea.

— Îşi tot pierde glasul pentru că nu poate minţi, spuse Evangeline, şi ştie că sunt nevinovată. Nu aveam niciun motiv şi nicio dorinţă să-l omor pe Apollo. Eu eram persoana care nu câştiga nimic din asta şi pierdea totul, iar Tiberius ştie asta.

— Ea… ea… ea spune adevărul. Prinţul se înroşi. Nu

Evangeline l-a ucis pe fratele meu. Eu am făcut-o.

CAPITOLUL 52

Tiberius se clătină pe picioare.

Dacă Evangeline ar fi stat în picioare, fără îndoială, şi ea şi-ar fi pierdut echilibrul. Se aşteptă ca el să încerce să-şi nege mărturisirea sau să ia vătraiul de la paznică şi s-o înjunghie cu el. Nu asta ar fi făcut un criminal? Dar poate că nu doar efectele secundare ale antidotului smulseseră confesiunea lui Tiberius.

În loc să riposteze, Tiberius căzu în genunchi şi îşi duse mâinile la faţă.

— Nu am vrut să-l omor. Trebuia să fii tu. Ochii lui plini de jale şi suferinţă îi priviră pe ai ei. N-am vrut să-i fac rău fratelui meu. Am găsit o otravă – lacrimile unei Sorţi care trebuiau să afecteze doar femeile. Dar se pare că povestea aceea era o minciună.

În cele din urmă, lacrimi curseră pe obrajii lui Tiberius, râuri lungi şi nesfârşite de lacrimi.

Era aproape ca atunci când ea plânsese din cauza lacrimilor LaLei, doar că suferinţa lui era, în întregime, reală. Tiberius plânse în hohote aşa cum doar fiinţele distruse pot să o facă, iar Evangeline nu se putu abţine şi începu să plângă alături de el. Plânse încă o dată pentru Apollo, plânse de uşurare că era încă în viaţă şi plânse pentru Tiberius. Nu pentru partea din el care încercase să o omoare, ci pentru partea din el care îşi omorâse fratele din greşeală. Nu ştia cum e să aibă un frate sau o soră şi, având în vedere tot ce se întâmplase între ea şi Marisol, nu credea că avea să înţeleagă vreodată. Dar Evangeline înţelegea cum e să pierzi un membru al familiei şi nu suporta să fie responsabilă pentru acea pierdere.

Nu ştiu cât stătură amândoi acolo, plângând. Poate jumătate de noapte, câteva ore sau câteva minute care părură o veşnicie.

Paznica aceea care fusese gata să o omoare o dezlegă pe Evangeline imediat, dar de-abia după răsărit câţiva dintre ceilalţi paznici îl escortară pe Tiberius afară pentru a-l duce într-o celulă. Nu încercă să lupte contra lor.

— Ce se întâmplă? Marisol alese acel moment pentru a ieşi din camera ei. Tiberius…

Prinţul învins îşi ridică privirea, suferinţa dispărându-i pentru puţin timp, dar, de data asta, nu fu înlocuită de iubire.

— Dacă te mai văd, te omor şi pe tine.

Părea că vraja fusese, în sfârşit, ruptă, chiar dacă Evangeline nu ştia dacă asta se întâmplase datorită antidotului ei sau Jacks avusese dreptate când spusese că iubirea adevărată era destul de puternică pentru a rupe vrăjile de dragoste, şi iubirea lui Tiberius pentru fratele lui rupsese vraja atunci când mărturisise adevărul. Se întoarse din nou spre Evangeline.

— Ultima mea dorinţă e să nu-i mai văd faţa niciodată.

— Nu! Dragostea mea!

Marisol începu să plângă şi continuă să se dea în spectacol chiar şi când Evangeline puse soldaţii să o închidă în camera ei până la noi ordine. La fel ca Tiberius, nici ea nu mai voia să o vadă pe sora ei vitregă.

Evangeline nu o putea învinui pe Marisol pentru tot ce se întâmplase. Nu Marisol o otrăvise pe ea sau pe Apollo. Dar Evangeline se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă Marisol nu l-ar fi vrăjit pe Luc. Oare soarta ar fi intervenit în alt fel pentru a o transforma pe Evangeline în fata din profeţia Arcadei Valory? Sau toate ar fi mers altfel pentru ea, pentru Luc, pentru Apollo şi pentru Tiberius? Era destinată să ajungă aici sau era doar una dintre numeroasele căi posibile? Nu avea să ştie niciodată, dar simţi că această întrebare avea să o bântuie pentru totdeauna.

Evangeline nu avu nevoie de mult timp pentru a se transforma, din fugară, înapoi în prinţesă. Fu mutată în alt apartament regal imaculat, cu un foc care ardea zgomotos şi multe covoare groase de culoare crem pe care le simţi într-un fel minunat sub picioarele ei obosite. Toţi păreau dornici să se agite pentru ea, exclamau cât de bucuroşi erau că era în siguranţă şi cum ştiau că nu ar fi putut ea să-l ucidă pe prinţul Apollo.

Evangeline nu ştia dacă îi credea pe vreunul dintre ei, dar acceptă toată grija lor.

Îndemnată de servitori, făcu baie şi se schimbă într-o rochie mult mai confortabilă, din satin alb, cu un jupon negru dungat şi un corsaj decorat cu o broderie drăguţă, neagră. Nordicii nu purtau haine complet negre pentru doliu, dar era obiceiul să-l poarte măcar parţial.

Mai mulţi paznici, servitori şi funcţionari ai palatului pe jumătate adormiţi fură chemaţi în apartament după aceea. Timp de câteva ore, servitoarele se agitară să-i aducă lui Evangeline mâncare caldă, iar funcţionarii îi făcură cereri şi sugestii care sunau foarte asemănătoare cu nişte ordine. Jacks încă nu apăruse şi încercă să nu-şi facă prea multe griji din cauza asta. Poate nu venise pentru că i se dovedise nevinovăţia?

În urmă cu câteva ore, un mesager fusese trimis la Kutlass Knightlinger pentru a scrie despre nevinovăţia lui Evangeline. Având în vedere cât de repede se răspândea bârfa, probabil tot regatul aflase până atunci.

Dar tot i-ar fi plăcut să-l fi văzut pe Jacks şi să-i dea ea veştile. De când îşi dovedise nevinovăţia, Evangeline îşi dorise să vadă faţa lui Jacks când îi spunea că o înfruntase pe Marisol, descoperise cine îl omorâse pe Apollo şi îşi dovedise nevinovăţia de una singură.

Doar că acum, când era aproape după-amiaza târzie, nerăbdarea ei se transformase într-o încordare în piept.

De ce nu apăruse Jacks în Palatul Lupului? Ar fi trebuit să-i trimită un bilet. Dacă nu cumva încă dormea? Ieri, fusese amuzată de ideea ca Jacks să fie răpus de somn, dar acum o speria. Dacă această oboseală nu fusese doar un

efect secundar al veninului de vampir?

— Am nevoie de o haină, spuse ea.

Una dintre multele servitoare din cameră se apropie de focul aprins.

— Vreţi să mai pun un buştean?

— Nu, trebuie să plec, spuse Evangeline.

Ştia că nimeni nu voia ca ea să plece din Palatul Lupului. Consiliul Marilor Case, în care acum era inclusă şi Evangeline, era chemat să se adune cât mai repede pentru a discuta ce trebuia făcut, acum când un moştenitor direct era mort, iar celălalt era în închisoare. Putea fi chemată la întâlnirea lor în orice clipă, dar nu era sigură că putea să stea şi să mai aştepte. Trebuia să facă o călătorie scurtă înapoi la turnuri pentru a-l verifica pe Jacks.

Ştia că nu trebuia să-i pese atât de mult, dar nu-şi putea stăpâni teama că ceva nu era în regulă.

— Înălţimea Voastră. Un soldat de lângă uşă îşi drese glasul. E un domn care tocmai a sosit şi insistă să vă vadă. El…

— Lasă-l să intre.

Evangeline nu-i permise soldatului să termine. Se părea că-şi făcuse degeaba griji pentru Jacks.

— Mă tem că nu e cu mine. L-am trimis în solariul de primire.

— Vă duc eu la el, înălţimea Voastră.

Era Havelock.

Evangeline ar fi preferat să meargă singură. Dar, mai devreme, Havelock fusese singurul paznic care nu o privise cu dispreţ. De asemenea, sugerase ca Tiberius să amâne nunta cu Marisol, ceea ce arăta curaj şi intuiţie bună din partea lui. Dacă putea să fie în siguranţă cu cineva, atunci probabil acela ar fi fost Havelock.

Fură multe proteste când ieşiră pe uşă:

— Membrii consiliului sunt pe drum!

— Nu puteţi pleca acum!

— Sunteţi prea obosită! Veţi leşina dacă mergeţi pe jos până acolo!

Apoi auzi o voce mai înceată, în mintea ei, vorbindu-i

doar ei.

„Vulpiţo, unde eşti?”

„Era şi timpul, se gândi ea. Vin spre tine chiar acum.”

„Nu. Vocea lui Jacks deveni îngrijorată. Voi veni eu la tine.”

Evangeline se trezi zâmbind un pic. Îi plăcea că părea îngrijorat.

„Doar aşteaptă-mă”, se gândi ea. Deja era pe drum. Şi credea că nu era foarte departe.

Evangeline fusese doar o dată în solariul de primire puternic luminat, cu Apollo. Le dusese pe ea şi pe Marisol într-un tur al Palatului Lupului când se mutaseră în castel. Fusese fermecată de frumoasa fortăreaţă despre care se zvonea că Wolfric Valor o construise ca un dar pentru soţia lui, Honora. Evangeline îşi imaginase că erau pasaje secrete în spatele fiecărei tapiserii şi trape ascunse sub covoare. Dar acum, din cauza oboselii care îi înceţoşa vederea, totul era o grămadă estompată de pietre şi tavane boltite, şemineuri care să lupte contra curenţilor nesfârşiţi, candelabre de perete cu lumânări neaprinse, câte un bust din loc în loc şi nu prea rarele portrete ale lui Apollo.

Când trecu pe lângă unul cu Apollo şi Tiberius, cu braţele unul pe umărul celuilalt, trebui să se oprească. Apollo părea atât de fericit şi de vioi! La fel se uitase adesea şi la ea. Crezuse că expresiile lui erau doar din cauza vrăjii, dar acum era dureros de tentant să se întrebe dacă totul fusese mai real decât crezuse, dacă avusese dreptate să spere că puteau să se îndrăgostească de-adevăratelea. Dar nu avea să afle asta niciodată. *Ce-ar fi fost dacă* era o întrebare la care nimeni nu va afla vreodată răspunsul.

Evangeline începu să umble din nou, urmându-l pe Havelock într-un hol fără ferestre, fără tapiserii şi luminat de torţe grosolane care miroseau a pământ, fum şi secrete. Poate că fusese doar o dată în solariul de primire, dar acest loc îi era complet necunoscut.

— E drumul bun? întrebă ea.

— A trebuit să facem un ocol, spuse Havelock.

Chipul lui era impasibil, era soldatul de palat perfect.

Dacă senzaţia de nelinişte pe care o simţea pe piele nu ar fi făcut-o vigilentă din nou, Evangeline poate l-ar fi crezut.

„Te-ai rătăcit, Vulpiţo?” Era vocea lui Jacks, din nou, dar părea mai îndepărtată decât înainte.

„Poate că, până la urmă, ar trebui să vii tu”, îi răspunse ea în gând.

Apoi îi spuse lui Havelock:

— Cred că am să mă întorc.

— Ar fi o greşeală.

Vocea melodioasă se auzi din spatele ei.

CAPITOLUL 53

Evangeline se învârti.

Fata era cam de vârsta ei. Faţa ei era rotundă şi părul ei lung şi negru era legat la spate, oferind o imagine clară a unui semn în formă de raze de culoarea vinului de coacăze pe obrazul ei stâng.

— Cine eşti? o întrebă Evangeline.

Fata era îmbrăcată ca o servitoare din palat, cu o bonetă mică, o rochie de lână şi un şorţ crem, deşi Evangeline se întrebă dacă hainele erau împrumutate, pentru că nu îi stăteau bine şi nu o mai văzuse niciodată pe fata asta. Evangeline i-ar fi recunoscut semnul din naştere.

— Ce se întâmplă?

Întinse mâna după pumnalul lui Jacks, ascuns în cureaua rochiei ei de doliu. Îi fusese confiscat în timpul arestului, dar fu unul dintre primele lucruri pe care şi le recuperase.

Fata ridică mâinile într-un gest paşnic, dezvăluind un tatuaj pe partea inferioară a încheieturii mâinii ei: un cerc de cranii despre care Evangeline, având mintea suprasolicitată, nu putea să-şi amintească atunci.

— Havelock şi cu mine nu suntem aici ca să îţi facem rău. Avem ceva ce trebuie să-ţi arătăm.

Evangeline strânse cuţitul mai tare.

— Iertaţi-mă dacă sunt un pic neîncrezătoare în legătură cu asta.

— Prinţul Apollo e în viaţă, o anunţă Havelock.

Evangeline dădu din cap. Credea în multe lucruri, dar nu şi că oamenii se întorceau din morţi.

— L-am văzut murind.

— L-ai văzut otrăvit, dar asta nu l-a ucis.

Fata îi zâmbi sarcastic lui Evangeline. Pe de o parte, triumfătoare, pe de altă parte, o provoca să o contrazică.

Sigur nu era o servitoare şi Evangeline voia să o întrebe ce era, mai exact, dar asta nu părea cea mai importantă întrebare.

— Dacă Apollo e în viaţă, atunci unde e?

— L-am ascuns pentru a-l ţine în siguranţă. Havelock făcu câţiva paşi înainte şi dădu la o parte un covor pentru a dezvălui o trapă care se deschidea deasupra unor scări. E acolo, jos.

Evangeline îi aruncă o privire sceptică.

Dar, când Havelock şi fata coborâră pe scări, lăsând-o liberă să plece, Evangeline se lăsă pradă curiozităţii. Hotărî să îi urmeze.

Scara era întunecată şi inima îi bătu mai repede cu fiecare treaptă. Dacă Apollo era, într-adevăr, viu, atunci ea încă era măritată. Aveau o şansă la viitorul despre care tocmai se întrebase. Încercă să se simtă entuziasmată. Dar, dacă Apollo ţinea câtuşi de puţin la ea, de ce se ascunsese în palat când ea fugise ca să îşi salveze viaţa?

Putea înţelege dacă el încă mai era supărat din cauza ruperii vrăjii lui Jacks. Dar, în urmă cu câteva ore, fratele lui era să o omoare. Şi Evangeline chiar ar fi murit în noaptea nunţii ei dacă nu ar fi fost Jacks. Oare Apollo nu ştiuse despre aceste lucruri sau credea că ea merita să moară?

În timp ce Evangeline se apropia de treptele de jos, încă spera că Apollo era viu, dar era un gen complicat de speranţă. Înainte, când crezuse că totul era un semn şi călătoria ei spre Nord însemna găsirea finalului ei fericit, ar fi fost sigură că o aştepta a doua şansă la doar câţiva metri depărtare. Acum nu ştia la ce să se aştepte şi nici măcar ce voia. Dacă Apollo îi oferea încă o şansă, ar fi acceptat-o? Îl voia pe el sau doar finalul fericit pe care crezuse că el i-l putea oferi?

Ultima treaptă scârţâi sub papucii lui Evangeline. Camera dincolo de ea era mică, cu un tavan jos din lemn şi nu era suficient luminată. Aerul era puţin stătut şi,

aproape imediat ce intră, Evangeline vru să plece.

Asta era o greşeală. Chiar dincolo de Havelock şi de fată, Apollo zăcea pe spate, dar nu arăta bine. Nu arăta viu.

Evangeline era să-l cheme în gând pe Jacks, să-i spună că era în pericol.

Dar fata spuse repede:

— Apollo e într-o stare comatoasă. Ştiu că pare mort, dar poţi să-l atingi.

— Te rog, adăugă Havelock cu blândeţe. Am încercat să-l readucem la viaţă, dar credem că *tu* ai putea fi singura persoană care îl poate aduce înapoi.

Evangeline nici nu era convinsă că Apollo era viu. Zăcea pe masa grea de lemn, nemişcat ca un cadavru. Avea ochii deschişi, dar, chiar şi de la distanţă, erau maţi ca nişte bucăţi de sticlă de mare.

Încă voia să fugă. Dar Havelock şi fata aveau aşteptări mari de la ea în timp ce o priveau – nu încercau să-i facă rău sau să o prindă în capcană. Dacă pleca, Evangeline ar fi fugit de speranţă, nu de pericol.

Precaută, se apropie de masă.

Apollo încă era îmbrăcat aşa cum fusese în noaptea nunţii, doar cu o pereche de pantaloni. Din fericire, uleiul îi fusese şters de pe piept, lăsându-i doar pandantivul de chihlimbar şi tatuajul cu numele ei. Precaută, îi atinse braţul.

Pielea lui era mai rece decât trebuia să fie cea a unei persoane. Corpul lui nu se mişcă. Dar, când îşi puse mâna pe pieptul lui, după un minut, o simţi. De-abia era o bătaie acolo.

Bătu şi inima ei. Chiar era viu.

— Cum aţi descoperit voi doi asta? Şi de ce nu mai ştie nimeni altcineva?

Evangeline se uită din nou prin cameră, care era goală, cu excepţia mesei pe care era Apollo şi a altei măsuţe pe care era un vas cu apă şi nişte cârpe.

— Nu ştiam în cine puteam avea încredere, spuse Havelock. Am fost acolo în noaptea în care Apollo a fost

otrăvit. Am fost în cameră cu tine după aceea, când nu te-ai mai putut opri din plâns. Asta m-a bântuit, m-a făcut să cred că poate nu eşti vinovată. Ştiam că nu aveai nimic de câştigat, spre deosebire de fratele lui. Nu am vrut să cred că prinţul Tiberius a încercat să-l omoare pe Apollo. Dar când Tiberius s-a logodit aproape imediat, câţiva soldaţi au devenit şi ei bănuitori. Am luat trupul lui Apollo de la morga regală şi am contactat-o pe Phaedra.

— Phaedra celor Blestemaţi, la dispoziţia dumneavoastră.

Fata îi zâmbi din nou într-un fel care o făcu pe Evangeline să creadă că ar fi trebuit să-i recunoască numele.

— Nu ai auzit de mine?

Phaedra îşi ţuguie buzele.

— Phaedra, treci peste asta, spuse Havelock. În curând, cineva va observa că prinţesa lipseşte.

— Bine, bine, se enervă Phaedra. Sunt destul de faimoasă în unele cercuri pentru că am talente speciale. Pot fura secretele pe care oamenii le duc cu ei în morminte. Havelock a crezut că, dacă am să vizitez cadavrul prinţului, aş putea afla unele dintre secretele lui, inclusiv cine l-a ucis. Dar Apollo nu avea secrete. Şi oricine are secrete, chiar dacă e doar o teamă secretă de omizi sau o mică minciună nevinovată pe care a spus-o unui vecin. Atunci ne-am dat seama că Apollo nu era mort. Substanţa care a fost folosită în cazul lui nu l-a ucis, l-a adus în starea asta comatoasă.

— Ce e o stare comatoasă? întrebă Evangeline.

— Pune viaţa pe pauză, spuse Phaedra. Dacă nu e readus la viaţă, prinţul Apollo ar putea rămâne aşa secole întregi fără să îmbătrânească. Nu există multe poveşti despre asta. Se crede că Honora Valor folosea asta ca parte a vindecărilor ei – pentru oamenii pe care nu îi putea ajuta imediat. Din păcate, nimeni nu ştie cum a făcut-o sau cum poţi să trezeşti pe cineva din asta. Se crede că practica asta s-a pierdut odată cu moartea ei. Dar am crezut că poate ne ajuţi tu.

Phaedra o privi pe Evangeline la fel cum o priviseră oamenii imediat după ce îşi revenise din împietrire, de parcă era eroina despre care scriau toate ziarele.

Evangeline se simţea mai mult extenuată decât eroină, dar, pentru prima dată, nu mai simţi nevoia să nege toate poveştile despre ea. Ceea ce făcuse în acea zi, în Valenda, fusese ceva curajos. Luc chiar fusese vrăjit şi îl împiedicase să se însoare cu fata care îl vrăjise. Apoi Evangeline împietrise ca să îl salveze pe el şi pe restul nuntaşilor lui. Poate făcuse asta mai mult pentru că se simţea responsabilă pentru ce li se întâmplase, dar asta nu însemna că ce făcuse nu era ceva curajos. A avea credinţă era o formă de curaj.

Dar Evangeline nu era sigură că, pentru a-l salva pe Apollo, curajul era suficient. Ce credeau că putea face pentru el?

În unele dintre poveştile mamei ei, săruturile puteau vindeca la fel cum sărutul lui Jacks putea ucide. Dar acele săruturi implicau, aproape de fiecare dată, iubirea adevărată.

Bineînţeles, şi acele poveşti erau blestemate. Aşa că, cine putea şti ce era adevărat?

— Aş putea încerca să-l sărut, spuse ea.

Phaedra îi zâmbi nesigură. Havelock dădu din cap cu sobrietate.

Evangeline puse mâna pe obrazul lui Apollo şi îşi apăsă buzele pe ale lui. Aveau gust de ceară şi vrăji, dar el nu se mişcă şi nimic nu se schimbă.

Dezamăgirea se zbătu în ea. Dar era doar prima ei încercare. Dacă nu îl putea vindeca printr-un sărut, atunci poate găsea alt mod de a-l vindeca. Putea să meargă la Jacks. Îi mai fermecase sărutul; poate…

Evangeline îşi întrerupse gândul. Uitase că Jacks îi spusese că sărutul ei nu avusese niciodată vreo putere magică. Dar dacă ştia el ceva? Poate o ajuta.

Se pregătea să încerce să-l întrebe în gând. Dar se opri din nou. Nu putea repeta greşelile pe care le făcuse cu Luc. Nu se putea compromite ca să-l salveze pe Apollo.

Dacă Jacks ar fi ajutat-o, nu ar fi făcut-o pe gratis. Poate că nu mai erau duşmani, dar nu putea uita ce era el. La un moment dat, crezuse că Jacks o folosise ca să-l ucidă pe Apollo.

Dar nu o făcuse. Jacks nu avea nimic de câştigat ucigându-l pe Apollo, iar Tiberius mărturisise crima.

Bineînţeles, în timpul confesiunii lui, Tiberius spusese şi că otrava pe care o folosise – lacrimile LaLei – trebuia să aibă efect doar asupra femeilor. Şi, chiar dacă Jacks nu avea nimic de câştigat prin uciderea lui Apollo, avea mult de câştigat transformând-o pe Evangeline într-o fugară şi făcând ca alt vers din profeţia Arcadei Valory să se îndeplinească.

„Va fi ţărancă şi prinţesă, o fugară acuzată pe nedrept, şi doar sângele ei dat de bunăvoie va deschide arcada?

Evangeline încercă din nou să îşi alunge acest gând. Era paranoică. Jacks nu îi făcuse asta lui Apollo pentru profeţie. Tiberius mărturisise crima.

Dar dacă otrava lui Tiberius o afectase doar pe ea? După ce Evangeline îl sărutase, Apollo nu plânsese în hohote în felul incontrolabil în care o făcuse ea după ce băuse din vinul otrăvit. Dacă Tiberius o otrăvise pe Evangeline, dar, de fapt, Jacks îi făcuse *asta* lui Apollo ca să o transforme pe Evangeline într-o fugară acuzată pe nedrept?

Jacks îi spusese că săruturile ei nu aveau puteri magice, dar dacă sângele lui avea puteri magice? Primele două dăţi când gustase sângele lui Jacks, fusese dulce. Dar, în ziua nunţii ei, chiar înainte să-l sărute pe Apollo, sângele lui Jacks fusese amar. Speriase fantoma vulpii. Dacă sângele amar al lui Jacks îi făcuse asta lui Apollo?

Din nou, încercă să alunge gândul. Ideea asta îi întorcea stomacul pe dos, dar Evangeline nu putea scăpa de ea. Voia să spere că Jacks nu ar fi mers atât de departe. Dar el era Prinţul Inimilor. Conform poveştilor, lăsase o grămadă de cadavre în urma lui în timp ce îşi căutase unica iubire adevărată. Sigur ar fi mers atât de departe dacă ar fi obţinut ce îşi dorea. Şi îşi dorea să îndeplinească acea profeţie.

Dar asta tot nu însemna că bănuielile ei erau corecte.

Mai devreme, fusese convinsă că Marisol era criminala. Dar, privind în urmă, Evangeline se întrebă dacă Jacks o manipulase şi în legătură cu Marisol.

În apartamentul LaLei, Jacks citise, aparent întâmplător, aceeaşi carte de vrăji pe care o deţinea şi Marisol, dezvăluind că Marisol putea fi vrăjitoare. Apoi Jacks o dusese pe Evangeline în regatul subteran al lui Haos, unde Haos făcuse să pară că o vrăjitoare îl otrăvise pe Apollo. Apoi Luc îi confirmase că Marisol era o vrăjitoare.

După aceea, Evangeline fusese aproape convinsă de vinovăţia lui Marisol. Dar abia când văzuse ziarul de scandal pe care Jacks îl strângea la piept – cel cu anunţul nunţii lui Marisol – fusese sigură că sora ei vitregă era o criminală.

Poate erau câteva coincidenţe, dar Marisol era ţapul ispăşitor perfect. Dacă Tiberius nu ar fi mărturisit şi, în schimb, ar fi fost dezvăluit că Marisol îi făcuse o vrajă de dragoste, toţi s-ar fi mulţumit să creadă că ea îl omorâse pe Apollo.

Dar, brusc, Evangeline nu mai fu sigură nici că Marisol fusese cea care îl vrăjise pe Tiberius. Jacks ar fi putut să o facă pentru a înscena totul.

Oare totul era aşa cum crezuse ea la început sau Jacks făcuse totul doar ca să adeverească profeţia? Dar, dacă Jacks făcuse toate astea, de ce îl lăsase pe Apollo în viaţă?

Havelock îşi drese glasul, iar Phaedra îi aruncă lui Evangeline o privire curioasă, amândoi, fără îndoială, întrebându-se de ce se holba la ochii căprui ai lui Apollo care nu clipeau. Dar Evangeline nu-şi putea lua privirea de la ei. Se simţea prea aproape de a înţelege totul.

Phaedra îi spusese că Apollo putea rămâne aşa timp de secole, fără să îmbătrânească, fără să se mişte, nu tocmai viu, dar nici chiar mort. Exact aşa cum fusese Evangeline când împietrise.

Simţi o greutate în stomac.

Şi, în acel moment, ştiu.

Jacks ştia că Evangeline nu putea să-l lase pe Apollo în

această stare. De-asta Jacks îl lăsase în viaţă – Apollo era moneda lui de schimb. Dacă Jacks îi făcuse asta lui Apollo, atunci putea să o şi desfacă. Iar Evangeline ştia exact ce ar fi vrut Jacks în schimbul ajutorului lui. Jacks voia sângele ei dat de bunăvoie pentru a deschide Arcada Valory şi ar fi pus pariu pe orice că aşa plănuia el să-l obţină.

Îl otrăvise pe Apollo ca să o manipuleze.

Evangeline nu ştiu dacă îi venea să râdă sau să plângă.

Ştia ce era Jacks. Nu fusese atât de proastă încât să creadă că ea era diferită sau specială şi că el nu ar distruge-o. Dar poate crezuse asta un pic. Evident, crezuse asta destul de mult încât să petreacă o noapte cu el într-o criptă. Şi, cu doar o oră în urmă, fusese îngrozită de gândul că Jacks ar fi fost prizonier într-un somn vrăjit. Fusese gata să alerge să-l salveze pentru că fusese destul de proastă să creadă că ceva se schimbase între ei în acea noapte, în criptă. Când îi spusese povestea Donatellei, crezuse că îl înţelesese. Crezuse că îşi deschidea sufletul, că era un pic uman. Dar ar fi trebuit să-l asculte când îi spusese că era o Soartă şi că ea nu era nimic altceva decât o unealtă pentru el.

Fără îndoială, Jacks ştia că ea ar fi vrut să-l salveze pe Apollo. Dar se înşela total în cazul în care credea că avea să deschidă vreodată Arcada Valory pentru el. Evangeline avea să găsească o cale de a-l vindeca pe Apollo de una singură, apoi avea să se asigure că Jacks nu avea să mai facă rău nimănui vreodată.

Jacks nu era prietenul ei, dar o învăţase că putea deschide orice uşă voia, iar Evangeline ştia exact ce uşă trebuia să deschidă în continuare.

CAPITOLUL 54

În altă parte a Palatului Lupului, o uşă care nu fusese deschisă de secole începu să se mişte. Îi scârţâiră balamalele. Lemnul gemu. Iar stema cu cap de lup cioplită în mijlocul ei îşi curbă gura într-un zâmbet.

Mulţumiri

Nordul Magnific nu ar fi la fel fără câţiva oameni minunaţi care au împărtăşit părţi din magia lor pentru această carte.

Mulţumesc foarte mult, Sarah Barley, pentru că ai crezut în această poveste din primul moment haotic în care am inventat-o. Mulţumesc că ai văzut magia când nu era acolo şi că m-ai ajutat să ajung la ea. Îţi sunt foarte recunoscătoare pentru felul în care iubeşti cărţile şi pentru că întotdeauna poţi găsi greşelile din cărţile mele ca să le pot îndrepta înainte să fie văzute de alţii.

Mulţumesc, Jenny Bent, agenta mea extraordinară. Cu cât lucrăm mai mult împreună, cu atât îţi sunt mai recunoscătoare. Mulţumesc că ai fost prima persoană care a iubit această poveste şi pentru că mi-ai dat încredere când am început să mi-o pierd. Mulţumesc pentru sfatul tău editorial genial şi pentru sprijinul tău nesfârşit în toate chestiunile mici sau mari.

Nu-mi pot imagina ce ar fi scrierile mele fără încurajarea, iubirea şi sprijinul familiei mele minunate. Mai ales în ultimul an, am avut nevoie de voi toţi. Vă mulţumesc că aţi fost întotdeauna alături de mine, chiar dacă v-am cerut a cinci suta oară să mă ajutaţi să găsesc un nou nume pentru un personaj. Mulţumesc, mamă, tată, Matt Garber, Allison Moores şi Matt Moores. Vă iubesc pe toţi!

Până când va fi publicată această carte, voi fi lucrat cu Macmillan de mai bine de şase ani şi sunt foarte recunoscătoare pentru toţi cei de acolo. Mulţumesc editorilor mei excelenţi, Bob Miller şi Megan Lynch, şi editorului asociat, Malati Chavali, de la Flatiron Books. Mulţumesc, Nancy Trypuc, Jordan Forney, Katherine Turro, Sam Zukergood şi Erin Gordon, pentru că sunteţi o echipă de marketing fantastică şi pentru că lucraţi din greu pentru a împărtăşi entuziasmul vostru fără limite cititorilor. Mulţumesc, Cat Kenney, pentru entuziasmul tău

constant, şi Marlena Bittner, pentru că ai fost acolo de la început. Mulţumesc, Sydney Jeon, pentru toată munca din spatele scenei. Mulţumesc, Donna Noetzel, pentru că ai oferit din nou cărţilor mele un interior uluitor. Mulţumesc, Chrisinda Lynch, Sara Ensey şi Brenna Franzitta, pentru atenţia voastră incredibilă la detalii. Şi mulţumesc, Vincent Stanley, pentru că ai supravegheat producerea unor cărţi atât de frumoase.

Mulţumesc lui Mary Beth Roche, Steve Wagner şi tuturor celor de la Macmillan Audio pentru că au adus la viaţă *A fost odată o inimă frântă* prin audiobook. Mulţumesc, Jennifer Edwards, Jasmine Key, Jennifer Golding, Jessica Brigman, Mark Von Bargen, Rebecca Schmidt, Sofrina Hinton şi tuturor celor de la Macmillan Sales, pentru că v-aţi asigurat ca această carte să fie pe atât de multe rafturi. Mulţumesc, Alexandra Quill şi Peter Janssen, de la Macmillan Academic, pentru că aţi pus această poveste în mâinile profesorilor, şi mulţumesc, Talia Sherer şi Emily Day, de la Macmillan Library, pentru că aţi lucrat ca să vă asiguraţi că această carte ajunge în biblioteci.

Mulţumesc, Erin Fitzsimmons şi Keith Hayes, pentru toată munca şi imaginaţia pe care le-aţi depus pentru a face coperta pentru S.U.A. absolut extraordinară. Mulţumesc şi ţie, Kelly Gatesman. Mulţumesc, Virginia Allyn, pentru harta minunată şi magică a Magnificului Nord.

Mulţumesc foarte mult tuturor de la Hodder & Stoughton pentru că aţi oferit tuturor cărţilor mele o casă extraordinară în Regatul Unit. Mulţumesc, Kate Howard, pentru că ai fost o apărătoare minunată a acestei poveşti şi pentru sfatul tău editorial genial. Mulţumesc, Molly Powell, pentru că ai intervenit când Kate a fost plecată şi pentru că ai fost o persoană foarte amuzantă şi senzaţională cu care am lucrat. Mulţumesc, Lisa Perrin, pentru că ai creat o copertă pentru Regatul Unit demnă de un basm.

Mulţumesc, Molly Ker Hawn, pentru că ai fost o agentă

preţioasă în Regatul Unit. Mulţumesc, Amelia Hodgson, pentru magia ta în domeniul drepturilor în străinătate. Mulţumesc, Victoria Lowes, pentru că te-ai ocupat de chestiunile pe care eu sigur le-aş fi neglijat. Sunt foarte recunoscătoare că fac parte din Bent Agency.

Minunaţii şi extraordinarii mei prieteni! Îmi sare inima din loc de dragul vostru. Mulţumesc, Stacey Lee, pentru orele de vorbit la telefon şi pentru anii de prietenie remarcabilă. Poveştile mele au întotdeauna o inimă mai mare datorită ţie. Mulţumesc, Kristin Dwyer, pentru că nu crezi niciodată că ideile mele sunt ridicole şi îmi aminteşti întotdeauna de importanţa sprijinirii pe iubire. Mulţumesc, Kerri Maniscalco, pentru cele mai inspirate şedinţe de brainstorming şi pentru nenumăratele conversaţii despre vampiri. Mulţumesc, Adrienne Young, pentru încurajarea ta autentică şi pentru că întotdeauna aduci o perspectivă nouă. Mulţumesc, Anissa de Gomery, pentru că îl iubeşti pe Jacks chiar mai mult decât mine. Mulţumesc, Ava Lee, Melissa Albert şi Isabel Ibañez, pentru primele citiri şi reacţia înţelegătoare. Mulţumesc, Kristen Williams, pentru toate discuţiile minunate despre carte şi poveste, şi pentru că te-ai uitat la fiecare copertă de la început. Mulţumesc, Gita Trelease, pentru cuvintele tale înţelepte. Şi mulţumesc, Katie Nelson, Jenny Lundquist, Shannon Dittemore şi Valerie Tejeda, pentru că aţi fost cele mai bune.

Şi, în cele din urmă, îi mulţumesc lui Dumnezeu, întotdeauna, pentru că fac ceea ce simt că am fost creată să fac.

VIRTUAL
VP
PROJECT

„*A fost odată o inimă frântă* confirmă faptul că Stephanie Garber este regina basmelor."

MARY E. PEARSON,
autoarea seriei *Cronicile celor rămași*

„E greu să nu fii fermecat de orice carte pe care o scrie Stephanie Garber, cu talentul ei incredibil de povestitoare și modul aproape enervant de a-ți face inima să bată foarte tare... A fost odată o inimă frântă aruncă asupra ta o vrajă pe care nu îți vei dori să o rupi prea curând."

STACEY LEE,
autoarea romanului *The Downstairs Girl*

„Jacks e băiatul rău la care ai visat întotdeauna, iar lumea lui decadentă te va lăsa fără suflare."

ISABEL IBAÑEZ,
autoarea romanului *Woven in Moonlight*

„O poveste plină de imaginație în care dragostea adevărată și săruturile mortale coexistă."

KERRI MANISCALCO,
autoarea seriei *Anchetele lui Audrey Rose*

